

Kim Huyền

Chia tay gặp được tình yêu

Editor: Su Boice

CHIA TAY GẶP ĐƯỢC TÌNH YÊU

Tác giả: **Kim Huyền**

Hệ liệt: **Người Sau Sẽ Tốt Hơn**

Converter: **ngocquynh520**

Editor: **Su Boice**

Beta: **tử liên hoa 1612**

Nguồn: **<http://diendanlequydon.com/>**

<https://suheoblog.wordpress.com/>

Ebook: **Độc Bá Thiên**

*Truyện được chia sẻ miễn phí tại **diendanlequydon.com***

GIỚI THIỆU

Ừây! Tại sao mấy người bạn trai trước của cô đều là loại người thối nát thích bắt cá hai tay vậy?

Và tại sao mỗi lần cô mượn rượu giải sầu, đều sẽ bị tên hàng xóm “trạch” đó bắt gặp.

Căng hơn là, tên đầu trọc này còn đeo một cặp mắt kính rất dày.

Cư nhiên lại tự đề cử mình, nói mình là đối tượng đáng để lui tới, nói cô có thể thử xem...

Lại còn thử cơ đấy! Anh ta nghĩ anh ta là hàng hiếm ai ai cũng muốn chắc?

Mặc dù anh ta không phải sở thích của cô, nhưng vừa mới chia tay, quả thật cô cũng muốn tìm một người bạn ở bên cạnh.

Đợi sau khi bước vào cuộc sống của anh, cô mới phát hiện trước đó cô hiểu lầm anh quá nhiều chuyện.

Anh không phải gay, cũng không phải trạch nam, càng không phải loại người sống dựa vào gia đình...

Kính người nhất là, khi không đeo mắt kính anh chính là một đại soái ca siêu cấp.

Hơn nữa, anh lại cam tâm tình nguyện vì cô rửa tay nấu canh, hoàn toàn chẳng để ý tới chuyện con trai phải tránh xa nhà bếp.

Thậm chí người tốt chẳng mấy khi nổi nóng như anh, lại vì dạy dỗ bạn trai cũ của cô mà tức giận.

Cuối cùng cô cũng hiểu được cảm giác an toàn người đàn ông thường mang đến cho phụ nữ có tư vị gì.

Nhưng khi cô cho rằng nỗi ám ảnh bắt cá hai tay đó đã kết thúc thì lại bắt gặp anh thân mật với một cô gái hấp dẫn vô cùng. Chẳng lẽ số mệnh của cô là có bạn trai bắt cá hai tay?

Mục lục

[♥Chương 4♥](#)

[♥Chương 5♥](#)

[♥Chương 6♥](#)

[♥Chương 7♥](#)

[♥Chương 8♥](#)

[♥Chương 9♥](#)

[♥Chương 10♥](#)

Chương 1

Lâm Vũ Phi tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là đầu đau đến mức muốn nứt ra, cô khổ sở rên rỉ ra tiếng, hồi tưởng lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại say rượu? Nháy mắt cô đã nhớ rõ tất cả.

Nghiêm Gia Minh, cái tên thối nát đó, anh ta thật sự thừa nhận cùng đồng nghiệp làm loạn, dám bắt cá hai tay.

TMD (con mẹ nó) , lúc chính thức quen nhau cô đã cảnh cáo anh ta, chuyện cô hận nhất chính là bạn trai bắt cá hai tay. Cô có thể tiếp nhận chuyện chia tay khi đối phương không còn yêu cô nữa, vì khi đã không thương, không yêu, ép buộc đối phương ở bên cạnh mình cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng nếu trong lúc hai người vẫn còn quen nhau lại đồng thời qua lại với một cô gái khác, anh ta nhất định phải chết.

Cô còn nhớ rõ lúc đó anh ta đã nghiêm túc bảo đảm với cô, trong mắt của anh ta chỉ có cô, chỉ nhìn thấy một mình cô, căn bản không nhìn thấy người con gái khác, sao có thể làm ra loại chuyện đó được? Anh ta còn nói loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, nếu phát sinh, anh ta sẽ bị tan xương nát thịt, chết không tử tế.

Cô cười híp mắt nói với anh ta, “tan xương nát thịt, chết không tử tế” thì không cần, chỉ cần để cô đánh cho một trận là được, bởi vì cô có đai đen Taekwondo.

Anh ta không chút do dự mà gật đầu đồng ý, đại khái nghĩ chuyện cô có đai đen là bịa đặt, mãi đến ngày hôm qua, cô hung hăng thưởng cho anh ta một cú đá nghiêng, một cú đá xoáy, vài quyền thẳng mặt khiến anh ta nằm sấp trên sàn nhà, cô còn muốn đợi anh ta tỉnh lại rồi hỏi xem anh ta còn nghĩ cô bịa chuyện nữa không?

Tên khốn kia nếu muốn kiện cô gây thương tích cho anh ta, cô sẽ đưa đoạn ghi âm cuộc hội thoại của hai người lúc trước ra, xem anh ta còn gì để nói?

Về phần cô gái không biết xấu hổ đó, cô chỉ thưởng cho một cái tát mà thôi, nhưng ngay cả như vậy cũng khiến cô ả choáng váng đầu óc rồi. Huống chi cô cũng đã nói hết chuyện cô ta gọi điện thoại tới khiêu khích cô trước mặt Nghiêm Gia Minh, cô cũng không tin sau đó tên khốn Nghiêm Gia Minh kia sẽ không lòi chuyện bị đánh ra trách móc cô ta, cô ta chờ tự làm tự chịu đi, hừ!

Lúc đang giáo huấn hai người đó cô thật sự thấy rất sáng khoái, nhưng giáo huấn

xong rồi, chỉ còn lại cô một thân một mình đi trên phố, vây lấy cô chỉ có đau lòng, khổ sở và cô đơn tịch mịch.

Cô, Lâm Vũ Phi, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, lại xinh xắn, mặc dù lớn lên trong gia đình bậc trung, không có thân thế hiển hách, nhưng trong đám người cùng thế hệ thì vẫn là chúng tinh cùng nguyệt (sao vây quanh trăng), phát sáng đến mức khiến người khác vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.

Nhưng cô như thế, tại sao lại cô đơn trên con đường tình cảm, tại sao lại không ngừng bị làm nhục đây?

Mỗi tình đầu của cô chết khi học trưởng di tình biệt luyện, sau đó tựa như bị nguyên rửa vậy, mỗi cuộc tình của cô nếu không phải đối phương di tình biệt luyện thì chính là không chung thủy, bắt cá hai tay bị cô bắt được.

[di tình biệt luyện]: yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa mà yêu người mới.

Cô thật sự không nghĩ ra những tên khốn kiếp đó bị làm sao, đã có một người bạn gái là cô tài mạo song toàn như vậy, tại sao không biết quý trọng mà còn muốn bắt cá hai tay, thần kinh của bọn họ có vấn đề sao? Hay tất cả đàn ông trên thế gian này đều dở, đều hèn như vậy?

Không đúng, cô không thể vợ dứa cả năm được, ít nhất chồng của Khương Nghiên và Trương Nhân Tịnh rất tốt, không giống với những tên bạn trai khốn kiếp của cô. Cho nên, chẳng lẽ vấn đề là ở cô, cô không có mắt nhìn đàn ông sao?

Cô bị đả kích lớn, càng nghĩ càng thấy khổ sở, bất tri bất giác cô đã thấy mình ngồi trước quầy rượu, bắt đầu dùng rượu làm tê liệt bản thân. Cho nên hiện tại đầu cô mới có thể đau đến muốn nứt ra, chỉ có điều cô lại không sao nhớ nổi, cô làm thế nào về nhà được?

Mặc kệ, hôm nay không phải là ngày nghỉ, cô còn phải đi làm.

Cô khẽ rên một tiếng, ép buộc mình ngồi dậy, sau đó mở mắt ra.

Nháy mắt, cảnh tượng xa lạ trước mắt khiến toàn thân cô cứng đờ, tất cả tế bào trên người vào giờ phút này đều vì sợ hãi mà tỉnh lại.

Đây không phải là phòng của cô, cũng chẳng phải nhà của cô!

Ông trời, đây là đâu vậy? Khó trách cô nghĩ mãi cũng không nhớ nổi tối hôm qua mình về nhà như thế nào, vì căn bản cô không về nhà mà!

Quần áo trên người cô vẫn còn mặc nghiêm chỉnh, hẳn không xảy ra chuyện không thể vãn hồi. Còn túi xách của cô – cô nhìn thấy nó ở bên kia giường, mở ra kiểm tra, tất cả những thứ đáng giá vẫn còn ở đây, chứng minh nhân dân, thẻ tín dụng và tiền mặt trong ví da tất cả cũng vẫn còn nguyên.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, cô hình như lại đụng phải một người tốt rồi.

Cô dùng từ “lại” là bởi vì đây cũng không phải lần đầu tiên cô uống rượu say rồi được người lạ tốt bụng nhặt về nhà, hơn một năm trước chia tay với bạn trai cũ... Không đúng, là bạn trai trước bạn trai cũ, tối hôm chia tay cô cũng uống đến say không còn biết trời đất gì, hôm sau cô tỉnh lại trong nhà của một người xa lạ....

Chờ một chút, nghĩ lại cô mới thấy, căn phòng xa lạ trước mắt này khiến cô có cảm giác như đã từng nhìn thấy.

Ông trời à, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Không phải cô lại được cái vị Sở “trạch” kia nhặt về chứ? Số mệnh của cô sẽ không đen đui như vậy, đúng không?

Cô vừa cầu nguyện vừa xuống giường, đi tới trước cửa sổ len lén vén màn lên nhìn ra bên ngoài.

Trời ạ! Nơi này thật sự là nhà của vị Sở “trạch” kia, bởi vì nhà anh ta đối diện nhà cô, ở vị trí của cô còn nhìn thấy được ban công của tòa nhà C. Cô thậm chí còn có thể nhìn thấy quần áo của cô mấy ngày trước phơi trên sân thượng... Thật là...!

Sở “trạch” vốn tên là Sở Ngự Nhất, là hàng xóm ở cùng một khu của cô, lần đầu tiên được anh ta nhặt về nhà, cô hoàn toàn không biết anh ta, sau đó không cẩn thận gặp mặt hai lần, cô muốn giả bộ ngu, làm bộ như không nhìn thấy nhưng đều thấy có chút khó khăn.

Nhưng ngay cả như vậy, một năm này, nếu không cẩn thận bắt gặp đối phương thì cũng chỉ gật đầu một cái, hoặc cười gượng gạo một cái mà thôi.

Nói đơn giản, miễn cưỡng cũng gọi là quen biết sơ.

Nhưng chính vì như vậy, cô mới càng cảm thấy lúng túng muốn chết được, tại sao chết tử tế không xong mà lại đụng phải anh ta, để anh ta nhặt cô đem về nhà chứ hả? Bởi vì cô biết mình uống rượu say rồi sẽ vừa khóc vừa cười, nói ra tất cả những chuyện không nên nói, nói một cách khác, Sở “trạch” khẳng định đã từ miệng của cô mà biết được, cô lại bị bạn trai bắt cá hai tay, cô thất tình rồi.

Hu hu hu, trên đời này còn có chuyện gì bi thảm hơn, mất thể diện hơn, khó chịu hơn chuyện này không? Cô thật sự rất muốn chết, hu hu hu....

Sở Ngự Nhất không tin tưởng duyên phận, bởi vì so với duyên phận hư vô mờ mịt đó, anh tin tưởng mình hơn, tin tưởng vào sự cố gắng hơn, tin tưởng trên đời này không có bữa ăn trưa nào miễn phí, muốn có thu hoạch, trước hết phải gieo hạt.

Không phải chỉ trong công việc và cách xử sự anh mới nghĩ như thế, ngay cả đối với tình yêu, anh cũng có ý nghĩ này, có bỏ ra mới có hồi báo.

Duyên phận hoàn toàn là lừa gạt người ta.

Nhưng tối hôm qua, khi anh lần thứ hai bắt gặp cô gái đó say khướt trong quán bar, vừa khóc vừa cười thì nháy mắt đầu của anh trống rỗng, chỉ có duy nhất hai chữ “duyên phận” này, đúng là gặp quỷ mà.

Lâm Vũ Phi, anh biết tên của cô, bởi vì có lần anh xuống lầu ký nhận thư gửi bảo đảm, vừa lúc gặp cô cũng đến phòng quản lý nhận thư, sau đó liền nhìn thấy cô ký vào sổ ghi chép ba chữ “Lâm Vũ Phi”.

Chữ của cô rất tinh tế, nếu không nhìn người, cảm giác như đây là một người đầu ra đây, nhưng thực tế lại hoàn toàn không phải vậy.

Dung mạo của cô rất đẹp, là cô gái sẽ khiến ánh mắt người đối diện sáng lên. Cách trang điểm hoàn toàn phù hợp với cô, càng tôn lên khí chất ưu nhã của cô, chỉ có điều sau khi nhìn thấy dáng vẻ say rượu của cô rồi thì tất cả hình tượng đều sụp đổ.

Lúc say rượu cô rất ồn ào, vừa khóc vừa cười, quyền đâm cước đá, nếu không phải anh đã học võ để phòng thân, đến gần cô...nhất định sẽ biến thành mắt gấu mèo 0.0

Hơn nữa, chuyện tình cảm của cô hình như vô cùng kém, luôn không biết nhìn người, bạn trai nào cũng bắt cá hai tay, hơn một năm trước, lần đầu tiên nhận được cô là vì chuyện này, không ngờ bây giờ cũng chỉ là bình mới rượu cũ mà thôi, vẫn vì chuyện này mà mượn rượu giải sầu, thật khiến anh phải bó tay.

Khác với lần đầu tiên, lần này cô không chỉ mắng người bạn trai bắt cá hai tay mà còn tự giễu và tự xét lại mình, cô hoài nghi mình không có mắt nhìn đàn ông, không hiểu đàn ông, là cô gái ngu ngốc,... Bộ dáng cô vừa khóc vừa cười khiến anh hơi đau lòng.

Đau lòng à. . . . .

Trước giờ anh chưa từng nảy sinh thứ cảm giác tương tự với bất kỳ cô gái nào, cho nên anh một mực nghĩ: không phải mình thích cô ấy rồi chứ, nếu không tại sao lại vì cô ấy mà đau lòng? Sau đó lại nghĩ đến chuyện mình phải lập tức hành động hay quan sát thêm một thời gian nữa?

“Két...”

Phía phòng khách đột nhiên truyền đến một tiếng động nhỏ, anh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cô gái kia rón ra rón rén, lén lén lút lút từ trong phòng chạy ra ngoài, định đi mà không nói lời tạm biệt.

“Cô đã tỉnh!” Anh mở miệng, cô bị dọa sợ nhất thời nhảy lên một cái, xoay người quay về phía anh.

“Ặc... Chào anh”. Cô lúng túng giơ tay lên vẫy vẫy chào anh.

“Đến đây uống ly sữa tươi đi, có thể giúp cô giải rượu.” Anh đi về phía tủ lạnh.

“Ặc, không cần, cảm ơn anh tối qua đã chứa chấp tôi, tôi còn phải đi làm, nên...”

“Thời gian này từ nhà tôi đi ra ngoài rất dễ gặp các gia đình khác, trong đó có hai bà tám thích truyền tin bát quái nhất khu này.” Anh chậm rãi nói.

Cô há hốc mồm, giương mắt nhìn anh, nhất thời không nói gì được.

“Huống chi chúng ta còn phải tính sổ.” Anh nói.

“Tính sổ? Tính cái gì đây?” Cô bất giác trừng mắt hỏi, chẳng lẽ tối hôm qua cô uống say xong làm chuyện gì đắc tội với anh ta sao?

“Tối hôm qua, hóa đơn của cô là do tôi trả”. Anh cầm hai ly sữa tươi đi về phía bàn ăn.

“A!” Cô bừng tỉnh khê kêu một tiếng, lập tức lấy ví trong túi xách ra đi về phía anh: “Thật xin lỗi, làm phiền anh rồi. Hết bao nhiêu tiền? Giờ tôi trả lại cho anh.”

“Ngồi xuống uống hết sữa tươi xong rồi nói”. Anh kéo ghế bàn ăn ra ngồi xuống, đẩy một ly sữa tươi trong tay đến trước mặt cô.

Cô vô cùng muốn nổi giận, muốn gào lên với anh: anh không nhìn ra tôi đang rất vội sao, không thấy tôi đang rất mất mặt sao? Uống sữa tươi quan trọng lắm sao? Uống cái rắm ấy – đáng tiếc, cô không có mặt mũi nào mà hét vào mặt ân nhân đã cứu giúp mình tối hôm qua như vậy.

Hơi bất đắc dĩ lại có chút giận mình, cô rất cuộc buông tha cái ý niệm muốn rời khỏi đây nhanh nhất có thể, kéo ghế ra ngồi xuống, cầm ly sữa tươi trên bàn lên uống.

“Cô lại chia tay với bạn trai.”

Không gian yên tĩnh, đột nhiên truyền đến ngữ điệu khẳng định của anh, khiến cô không nhận được mà thốt lên:

“Mẹ nó! Anh đừng có không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì được không?” Nói xong, cô hung hăng trừng mắt nhìn anh.

“Tôi chỉ rất hiếu kỳ, có phải mỗi lần cô chia tay với bạn trai thì đều chạy tới quán bar uống rượu rồi uống đến bất tỉnh nhân sự luôn không? Vẫn là bị bắt cá hai tay sao?” Về mặt tò mò của anh cực đáng yêu, khiến cô muốn nổi giận cũng không được.

“Cái người này, anh chưa nghe hai câu “phi lễ chó nghe, phi lễ chó nói” sao?” Cô tức giận nói

*Phi lễ: lời xằng bậy, không lễ phép, khiếm nhã,....

“Có nghe qua, nhưng tôi thật sự rất tò mò, bạn trai cô sao lại bắt cá hai tay, hơn nữa không phải chỉ một lần, bị tôi bắt gặp cũng đã hai lần rồi, còn số lần tôi không bắt gặp thì...”

“Không cần đoán mò”. Cô đột nhiên quát lên cắt ngang lời anh, im lặng một lát cô mới nói tiếp: “Tôi uống say nên đã nói hết những chuyện nên nói và không nên nói rồi à?”

“Cô nói cũng không ít, chẳng qua tôi không xác định được đâu là chuyện nên nói, đâu là chuyện không nên nói.” Anh nghiêm túc nói: “Cô nói cô không có mắt nhìn đàn ông, lời này là nên nói hay không nên nói?”

“Cầu xin anh đấy, mặc kệ tối hôm qua tôi nói với anh những gì, anh có thể làm bộ như không nghe thấy, hoặc anh đã quên hết rồi không?” Cô rên rỉ lên tiếng, thật không muốn sống nữa mà.

“Tôi cũng cảm thấy cô không có mắt nhìn đàn ông.” Anh nhấp một ngụm sữa tươi, đột nhiên mở miệng.

“Mẹ nó!” Cô không nhịn được mà thốt lên, còn tưởng rằng sau khi cô cầu xin thì anh ta sẽ nể mặt cô một tí, không ngờ ngược lại anh ta còn ác hơn, trực tiếp rắc muối lên miệng vết thương của cô. “Tuy vậy, chuyện này cũng không liên quan đến anh.”

“Tôi sợ lần sau lại được công cô về nhà.”

“Tạm thời anh không cần nguyên rửa tôi!” Cô căm tức nhìn anh.

“Tôi nhìn bạn trai của cô một cái cũng biết là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, cô không nhìn ra sao?”

“Sao anh lại nhìn thấy anh ta?”

“Có một buổi tối tôi đi mua thức ăn khuya, nhìn thấy anh ta lái xe đưa cô về.”

“Cho nên liếc mắt một cái đã biết anh ta bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối

rửa? Vậy xin hỏi anh Sở, anh có mắt thần có thể nhìn thấu mọi chuyện sao?” Cô châm chọc nói.

Anh nhìn cô một cái mới chậm rãi lên tiếng: “Sau đó tôi cũng gặp lại anh ta vài lần, anh ta ra tay hào phóng, thái độ ngạo mạn, vênh váo, coi thường người khác, còn nữa, bên cạnh anh ta luôn là những cô gái khác nhau.”

“Anh ta thân là Phó tổng, thường sẽ cùng thư ký của mình ra ngoài bàn chuyện làm ăn.” Cô không tự chủ giải thích giúp Nghiêm Gia Minh.

“Tôi nghe những người phục vụ khách sạn túm tụm lại ghé tai nhau nói, anh ta luôn dẫn theo những cô gái khác nhau đến thuê phòng, giả bộ hào phóng chứ thực chất rất keo kiệt, không bao giờ cho tiền boa.”

Lâm Vũ Phi vốn vì say rượu mà sắc mặt hơi tái nhợt, nháy mắt lại càng trở nên tái nhợt hơn. “Anh không cần nói lung tung.” Cô yếu ớt lẩm bẩm nói.

“Nói lung tung đối với tôi cũng chẳng có ích lợi gì. Huống chi, cô cũng đã chia tay với tên kia rồi, tại sao còn phải nói đỡ cho anh ta, giữ hình tượng tốt cho anh ta làm gì?” Dừng lại, anh tò mò hỏi cô: “Chẳng lẽ, cô còn muốn tiếp tục quay lại với anh ta?”

“Không! Tuyệt đối không có khả năng đó!” Cô nói chắc như đinh đóng cột.

“Tốt. Nếu không tôi thấy không chỉ cô không có mắt nhìn đàn ông, mà có thể ngay cả đầu cũng có vấn đề.”

“Tôi nghĩ chúng ta hẳn là không quen thuộc như vậy, cho nên xin anh không nên thân thiết với người quen sơ như vậy có được không? Anh Sở?” Lâm Vũ Phi bị chọc tức đến mức phải dùng sức để lấy hơi rồi mới đổi giọng lạnh lùng nói với anh: “Còn nữa, rốt cuộc tôi phải trả cho anh bao nhiêu tiền mời anh nói cho tôi biết, tôi muốn đi.” Nói xong cô đứng lên.

“Cô ngồi xuống trước đi, tôi còn có lời muốn nói với cô.”

“Nhưng tôi lại không có.”

“Cô không có mắt nhìn đàn ông, nhưng tôi lại có. Có muốn nghe tôi một lần không?” Không để cho cô cự tuyệt, anh dứt khoát nói thẳng vào chủ đề.

Lâm Vũ Phi nhú mày một cái, không ngờ “có lời muốn nói” của anh ta lại là những lời này.

Mắt nhìn đàn ông sao? Mặc dù cô tuyệt đối không tin một người “trạch” suốt ngày ở nhà không ra ngoài lại thật lợi hại, nhưng mắt nhìn của nam nữ là khác nhau, nghe một chút về quan điểm của anh ta hẳn cũng không tồi, có lẽ sẽ có ích đối với việc tìm bạn trai kế tiếp của cô.

“Được, anh nói đi”. Cô lại ngồi xuống ghế một lần nữa.

“Đàn ông trời sinh sức lực đã mạnh hơn phụ nữ, bả vai cũng rộng hơn phụ nữ, chiều cao, cân nặng cũng hơn phụ nữ, đây bởi vì đàn ông trời sinh là để phụ nữ dựa vào. Cho nên diện mạo của người đàn ông không phải trọng điểm, có năng lực khiến người phụ nữ cảm thấy an toàn và hạnh phúc hay không đó mới chính là trọng điểm.”

“Đây là nội dung trong một cuốn sách?” Cô nhú mày hỏi anh.

“Vấn đề của cô là cô quá xem trọng điều kiện bên ngoài mà bỏ quên điều quan trọng nhất là phẩm đức bên trong.” Anh nói với cô.

“Không nhìn ra cái người này lại hiểu tôi như vậy a, người không biết còn cho rằng chúng ta đã quen biết hơn mười năm rồi đấy.” Cô không nhịn được giễu cợt.

“Không cần tìm thêm người đàn ông nhìn bề ngoài có nhiều tiền nữa, bởi vì đa số những người đó bên ngoài tô vàng nạm ngọc còn bên trong thì thối rữa. Đổi lại tìm một đối tượng bề ngoài trông thật thà một chút, nói không chừng còn có được niềm vui bất ngờ ngoài mong đợi.” Không để ý đến sự giễu cợt của cô, anh nói tiếp.

“Một đối tượng bề ngoài trông thật thà một chút? Anh đang nói người nào? Anh sao?” Cô cợt nhả nói, mục đích của cô chỉ là muốn làm cho anh khó chịu, bởi vì nghe ngữ điệu và lời nói của anh giống như đang dạy cô, khiến cô càng nghe càng khó chịu. Ai ngờ, câu trả lời của anh lại khiến cô sững sờ.

“Ừ.” Anh gật đầu nói.

Cô há hốc mồm, mãi lâu sau mới có thể mở miệng hỏi: “Ừ cái gì?”

“Bề ngoài trông thật thà, có thể còn có được niềm vui bất ngờ ngoài mong đợi. Cô có thể thử xem.” Anh chỉ vào mình rồi nói.

Cô ngây người như phỗng nhìn anh, cảm thấy bản thân thật bất lực.

“Đừng nói giỡn!” Cô rốt cuộc cũng hoàn hồn, hét lớn.

“Anh nghiêm túc.”

“Nghiêm túc cái quỷ gì!” Cô nhìn anh chăm chăm, nhưng vì tò mò nên lại hỏi tiếp: “Chẳng lẽ anh đã yêu thầm tôi từ rất lâu rồi?”

“Không! Chẳng qua cảm thấy em cũng không tệ lắm, có thể thử qua lại một chút xem sao.” Sở Ngự Nhất đằng hoàng nói khiến Lâm Vũ Phi nghe xong có loại cảm giác nổi trận lôi đình.

Nếu như dung mạo anh ta đẹp trai giống minh tinh Hàn Quốc như Bi Rain, Jung Yong Hwa, hoặc có tiền như Quách Thái Minh, Thái Vạn Liêm cô sẽ không để ý anh lại nói chuyện như vậy.

Nhưng anh ta là ai chứ? Là trạch nam, mỗi ngày đều ở nhà – đừng hỏi cô tại sao cô lại biết chuyện này, bởi vì cô sẽ không thừa nhận lần đầu tiên bị anh ta nhặt về nhà, sau đó cô đã từng lén lút quan sát anh ta một tháng – hết cách rồi, ai bảo trùng hợp cô lại sống ở lầu đối diện với nhà anh ta như vậy chứ. Cô phải làm rõ người này có phải người xấu hay không, có bịa chuyện bậy bạ hay không chứ?

Tóm lại, theo quan sát của cô, người này lúc nào cũng ở nhà, hơn nữa còn ngày đêm đảo lộn, nửa đêm cô dậy uống nước hoặc đi nhà cầu thì đều thấy nhà anh ta sáng đèn, còn có bóng người đang đi qua đi lại. Ban ngày có thể thấy anh ta xuất hiện ở phòng quản lý ký nhận thư gửi bảo đảm.

Ban ngày và ban đêm đều nhìn thấy anh ta đang ở nhà, đây không phải trạch nam thì là cái gì? Trời mới biết anh ta sống dựa vào cái gì, có thể không dùng tiền lương.

Có điều đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là cái kính cận trên mặt anh ta, vừa dày lại vừa nặng, và mái tóc của anh ta giống như anh ta mới được thả từ trại giam ra vậy, ngoại hình của anh ta thật....hoàn toàn không phải là món ăn của cô.

“Anh cảm thấy không tệ, nhưng tôi cảm thấy rất tệ được không?” Cô hếch môi lên, không khách khí trả lời.

“Em cảm thấy chỗ nào rất tệ có thể nói ra, chúng ta thảo luận một chút.” Anh nói tình bơ khiến cô không phản bác lại được, chỉ cảm thấy thật hoang đường.

“Anh Sở này ....”

“Sở Ngự Nhất, đó là tên của anh.” Anh cải chính nói.

“Được, Sở Ngự Nhất.” Cô nghe lời đổi lại cách gọi: “Tôi nói lời này ra anh cũng

đừng cảm thấy bị tổn thương hay khổ sở gì. Anh hoàn toàn không phải là món ăn của tôi, tôi không có chút cảm giác nào với anh, cho nên mặc kệ anh đang nghiêm túc hay nói đùa, hai chúng ta cũng không thể.”

“Không thử một chút làm sao em biết hai chúng ta không thể chứ?” Anh nói.

“Anh nghe không hiểu ý của tôi sao? “Không phải món ăn của tôi” ý là anh hoàn toàn không phải loại người tôi thích, được không?”

“Cho nên anh sẽ không bắt cá hai tay, không phải kẻ không chung thủy, lại càng không có “người thứ ba” đột nhiên xuất hiện sằng giọng với em, chọc em giận đến hộc máu.”

“.....”

“Thật ra thì thử một chút đối với em mà nói cũng không tổn thất gì, bởi vì tôi sẽ không ép buộc em làm bất kỳ chuyện gì em không muốn làm, cũng sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của em. Khi chúng ta quen nhau, nếu em vẫn không có chút cảm giác nào đối với anh, vẫn cảm thấy hai chúng ta căn bản không có nửa điểm hi vọng, em có thể trực tiếp đề nghị chia tay, anh sẽ để em đi”.

“Tôi không hiểu”. Cô nhìn anh nói, “Làm như vậy đối với anh có gì tốt?”

“Có gì tốt sao? Có thể tạm thời thoát khỏi danh hiệu “độc thân”, có thể cùng người

đẹp nói chuyện yêu đương, có thể khoe khoang, còn có thể miễn bị người ta hoài nghi giới tính có vấn đề.” Anh bẻ từng ngón tay và đếm.

“Phì!” Lâm Vũ Phi không nhịn được phì cười, nháy mắt liên hiếu ra. “Thì ra đây mới là mục đích của anh, có gì anh cứ nói thẳng ra, như vậy tôi cũng không mất nhiều thời gian để cự tuyệt anh rồi. OK, xem anh liên tục hai lần nhặt tôi về, chuyện này tôi nhất định sẽ giúp anh. Chúng ta quen nhau thôi.” Cô dứt khoát nói.

“Anh không phải đồng tính luyện ái.” Anh nghiêm túc nói với cô.

“Em biết, em biết.” Cô trấn an anh, nhưng nhìn một cái cũng biết cô hoàn toàn không tin tưởng lời anh nói.

“Anh thật sự không phải đồng tính luyện ái”. Anh nghiêm chỉnh nói rõ một lần nữa.

“OK, OK, anh không phải đồng tính luyện ái, tuyệt đối không phải.”

Nhìn bộ dạng qua loa của cô cũng biết cô căn bản không tin. Sở Ngự Nhất nhếch môi cười, không muốn đính chính nữa, dù thế nào đi nữa từ đầu đến cuối anh cũng không lừa gạt cô, là cô hiểu lầm ý của anh, sau này nếu cô dùng chuyện này để trêu chọc anh, anh cũng sẽ không để cô được như ý.

“Cho nên, em thật quyết định quen anh rồi hả?” Anh hỏi cô, muốn xác nhận lại một lần nữa.

“Đúng. Dù sao hiện tại em cũng không có bạn trai, rảnh rỗi không có việc làm, không bằng cùng anh diễn kịch vui.” Cô mỉm cười nói.

“Đây không phải diễn trò, chúng ta là chân chính quen nhau, sau đó chân chính là người yêu của nhau.” Anh cau mày cải chính với cô.

“Dạ dạ dạ, bạn trai của em.”

“Anh rất nghiêm túc.”

“Dạ dạ dạ, em cũng nghiêm túc, rất nghiêm túc.” Cô bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng chỉ duy trì được đúng ba giây rồi liền phì cười, sau đó lại vội vàng che miệng nhìn lên

anh, trong mắt cô tất cả đều là ý cười.

Sở Ngự Nhất không biết nên làm sao với cô gái này, dứt khoát đứng dậy đi lấy chìa khóa dự bị, sau đó đưa cho cô.

“Đây là chìa khóa nhà anh và thẻ từ.” Anh nói.

“Oa, nhanh như vậy, phải để cho em tiến dần từng bước à nha!” Cô mở lớn hai mắt, khoa trương nói to.

“Không phải em còn muốn đi làm à?” Anh nhắc nhở cô, đột nhiên rất hi vọng cô đi nhanh một chút, nếu không sớm muộn gì anh cũng sẽ bị cô làm cho phát điên.

“A, đúng! Đều do anh làm hại, vốn chỉ cần xin nghỉ một giờ là đủ rồi, bây giờ ít nhất cũng phải xin hai giờ, món nợ này đợi e về sẽ tính với anh. Đi nha, bye anh.” Nói xong, cô rời đi nhanh như gió lốc.

Sở Ngự Nhất thở dài, tâm trạng hơi phức tạp, anh không biết mình quyết định như vậy là đúng hay sai?

Cô hợp với anh sao? Có phải anh quá kích động rồi không? Anh quyết định nhanh quá rồi, không phải nói muốn quan sát thêm sao?

Aiz, thôi, dù sao tạm thời bây giờ cô cũng không có ý gì với anh, hơn nữa còn hiểu lầm anh là đồng tính luyến ái, anh liền lợi dụng khoảng thời gian bị hiểu lầm này quan sát cô vậy, nếu thật không thích hợp, muốn chia tay cũng sẽ không làm cô bị tổn thương, dù sao cô căn bản không coi anh là đàn ông. Nhưng nếu như thích hợp, vậy thì càng không thành vấn đề, vì anh tin tưởng mình tuyệt đối có thể làm cho cô yêu anh.

Lâm Vũ Phi, em sẽ là một nửa linh hồn của anh sao? Thật muốn biết đáp án nhanh một chút!

Chương 2

Thấm thoát đã ba ngày trôi qua.

Chiều thứ bảy, Lâm Vũ Phi ở nhà một mình, cô ngồi trên ghế salon, tay cầm điều khiển ti vi liên tục đổi kênh, chuyển từ kênh đầu tiên đến kênh cuối cùng, lặp lại hai lần vẫn không tìm được kênh nào có chương trình mình muốn xem, cuối cùng cô nhớ ra chuyện mình còn có một bạn trai mới.

Cô lập tức cầm điện thoại di động lên muốn gọi cho anh, lúc này cô mới phát hiện ra mình chẳng hề có số điện thoại của anh, nhưng mà, cô còn có chìa khóa nhà anh mà.

Nhưng không thông báo lấy một tiếng đột nhiên cầm chìa khóa tìm tới cửa, như vậy có phải quá khoa trương không?

Cô hơi do dự.

Mặc kệ, chìa khóa này là chính anh đưa cho cô, nếu anh thấy khó chịu, vậy cũng không liên quan đến cô.

Sau khi rũ bỏ trách nhiệm, Lâm Vũ Phi cầm điện thoại di động, chìa khóa nhà mình và chìa khóa nhà anh, chạy xuống lầu, đi qua sân, dùng thẻ từ anh đưa cho cô tiến vào khu A, sau đó đi thang máy lên lầu, tới trước cửa nhà anh.

Cô cầm chìa khóa đứng trước cửa suy nghĩ một lát, có phải cô nên bấm chuông trước cho phải phép hay không?

Cô đưa tay đề lên chuông cửa, nghe bên trong vang lên những tiếng kính coong, sau một tiếng “cạch”, cửa lớn bị mở ra, anh xuất hiện trước mặt cô.

“Hi.” Cô giơ tay lên, mở miệng chào anh trước.

Anh không nói tiếng nào, trực tiếp nghiêng người cho cô vào nhà.

Cô hơi do dự một chút, nghĩ thầm sống ở đâu thì yên ở đấy, bây giờ mới lo lắng hoặc hối hận có phải buồn cười quá không? Nghĩ xong, cô dứt khoát cất bước đi vào trong nhà anh.

Trong không khí thơm mùi thức ăn khiến cô quay đầu nhìn về phía bàn ăn trong phòng bếp, chỉ thấy trên bàn bày một phần “ăn sáng.”

“Đây là bữa sáng, bữa trưa, hay còn kiêm luôn bữa tối nữa vậy?” Cô không nhịn được thốt lên hỏi, bởi vì trên bàn ăn là trứng chiên, bánh mì nướng, chân giò hun khói, Lạp xưởng, khoai tây chiên, toàn bộ đều là món ăn của bữa sáng, nhưng bây giờ đã là ba giờ chiều rồi.

“Đây là bữa đầu tiên của anh, nên tính là bữa sáng thôi.” Anh đi về phía bàn ăn, sau đó quay đầu hỏi cô: “Em muốn ăn không?”

Cô lắc đầu. “Chẳng lẽ anh vừa mới dậy sao?”

“Ừ.”

“Mấy giờ anh ngủ?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Tám giờ sáng”

Cô há hốc mồm. “Buổi tối anh không ngủ, thức làm việc à?”

“Không hẳn, có lúc đọc sách, có lúc lên internet, có lúc...”

“Thôi, coi như em chưa hỏi, anh nhanh ăn bữa sáng của anh đi” Cô phất phất tay, đối với việc một trạch nam làm thế nào để lãng phí thời gian, cô một chút hứng thú cũng không có, ngược lại –

“Bữa sáng này là do anh làm?” Cô đi tới cạnh bàn ăn kéo ghế ra ngồi xuống, tò mò hỏi anh.

“Ừ.”

“Không nhìn ra anh còn có tay nghề này, nhìn rất đẹp mắt, không biết hương vị thế nào?”

Anh lập tức đưa nĩa trên tay mình cho cô, cô suy nghĩ một chút rồi nhận lấy nĩa, xiên

một miếng lap xường đưa vào trong miệng, nhai vài cái.

“Oa, ăn rất ngon.” Hai mắt cô sáng lên.

“Costco có bán...”

Cô tức giận lườm anh một cái, trả nĩa lại cho anh. “Em đương nhiên là khen bản thân thức ăn ngon rồi, ai mà không biết chiên lap xường chứ?”

“Cũng có người sẽ biến nó thành rất khó ăn.”

Cô liếc mắt, đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác lại kích động hỏi anh: “Anh là hội viên Costco?”

“Ừ.”

“Thật tốt quá, dù sao cũng không có chuyện gì, chúng ta đi Costco dạo được không? Em vẫn luôn rất muốn đi, nhưng phí gia nhập hội lại phải đóng cả năm, đúng là muốn ăn thịt người mà!” Cô tức giận nói.

“Không ai ép buộc em nhất định phải làm thẻ hội viên của Costco.”

“Cho nên em đâu có làm đâu. Nhưng bây giờ có anh ở đây rồi, cho dù em không phải hội viên, muốn đi lúc nào cũng đều có thể đi, thật sang khoái, ha ha ha...” Cô vui vẻ nói, cười rất hả hê.

“Phí cả năm chẳng qua cũng chỉ có 1200 mà thôi.” Anh nói

“Cái gì mà mà thôi? 1200 đó em có thể mua một bộ quần áo hoặc một đôi giày, thịt muối cũng là thịt đấy, anh có hiểu hay không hả?” Cô trợn mắt nói.

Sở Ngự Nhất thông minh không nói tiếp, tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

“Này, hôm đó em quên hỏi anh...anh sao lại yên tâm mà giao chìa khoá nhà cho em? Chúng ta không phải rất thân thiết, anh không sợ em thừa dịp anh không ở nhà thì mang toàn bộ những thứ đáng giá của nhà anh đi sao?” Cô hỏi.

“Em sẽ làm thế sao?” Anh hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên là không”

“Chính là vậy đó!”

Cô nhất thời không trả lời được, một lúc lâu sau mới xoa trán, cau mày nhìn anh: “Coi như anh thường ngày rất ít khi ra khỏi cửa, không biết lòng người hiểm ác, nhưng cũng từng nghe qua câu “không thể không có tâm phòng bị người” rồi mới đúng chứ. Cầu xin anh đừng tùy tiện tin tưởng một người không quá thân thiết, đừng nghĩ ai cũng là người tốt có được không?”

“Được.” Anh ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn cô.

Cô không nói gì nữa, luôn cảm thấy như người đang ngồi đối diện mình không phải một người trưởng thành, mà là một đứa trẻ.

“Anh bao nhiêu tuổi? Trong nhà có mấy thành viên? Sở thích của anh là gì? Nghề nghiệp? Em cảm thấy chúng ta nên tự giới thiệu mình, để hiểu nhau một chút.” Cô nghiêm túc nói.

“Sở Ngự Nhất, năm nay hai mươi chín tuổi, cao một mét tám mốt, cân nặng 68kg. Thành viên trong nhà có cha, mẹ, anh trai, em gái, bốn người họ đang ở cùng nhau, chỉ có một mình anh chuyển ra ngoài ở, anh thích đọc sách, còn nghề nghiệp, coi như là làm nghề tự do thôi.” Anh tự giới thiệu.

“Làm nghề tự do? Anh nói nghe thật dễ.” Cô lẩm bẩm, cũng không truy cứu tới cùng.

“Em là Lâm Vũ Phi, năm nay hai mươi bảy tuổi, cao một mét sáu hai, nặng 48kg, trong nhà còn có cha, mẹ và hai em gái, em gái lớn là giáo viên tiểu học, em út vẫn còn là học sinh. Cũng giống như nhà anh, bốn người họ ở chung, chỉ có em vì để tiện cho công việc nên một mình thuê phòng ở Đài Bắc. Em cũng không có sở thích gì đặc biệt, nếu có thì đại khái là xem ti vi với đi dạo phố thôi. Em làm kế toán.” Cô nói xong lại hỏi anh “Anh có muốn em bổ sung thêm gì nữa không?”

“Tình trạng hôn nhân?”

“Chưa kết hôn!” Cô hung hăng lườm anh một cái, cố ý hỏi: “Vậy còn anh? Anh đã

kết hôn rồi sao?”

“Anh lấy thẻ căn cước cho em xem nhé.” Anh nhìn cô một cái, mặt phớt tỉnh đáp.

“Xì! Không cần.” Cô phất phất tay. “Nhanh lên một chút, anh ăn no chưa? Chúng ta có thể đi chưa?”

“Anh không có gì phải chuẩn bị, ngược lại em không phải về nhà trang điểm, thay quần áo sao?”

“Trang điểm cái gì, thay quần áo gì chứ? Chúng ta cũng không phải muốn đi dạo Công ty Bách hoá, mà là đi dạo ở Costco, làm chi phải phí công như vậy, còn nữa, em mặc như vậy kỳ quái lắm sao?”

Cô vừa nói vừa cúi đầu nhìn quần áo mình mặc, áo phong màu sắc tươi sáng, quần bông lửng, tuy nhìn có chút hơi giống đồ ở nhà nhưng cũng không đến nỗi nào, chỉ cần đổi đôi dép ở ngoài cửa kia thành giày vải là được.

“Đợi em về nhà thay đôi giày vải là được rồi, trừ phi –” cô nhìn anh không chuyển mắt, cố ý dừng lại một lát “anh cảm thấy em không trang điểm nhìn rất xấu?”

“Anh không có nói như vậy, thực tế, anh thích dáng vẻ không trang điểm của em.”

“VẬY...tại sao?”

“Bởi vì ít đi điểm lệ sẽ bớt áp bức và sự xa cách, làm cho người ta cảm thấy dễ gần hơn.”

“OK, coi như anh vượt qua bài kiểm tra. Em về nhà đổi đôi giày, mười phút sau gặp mặt dưới đại sảnh lầu một?” Cô hỏi anh.

“Đến B1 đi, xe anh dừng ở đó.”

“Cái gì? Anh không chỉ có xe, còn có chỗ đậu xe?” Cô kinh ngạc trợn mắt.

“Không có xe thì bình thường anh làm sao đi Costco mua đồ?” Anh cảm thấy có chút bất đắc dĩ với sự ngạc nhiên của cô.

Nhưng mà bình thường không phải anh đều ở nhà, cửa lớn không ra, cửa sau không gần hay sao? Cô nghĩ thầm trong lòng, không nói ra miệng những lời này, đồng thời cũng phỏng đoán, có lẽ hoàn cảnh gia đình anh cũng không tệ, cha mẹ vì để con trai ở ngoài có thể thường về nhà thăm bọn họ nên mua xe cho con trai cũng là chuyện bình thường, sau đó thì cái gì mà thuế môn bài, phí bảo hiểm,...cũng đều do bọn họ nộp. ♥
Diendanlequydon.com ♥

Aiz, thật tốt, cô cũng thật là muốn có cha mẹ có tiền.

“OK, mười phút sau gặp ở B1. Bye Bye.” Cô nói rồi nhanh chóng rời khỏi.

Mười phút sau, hai người gặp mặt ở bãi đậu xe.

Lâm Vũ Phi không chỉ đổi giày vải, cũng đổi quần bông lửng thành quần jean, cả người trông rất nhẹ nhõm lại thoải mái.

Sở Ngự Nhất khẽ nhếch khoé miệng, tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt.

Tới Costco, sau khi đậu xe xong, Sở Ngự Nhất theo thói quen đẩy xe đẩy theo.

“Anh đẩy xe đẩy theo làm gì, anh phải mua đồ sao?” Lâm Vũ Phi ngạc nhiên hỏi.

“Tới nơi này không mua đồ thì tới làm gì?” Anh hỏi ngược lại cô.

“Bởi vì em thấy chán, lại vừa lúc biết anh có thể hội viên ở đây nên mới bảo anh tới đi dạo, em không có ý định muốn mua đồ.” Cô dàng hoàng đáp.

“Đến đây rồi, cho dù lúc đầu em không có ý định mua gì, đến cuối cùng vẫn sẽ mua một đồng đồ.” Anh nói.

“Không thể nào, em tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.” Cô nói chắc như đinh đóng cột.

“Có muốn cược không?”

“Cược cái gì?”

“Một tháng cơm tối.”

“Không được, này quá tàn nhẫn.” Cô nhanh chóng lắc đầu phản đối.

“Ý em là em không có tự tin thắng anh?” Anh khiêu khích nói.

“Ai nói?!” Cô đột nhiên trợn mắt nói.

“Vậy thì quyết định như vậy, một tháng cơm tối?”

“Được. Ai sợ ai! Rùa sợ quặng sắt.” Cô ngửa cằm lên.

“... Vậy, em là con rùa hay là quặng sắt?”

“Đều không phải, em là nữ vương.” Lâm Vũ Phi liếc anh một cái, khiến anh nhất thời không nhìn được cười khẽ một tiếng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đi tới khu được phẩm bảo vệ sức khỏe, chỉ thấy các loại thực phẩm bảo vệ sức khỏe, vitamin, nước cốt nho, diệp hoàng nguyên chất, cái gì cần có đều có, xếp cao giống như một ngọn núi nhỏ, làm người ta nhìn không rảnh mắt.

Lâm Vũ Phi bất giác đi tới trước kệ tổ yến, cầm lấy một hộp lớn đưa lên trước mặt, sau đó so sánh giá với một hộp nhỏ khác trên kệ, nhắm tính đơn giá.

Không tính thì không biết, tính toán rồi thì giật cả mình, bởi vì ở đây bán lời rất nhiều!

Ba mẹ bình thường cũng ăn tổ yến để bảo vệ thân thể, hơn nữa cũng sắp tới sinh nhật ba rồi, cô có nên mua một hộp về hiếu kính với ba không đây?

“Em muốn mua cái này sao?” Sở Ngự Nhất vừa đi đến bên cạnh cô hỏi: “Nếu muốn mua phải thanh toán ở quầy bên này trước.”

Vừa nhìn thấy mặt anh, Lâm Vũ Phi cũng nhớ tới vụ đánh cược của hai người, vội vàng để đồ đang cầm trên tay về chỗ cũ.

“Không có, em chỉ xem một chút mà thôi. Anh quên em đã nói, em không có ý định mua đồ sao?” Cô nghiêm mặt nói, kết quả đối lấy là anh cứ tùm tùm cười.

“Làm sao?” Cô then quá hoá giận nhìn anh chăm chăm.

“Không có việc gì.” Anh nâng khoé miệng rồi lắc đầu, tiếp tục đẩy xe đi về phía trước.

Từ từ, bên trong xe đẩy bắt đầu xuất hiện thêm một món lại một món mà Sở Ngự Nhất cần mua, hơn nữa tất cả đều là đồ ăn. Thịt bò, lap xường Đức, mì thịt bò, canh gà nhân sâm, Pizza, sườn heo hun khói thượng hạng, ức gà,....

Lâm Vũ Phi nhìn thấy mắt cũng sắp lồi ra rồi, thật sự cô rất muốn bóp cổ anh, rồi dùng sức lay thật mạnh, hỏi: rốt cuộc anh có mấy cái dạ dày, một ngày anh muốn ăn bao nhiêu bữa, anh mua nhiều như vậy là muốn tích trữ đến sang năm phải không???

Trọng điểm là, những món này đều rất ngon, cô cũng rất muốn mua, rất muốn mua, thật sự rất rất muốn muaaaaaa.....Nước miếng cô cũng muốn chảy ra rồi!!!

Tên ghê tởm, anh ta nhất định là cố ý, muốn khiến cô không chống cự lại được sự hấp dẫn của những món ăn ngon đang nhảy múa xung quanh anh ta đây mà, sau đó cô sẽ thua.

Hừ! Cô còn lâu mới mắc mưu nhé, mặc dù cô thật sự rất muốn mua gà nướng, cũng muốn mua thịt bò, càng muốn mua sườn heo thượng hạng, còn có thịt gà, bánh khoai, đào, đậu, trà...nhưng cô có thể nhịn!

Được, ta nhịn, ta nhịn, ta lại nhịn, nhịn một chút....

“Ai đó đã đắc tội với em sao, sao em cứ nghiêng răng ken két thế?” Anh quay đầu cười hỏi.

“Anh biết rõ còn hỏi?” Cô hung hăng trừng mắt với anh.

“Không có ai trói chặt tay của em, không để cho em mua đồ nha...” Anh lại cười.

“Hừ!” Cô quay đầu đi hừ một tiếng.

Sở Ngự Nhất không nhìn được bật cười ra tiếng.

Anh đột nhiên phát hiện ra cô và cô trong tưởng tượng của anh có sự chênh lệch một trời một vực, anh vốn cho rằng cô sẽ có chút cao ngạo, tính khí có chút cáu kỉnh, có hơi làm bộ làm tịch, dù sao dung mạo của cô rất đẹp, bạn trai cũ của cô – phẩm tính trước không đề cập tới – đều là những người có thân phận, địa vị, nếu cô không có một chút cao ngạo và điều kiện, sẽ không thể nào làm đối phương kính trọng vài phần và kết giao với cô.

Cho nên mặc dù anh có cảm tình với cô, theo bản năng lại vẫn có chút do dự, không xác định được quyết định kết giao với cô rốt cuộc là đúng hay sai?

Nhưng bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ không do dự nữa, bởi vì khi ở chung với cô, cảm giác thật vô cùng tự tại, lại rất vui vẻ, cho dù muốn anh tiếp tục đi dạo cùng với cô, anh cũng không cảm thấy mệt mỏi, thật sự rất thần kỳ.

Người đi bên cạnh đột nhiên dừng bước khiến anh cũng dừng theo.

“Sao vậy?” Anh hỏi, bởi vì đối mặt với cô không phải kệ hàng, cũng không phải quầy trưng bày, mà là đường đi.

“Thấy một đồng nghiệp làm người ta ghét.” Cô trả lời.

Anh nghe vậy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người có gương mặt khó gần, trang điểm hơi quê mùa, cái móng hơi lớn, nhưng giọng nói còn lớn hơn đang đi nhanh về phía bên này.

“Lâm Vũ Phi? Lâm Vũ Phi! Thật sự là cô à, Lâm Vũ Phi? Tôi còn tưởng tôi nhìn lầm người, thì ra thật sự là cô!” Cô gái lớn tiếng nói.

“Thật là khéo, cô cũng tới mua đồ à?” Lâm Vũ Phi lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy. Tôi vừa mới tới đã nhìn thấy cô, nhưng không biết có phải cô hay không, bởi vì cô bây giờ với cô lúc ở trong công ty khác nhau rất nhiều. Cô không trang điểm với cô trang điểm thật không giống nhau, tôi thiếu chút nữa cũng không nhận ra cô rồi. Dĩ nhiên, tôi không phải nói cô không trang điểm nhìn rất xấu, cô biết đấy, chính là nhìn có

chút kém sắc, giống như xem quảng cáo không có đèn chiếu sáng vậy.” Cô gái giả bộ cười nói.

“Thật sao?” Lâm Vũ Phi không mặn không nhạt đáp một tiếng, sau đó nói: “Xin lỗi, tôi còn có bạn ở đây cho nên để hôm khác tán gẫu tiếp được không?”

“Xin lỗi, tôi rất để ý.” Anh vừa nói, chỉ thấy nụ cười của cô gái kia lập tức đông cứng, miệng khẽ nhếch lên, ngây ngô không thốt lên lời.

“Xin lỗi cô, anh ấy nói chuyện tương đối thẳng thắn. Chúng tôi đi trước, hẹn gặp lại cô sau.” Lâm Vũ Phi vội vàng mở miệng, sau đó giơ tay đẩy đẩy Sở Ngự Nhất đi về phía trước, bởi vì nếu không nhanh chóng rời khỏi chỗ đó, cô sẽ không nhận được mà cười thật to.

Xe đẩy vừa queo, cô lập tức cười to.

"Oa ha ha! Ha ha ha ha ha. . . . ." Cô ôm bụng cười nghiêng ngả, không thể dừng lại được.

Trời ạ, buồn cười quá! Ha ha ha.

“Anh...Anh có thấy không, cô ta....Vẻ mặt vừa rồi của cô ta, trông....như ăn phải một con ruồi, buồn cười quá, ha ha ha... Anh quá nhẫn tâm rồi, ha ha ha...” Cô vừa cười vừa nói, nước mắt cũng chảy ra.

“Em và cô ta có thù oán gì sao? Cô ta toàn nói những lời khiêu khích, châm chọc không vậy?” Anh hỏi.

“Trong lòng cô ta chỉ toàn ganh ghét, nên không thể nhìn ra được điểm tốt của người khác.” Cô miễn cưỡng ngừng cười, trả lời vấn đề của anh.

“Có ý gì?”

Cô khống chế lại cảm xúc một chút, sau đó mới giải thích: “Hai người bạn trai trước của em đều rất biết thể hiện sự lãng mạn khi yêu, cho nên cứ ba giờ chiều sẽ gửi một bó hoa hoặc một hộp quà đến công ty em, chỉ đích danh muốn em ký nhận. Cô gái vừa rồi rất khinh thường loại hành vi này, thường nói sau lưng em là em yêu tiền, ham hư vinh, thích khoe khoang, không biết xấu hổ... Tóm lại cô ta nhìn vô cùng không vừa mắt,

thường nói xấu sau lưng em.”

“Quả nhiên là trong lòng có ganh ghét, không thể nhìn ra điểm tốt của người khác.” Sở Ngự Nhất bỏ đi cảm thông mà gật đầu nói.

“Nhưng mà vừa rồi thật quá đã, em không ngờ anh sẽ dứt khoát nói anh rất để ý, ha ha ha...” Cô nghĩ đến hình ảnh vừa rồi lại không nhịn được cười.

“Giọng của cô ta cao vút đến nỗi lỗ tai anh thiếu chút không chịu nổi, nếu như cô ta xinh đẹp thì còn có thể nói vui tai vui mắt, đây lại hoàn toàn ngược lại.” Anh nhún vai một cái.

“Ha ha ha, anh thật là hư.” Cô bị chọc đến vô cùng vui vẻ.

“Đi thôi, nên đi tính tiền rồi.” Anh nói.

Cô gật đầu. Nghĩ đến mới vừa rồi nói chuyện với cô bạn đồng nghiệp kia ở đây, cô cũng không còn hứng thú muốn đi dạo nữa. Nhưng mà như vậy cũng tốt, cô không còn bị hấp dẫn nữa, cũng không cần nhìn đến căn răng nghiêng lợi nữa.

“He he he he, em thắng đúng không?” Cô cười gian nhìn anh hỏi.

“Em không muốn mua nước ép trái cây sao? Rất tốt với con gái, có tác dụng sáng da, đẹp da.” Anh tiện tay lấy chai nước ép trên kệ đưa tới trước mặt cô.

“Tránh ra, có chơi có chịu.” Cô cười cười, đẩy chai nước ép ra, hả hê nói với anh.

“Một tháng thật quá tàn nhẫn rồi.” Anh nói lại lời cô nói trước đó.

“Ai thèm để ý đến anh, có chơi có chịu.” Cô hoàn toàn sắt đá nói.

“Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà.”

Cô nhếch miệng cười với anh một cái, sau đó vẫn là câu nói cũ: “Có chơi có chịu.”

Thua sao?

Thật ra thì trong nháy mắt Lâm Vũ Phi đồng ý đánh cược với mình, Sở Ngự Nhất cũng đã xác định là mình thắng rồi.

Thứ anh muốn thắng được cho tới bây giờ cũng không phải là một tháng cơm tối, mà là thời gian ở bên cô, cho nên mặc kệ kết quả của vụ đánh cược này là ai thắng ai thua, cũng đều là anh thắng.

Liên tục ăn bữa tối ước hẹn với cô trong một tháng, chỉ mới nghĩ tới thôi cũng đã khiến anh tràn đầy chờ mong.

Anh không tin duyên phận, chỉ tin vào chính mình và sự cố gắng, cho nên khoảng thời gian thử kết giao với cô này, anh cũng sẽ chủ động chứ không bị động chờ đợi, trong thời gian ngắn nhất anh muốn xác định xem cô có thích hợp làm người phụ nữ của anh hay không, nếu không thích hợp cũng không cần phải lãng phí thời gian.

Anh rất vô tình sao?

Có lẽ là vậy, nhưng trong tình yêu, anh nguyện lựa chọn vô tình cũng không muốn đồng tình, bởi vì đồng tình còn khiến con người ta bị tổn thương sâu hơn là vô tình.

Nhưng mặc kệ thế nào, anh cảm giác hai thứ tình cảm này đều không thích hợp để nói về cô, về phần tại sao à, nói đơn giản, anh phát hiện, anh đã bắt đầu thích cô rồi, hơn nữa mỗi một giây mỗi một phút, loại thích này hình như cũng tăng lên theo.

Cái này có phải là không cầm lòng được không?

Sở Ngự Nhất vừa cười vừa lắc đầu một cái, sau đó hít sâu một hơi, ra lệnh cho mình hồi tâm lại. Hai ngày nay bởi vì cô mà công việc của anh cơ hồ là dậm chân tại chỗ, ngay cả một chút xúi tiến độ cũng không có.

Một khi nghĩ đến công việc, anh bất giác lại nhớ đến thời gian trước, bởi vì công việc mà đã kết thúc một tình yêu.

Mặc dù đây là chuyện của nhiều năm trước, nhưng anh cũng không đổi công việc, thói quen làm việc cũng vẫn như vậy, không biết Lâm Vũ Phi có thể tiếp nhận điểm này hay không, hay cũng không chịu nổi giống như bạn gái cũ của anh, đầu tiên là không ngừng cãi vã, sau đó thì chia tay, rời khỏi anh.

Sở Ngự Nhất thở ra một hơi thật sâu, rồi lắc đầu, hất những ký ức không vui đó ra khỏi đầu.

Anh tự nói với mình không thể giống như vậy, anh đã trở nên già dặn, chín chắn hơn, công việc cũng ổn định, cho nên chuyện phát sinh trước kia chỉ cần anh không muốn xảy ra nữa, cũng sẽ không xảy ra nữa.

Bởi vì anh có lòng tin, tin vào chính bản thân mình.

Anh tuyệt đối tin tưởng.

Sự do người làm, nhân định thắng thiên.

Chương 3

Sáu giờ tối thứ hai, Sở Ngự Nhất căn đúng thời gian rời khỏi bàn làm việc, vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Thật ra thì bình thường phải cỡ tám, chín giờ tối anh mới dùng cơm tối, nhưng vì phối hợp với các tiêu chuẩn của nhân viên văn phòng như bạn gái Lâm Vũ Phi, anh không ngại đẩy thời gian ăn cơm tối lên sớm hơn một chút.

Lâm Vũ Phi nói với anh, cô hầu hết đều tan ca lúc hơn sáu giờ, về đến nhà đại khái cũng khoảng bảy giờ, vậy nên anh định thời gian ăn cơm tối là bảy giờ hai mươi phút, còn về phần món ăn, thì là khách theo chủ thôi.

À, cũng phải nói rõ một chút, cô có nói khéo là anh đừng có lấy mì ăn liền và bánh mì ra mà lừa gạt cô.

“Em có kiêng gì không?” Anh hỏi cô.

“Em không kén ăn.” Cô hả hê nói. “Chỉ cần đừng cho em ăn cà tím, rau họ, ngò rí, rau quỳ và tỏi là được.”

“Vậy mà bảo là không kén ăn á?” Anh nhướn mày nhìn cô.

“So với những người cái gì cũng không dám ăn, em đã thuộc vào hàng ngũ những người không kén ăn rồi.” Cô hùng hồn nói, còn hất cằm lên kiêu ngạo nhìn anh, khiến anh không nhịn được lắc đầu bật cười.

Càng ở cạnh cô, càng phát hiện tính tình cô ngay thẳng, đáng yêu, không biết làm bộ, tỏ vẻ, tuyệt không giống với người đã ra ngoài xã hội lăn lộn mấy năm, mà ngược lại, cô tương đối giống sinh viên vừa mới tốt nghiệp, tràn đầy nhiệt huyết, và...cũng rất ngốc.

Nhưng mà anh nghĩ, lúc cô làm việc, hay khi cô đứng trước đồng nghiệp và cấp trên thì khẳng định sẽ không phải là cái dáng vẻ này, mà tựa như trước đây, khi anh không tiếp xúc gần gũi với cô, cũng không quen thân với cô; cô mang đến cho anh một cảm giác...đó là hai người hoàn toàn khác nhau.

Đó là lí do anh cho rằng cô nhất định có ít nhất hai tính cách, hai khuôn mặt; một

dùng để đối mặt với người ngoài, một dùng để đối mặt với bạn bè người thân; mà anh phi thường may mắn vì trong một khoảng thời gian ngắn đã làm cho cô xếp anh vào đội ngũ thứ hai, thật là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

"Kính coong —— kính coong ——"

Tiếng chuông cửa bất chợt vang lên khiến Sở Ngự Nhất kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía cửa chính.

Anh hơi nhú mào, liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, rõ ràng đồng hồ nói cho anh biết bây giờ là sáu giờ bốn mươi phút, cách thời gian ước định với Lâm Vũ Phi – bảy giờ hai mươi phút – còn những bốn mươi phút nữa, cho nên người đứng ngoài cửa nhà anh hẳn không phải là cô mới đúng.

Chỉ là anh nghĩ vậy thôi, ngoài cửa chính truyền đến tiếng chìa khoá tra vào ổ, sau một tiếng “cạch” cửa chính đột nhiên bị đẩy ra, đồng thời cô cũng xuất hiện trong tầm mắt của anh.

“Rầm!” Cô dùng sức đóng cửa chính lại, gương mặt lộ rõ sự tức giận, làm cho anh không khỏi hoài nghi, có phải anh làm gì đắc tội với cô rồi không?

Cô quay đầu lại, vừa nhìn thấy anh là lập tức xông tới.

“Chờ một chút, anh nghĩ là anh không đắc tội với em mà?” Anh vội vàng lên tiếng.

Lâm Vũ Phi hơi sững sốt, vẻ tức giận trên mặt cô tiêu tan đi hơn nửa, bước chân cũng chậm lại, đi đến bên bàn ăn kéo ghế ra ngồi xuống.

“Không phải là em giận anh.” Cô nói.

“Vậy có chuyện gì?” Anh hỏi cô.

“Anh còn nhớ hôm thứ bảy, chúng ta gặp đồng nghiệp của em ở costco không?”

Sở Ngự Nhất gật đầu, tay vẫn bận rộn chuẩn bị từng món ăn cho bữa cơm tối của hai người, không hề dừng lại.

“Cô gái chết tiệt đó hôm nay lại nói lung tung ở công ty, làm em tức tới mức hận không thể xé nát miệng của cô ta ra.” Lâm Vũ Phi nắm chặt hai tay, lửa giận trong lòng lại sôi lên.

“Rốt cuộc cô ấy đã nói gì mà khiến em tức giận như vậy?” Anh hỏi.

“Cô ta nói em là hồ ly tinh chuyển thế, chỉ biết đi quyến rũ đàn ông, mới chia tay bạn trai xong đã lập tức quyến rũ một người khác rồi. Còn nói thủ đoạn của em không ai có thể sánh bằng, vì đối tượng lần này là người không có ngoại hình ưu tú nên dễ phối hợp, em cũng tự biến mình thành xấu xí. Tức chết đi được!” Cô càng nói càng tức, câu cuối gần như là gầm lên.

“Cho nên em giận là vì cô ấy nói hôm ấy em không trang điểm trông rất xấu à?”

“Em giận mỗi một chữ, mỗi một câu cô ta nói!” Cô không kìm nén được cơn giận, đập mạnh tay lên bàn ăn. “Em là hồ ly tinh chuyển thế? Vậy còn cô ta? Cô ta là chó điên sao? Gặp người liền cắn à?”

Sở Ngự Nhất không nhịn được bật cười thành tiếng, đột nhiên cô quay đầu lại trừng anh một cái, anh cố gắng nhịn cười, nghiêm mặt lại nói xin lỗi. “Anh xin lỗi.”

“Người nên xin lỗi là em này. Em tức suýt chết mà anh vẫn còn cười được? Chẳng lẽ anh không nghe thấy cô ấy kéo cả người vô tội vào để bình phẩm hay sao?” Cô lại trừng mắt nhìn anh, vẫn giữ nguyên vẻ mặt giận dữ.

“Anh á?” Anh thật không chú ý đến.

“Cô ta nói anh không có ngoại hình đấy, có người hỏi trông anh như thế nào, anh có biết cô ta nói sao không?”

“Nói thế nào?” Anh tò mò hỏi.

“Cô ta nói rất giống phạm nhân mới ra tù.”

Sở Ngự Nhất cứng lưỡi nhìn cô, không khỏi sửng sờ.

Phạm nhân mới ra tù? Mặc dù tóc anh cắt hơi ngắn thật, nhưng cũng đâu đến nỗi

trông giống như tù nhân chứ?

“Không cười được nữa chứ gì?” Lâm Vũ Phi cảm hận nói. “Anh nói xem, có phải cô ta có bệnh không? Nếu em trói cô ta lại rồi đưa đến bệnh viện tâm thần, thì có được tính là vì dân trừ hại, không tính là tội phạm hay không?”

“Nếu biết cô ấy có bệnh, vậy thì làm gì phải so đo với người ta chứ, khiến mình giận đến nổi trợn lồi đình như vậy?” Anh phì cười lắc đầu.

“Chính là vì em thấy rất khó chịu, cô ấy nói em thôi thì chẳng sao, đằng này còn lồi cả anh xuống nước, còn nói anh khó nghe như vậy nữa!!! Cô ấy cho rằng không cần phải chịu trách nhiệm với những gì mình nói ra chắc? Thật là bức mình chết đi được! Em phải đến toà án để kiện, kiện cô ấy tội phỉ báng người khác, xem cô ấy giải quyết hậu quả thế nào!”

“Nhìn bộ dạng em bây giờ mà còn dám nói không bị chọc giận ư?” Anh giễu cợt cô.

“Em hiện tại chỉ rất tức thôi, vẫn chưa tới nỗi bị chọc giận, nếu thật sự bị chọc giận thì em đã giơ tay đánh người rồi. Chỉ sợ cô ấy quá yếu đuối, không chừng sẽ bị một quyền của em đánh chết, cho nên em mới có thể lùi một bước mà chọn cách dựa vào luật pháp.” Cô bĩu môi giải thích, thật ra thì nếu để cho cô lựa chọn, cô vẫn cực thích dùng nắm đấm để giải quyết cô bạn đồng nghiệp này.

Sở Ngự Nhất cười một tiếng, cơn giận của cô cũng đã nguôi rồi, không khủng bố như lúc mới bước vào nữa, lúc này anh mới nói: “Xin lỗi, bữa tối vẫn chưa chuẩn bị xong, em có thể sẽ phải chờ thêm một lát nữa.”

“Là do em đến sớm, đâu phải lỗi của anh, sao anh lại nói xin lỗi với em?” Cô bất đắc dĩ nhìn anh một cái, sau đó đứng dậy hỏi: “Có cần em giúp một tay không?”

Anh lắc đầu, nhìn đồng hồ treo trên tường. “Có lẽ anh còn cần khoảng hai mươi phút nữa, em có muốn về nhà tẩy trang, đổi một bộ quần áo thoải mái rồi lại qua không?”

“OK, vậy em về rồi qua.” Cô gật đầu nói, dù sao cô có ở đây đợi thì cũng không có việc gì làm. “Đúng rồi, lát nữa có cần em mang gì tới đây không?”

Anh hơi sững sốt, buồn cười hỏi: “Ví dụ như cái gì?”

“Rượu đỏ?” Cô nhúm mày, cô có chú ý thấy bữa tối hôm nay là một bữa tiệc lớn, có bò bít tết.

Sở Ngự Nhất không nhịn được cười to: “Có chuyện gì cần ăn mừng à?”

“Mừng cho em từ hôm nay trở đi có một tháng bữa tối miễn phí, thế nào hả?” Cô huênh hoang nói.

Anh chỉ phun ra mấy chữ: “Được, xem như em lợi hại!”

Cô nhất thời vui vẻ, cười ha ha như được mùa.

Dạo gần đây, Lâm Vũ Phi vô cùng hạnh phúc, cô thường bất giác ngồi cười ngây ngô, chính cô cũng không biết mình đang cười cái gì, chẳng qua là cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt.

Cũng may những lúc cô ngồi cười khúc khích đều chỉ có một mình, cho nên bộ dạng ngây ngô ngớ ngẩn đó vẫn không có bị người khác nhìn thấy, nhưng mà, kỷ lục này vào ngày hôm nay đã bị công phá rồi.

“Nói! Vừa rồi cậu cười cái gì? Mới nói chuyện với bọn mình được mấy câu thì đã bị mất hồn, xem bọn mình như không tồn tại rồi.” Lí Bội oa oa kêu lên. “Nói mau, vừa rồi cậu mới nghĩ đến cái gì, đàn ông phải không?”

“Cậu mới đang nghĩ tới đàn ông đấy!” Cô tức giận liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

“Mình á, người đang nghĩ tới đàn ông là mình á...mình thừa nhận.” Trương Nhân Tịnh giơ tay lên, sáng khoái thừa nhận.

Ba người nhất thời nhìn nhau...rồi cùng phì cười.

Kể từ sau khi Khương Nghiên nghỉ việc, liên minh nhỏ của các cô từ bốn người liền trở thành ba người, sau đó cũng không có thêm thành viên mới. Không phải là không có người muốn gia nhập vào liên minh của các cô, mà cảm giác cứ thấy thiếu thiếu một chút gì đó, dường như khó có thể giải thích rõ được... Đúng rồi, chính là lúc bắt đầu, bọn họ cùng thất tình, cùng khóc thút thít với nhau, cùng mua kinh nghiệm say rượu một lần.

Nói tóm lại, tình bạn giữa bốn người các cô đã đạt đến trình độ tâm ý tương thông, bất luận người nào muốn gia nhập hội của các cô cũng sẽ có loại cảm giác không hợp nhau, cho nên không khỏi tạo nên những hiểu lầm không đáng có, vì vậy, họ quyết định sẽ chỉ có ba người.

“Nói mau, mới vừa rồi cậu cười khúc khích cái gì thế?” Cười cũng cười xong rồi, nhưng Lí Bội cũng chưa từng quên việc phải tiếp tục tra hỏi cô.

“Mình chỉ cảm thấy gần đây mình rất hạnh phúc, cho nên mới không tự chủ được mà ngồi cười một mình thôi, được chưa?” Lâm Vũ Phi bất đắc dĩ thừa nhận, bởi vì cô biết nếu mình không nói thật, Lí Bội nhất quyết sẽ không ngừng ép hỏi tới cùng.

“Á, có gian tình.” Trương Nhân Tịnh nói.

“Cậu mới có gian tình đấy.” Lâm Vũ Phi tức giận liếc cô ấy một cái.

“Mình toàn tâm toàn ý với ông xã của mình, có Nhật Nguyệt cùng chứng giám, tuyệt đối không có khả năng có gian tình.” Trương Nhân Tịnh cười hì hì nói.

“Dạ, cậu cứ tiếp tục đi, tha cho mình, mình xin được đi trước nhé.” Lâm Vũ Phi nói xong đứng dậy muốn đi, lại bị Lí Bội bắt được.

“Cậu đừng nghĩ có thể chuồn đi như thế.” Lý Bội ấn cô ngồi xuống ghế, tiếp tục ép hỏi: “Tại sao gần đây cậu lại cảm thấy rất hạnh phúc, chẳng lẽ đúng là cậu đang yêu đương với cái tên tội phạm mới ra tù đó sao?”

“Cái gì mà tội phạm mới ra tù?” Lâm Vũ Phi không nhịn được lườm cô ấy một cái.

“Được rồi, là hàng xóm.” Lí Bội lập tức sửa lời, sau đó hỏi lại lần nữa: “Chẳng lẽ cậu đang hẹn hò với vị hàng xóm đó sao?”

Về chuyện của Sở Ngự Nhất, Lâm Vũ Phi vẫn chưa nói với Lí Bội và Trương Nhân Tịnh, hai người bọn họ chỉ biết anh là hàng xóm của cô, còn có chuyện cô uống rượu say bị anh bắt gặp, còn tốt bụng đưa cô về nhà, sau đó, cô cũng chỉ nói anh có thể hội viên của costco, cô lại cảm thấy chán không biết đi đâu nên mới có thể đi cùng anh tới costco mở rộng tầm mắt...

Kỳ thực, không phải cô không nguyện ý nói cho các cô ấy biết sự thật, chỉ là cô sợ

nói ra rồi sẽ dính dáng tới chuyện thiên hướng giới tính của Sở Ngự Nhất, vậy nên cô mới quyết định không nói.

Nhưng mà nhìn tình hình hiện giờ, e là cô không nói không được rồi.

“Không phải bọn mình đang yêu nhau đâu...gần đây mình cảm thấy rất hạnh phúc, là vì mỗi ngày đều có bữa tối miễn phí, vừa không mất tiền lại cực kỳ ngon.” Cô thở dài, đằng hoàng nói với các cô ấy.

“Bữa tối miễn phí? Vừa không mất tiền lại cực kỳ ngon? Cậu giải thích một chút xem nào?”

“Hôm đó đi costco, mình và Sở Ngự Nhất – tên của hàng xóm của mình, mình và anh ấy đánh cược với nhau, mình nói mình tuyệt đối sẽ không mua bất kỳ thứ gì, anh ấy không tin, cho rằng mình nhất định sẽ mua, cho nên bọn mình lấy một thán cơm tối làm tiền thắng cược, cuối cùng mình thắng. Đây chính là ngọn nguồn của bữa tối miễn phí.” Cô nhún vai nói.

“Nghe thì đơn giản thật đấy, nhưng sao mình lại nghĩ thấy mùi không đơn giản nhỉ?” Lí Bội quay đầu lại nhìn Trương Nhân Tịnh rồi nói.

Trương Nhân Tịnh gật đầu: “Mình cũng cảm thấy như vậy.

“Làm ơn đi! Không đơn giản gì chứ? Rõ ràng là rất đơn giản mà!” Cô trợn mắt nhìn hai cô bạn.

“Cậu trả lời mình mấy câu hỏi này trước đã.” Lí Bội nói: “Mấy ngày hôm nay, mỗi ngày cậu và anh ta đều ăn tối với nhau à?”

Cô gật đầu.

“Ăn ở nhà hay ăn ở ngoài?”

“Ở nhà.”

“Nhà anh ta hay nhà cậu?”

“Nhà anh ấy.” Cô không nhìn được liếc mắt xem thường, nói: “Tớ biết rõ các cậu đang nghĩ linh tinh cái gì, nhưng đó tuyệt đối là chuyện không thể, hiểu không?”

Lí Bội không để ý tới cô, tiếp tục hỏi: “Đồ ăn mua ở ngoài hay là anh ta nấu?”

“Anh ấy nấu.” Cô bất đắc dĩ thở dài một cái.

“Tự nấu?”

“Đúng thế!”

“Trời ạ, như vậy mà cậu vẫn còn nói là đơn giản à, còn nói bọn mình đang nghĩ linh tinh nữa, cái gì mà tuyệt đối là chuyện không thể?!” Lí Bội đột nhiên cao giọng: “Lâm Vũ Phi, cậu đúng là đồ ngốc, mình dám thề với Trời, anh ta nhất định là thích cậu, đang liều mạng theo đuổi cậu, cái đồ đàn nhà cậu, chuyện rõ ràng như vậy mà sao cậu không nhìn ra hả? Đúng là đàn mà!”

Lâm Vũ Phi không thể phản bác được, thiếu chút nữa thì thốt lên: “Anh ấy là đồng tính luyện ái mà!”

“Không được bảo mình đàn, nếu anh ấy thật sự thích mình, sao mình lại không nhìn ra được chứ? Dù sao thì mình và anh ấy là không thể nào, các cậu đừng nghĩ lung tung nữa.” Cô nói.

“Tại sao lại không thể, chẳng lẽ vì bộ dạng của anh ta giống tội phạm mới ra tù sao?” Trương Nhân Tịnh tò mò hỏi.

“Không được nói anh ấy như vậy” Lâm Vũ Phi lườm cô ấy một cái.

“Xin lỗi, mình không có ý gì khác, chỉ là đột nhiên nghĩ ra trước giờ yêu cầu của cậu rất cao, mà theo như cách nói của một vị - người duy nhất nhìn thấy vai nam chính của chúng ta – thì bề ngoài của anh chàng nam chính này không ưu tú cho lắm, nên giờ mình nghĩ lại, cậu nói không thể nào có phải là vì nguyên nhân này hay không thôi!” Trương Nhân Tịnh nói.

“Không liên quan tới diện mạo của anh ấy, hơn nữa, diện mạo của anh ấy cũng không tồi, các cậu đừng có nghe cô nàng biến thái đó nói lung tung.” Lâm Vũ Phi tức giận nói.

“Biến thái?” Lí Bội không nhịn được phì cười. Trương Nhân Tịnh cũng cười theo.

“Cậu đừng để cô ấy nghe được, cẩn thận không cô ấy kiện cậu tội phỉ báng đấy.” Trương Nhân Tịnh nhắc nhở cô.

“Cô ấy dám kiện mình...mình không biết kiện lại sao? Mình muốn kiện cô ấy tội phỉ báng, vũ nhục, tổn hại danh dự và kiếm chuyện với người khác.” Cô giận dữ nói.

“Cậu thẳng.” Lí Bội cười rộ lên, giơ ngón cái lên tán thưởng.

“Tóm lại mình và Sở Ngự Nhất không phải loại quan hệ giống như hai cậu đang tưởng tượng đâu, chỉ là bạn bè bình thường thôi. Cho nên đề tài này đến đây là kết thúc. OK?” Lâm Vũ Phi hả hê nói.

“Được rồi, kết thúc.” Không ngờ Lí Bội lại hợp tác, gật đầu đồng ý, nhưng ngay sau đó cô ấy lại cười tủm tỉm nhìn cô hỏi: “Vậy khi nào thì cậu muốn giới thiệu vị hàng xóm Sở Ngự Nhất này cho bọn mình làm quen?”

Nhất thời Lâm Vũ Phi có cảm giác trên trán mình trượt xuống ba vạch đen.

“Mình đã nói anh ấy chỉ là hàng xóm của mình thôi, một người bạn bình thường, các cậu làm gì phải biết anh ấy chứ?” Cô thật là tú tài gặp quan binh, có lý mà không thể nói.

“Tò mò, không biết diện mạo anh ta thế nào, vậy có được không?” Lí Bội vẫn cười nói: “Cậu cũng không hy vọng mỗi lần nhắc tới anh ta là trong đầu mình và Nhân Tịnh đều hiện lên một người có bộ dạng giống tù nhân chứ?”

“Vậy ngày mai mình mang theo một tấm hình của anh ấy cho các cậu xem là được rồi chứ gì?” Họ càng muốn nhìn thấy Sở Ngự Nhất thì càng chứng tỏ là có vấn đề, cô tuyệt đối không để các cô ấy làm bừa được.

Lí Bội và Trương Nhân Tịnh nhanh chóng nhìn người đối diện một cái, đáy mắt hai người đều có chung một ý niệm: Nhất định là có gian tình!

“Được rồi.” Lúc này đổi lại là Trương Nhân Tịnh lên tiếng, vẻ mặt tươi cười: “Chủ nhật này bọn mình có thể tới nhà cậu chơi được không? Thuận tiện thăm hỏi hàng xóm

của cậu một chút chứ nhỉ?”

“Hả?” Lâm Vũ Phi cũng không chịu được nữa, hét lên: “Rốt cuộc các cậu có kết thúc vấn đề này được hay không đây?”

“Chỉ là nhìn mặt một chút, ăn một bữa cơm mà thôi, cậu làm gì phải một mực cự tuyệt như vậy?” Trương Nhân Tịnh hỏi.

“Đúng vậy đó, cậu yên tâm đi, mình sẽ không giành anh ta với cậu đâu, mình xin thề!” Lí Bội giơ tay lên nghiêm túc thề.

“Mình tuyệt đối toàn tâm toàn ý với ông xã mình, có Trời Đất làm chứng, cậu tất nhiên không cần lo lắng mình sẽ hành đao đoạt ái.” Trương Nhân Tịnh cũng nhanh chóng tuyên bố. “Sao hả? Tìm thời gian thích hợp ăn bữa cơm được chứ? Mình sẽ dẫn cả ông xã mình đến nữa.”

[hành đao đoạt ái: đại loại là chỉ người thứ ba vô duyên nhảy vào cướp đoạt tình yêu của người khác bằng bạo lực]

“Nhưng mình không muốn!” Lâm Vũ Phi quả quyết cự tuyệt.

Lí Bội há hốc mồm nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu: “Rốt cuộc là tại sao vậy?”

Nhìn các cô ấy xem, Lâm Vũ Phi thở dài, nghiêm mặt lại rồi nói: “Các cậu chỉ vì muốn thoả mãn lòng hiếu kỳ của mình mà không nghĩ xem làm như vậy có phải là sẽ làm khó đối phương hay không. Mình cũng không phải đang tìm cớ từ chối, mà là anh ấy và người bình thường có hơi không giống nhau, anh ấy không phải người thích kết thêm bạn mới, mình không hy vọng vì có liên quan tới mình mà phải làm khó hay quấy nhiễu cuộc sống của anh ấy. Đây chính là lý do vì sao mình kiên trì không đáp ứng các cậu.”

Lí Bội và Trương Nhân Tịnh nhất thời không còn lời nào để nói, bởi vì các cô biết Lâm Vũ Phi đang rất nghiêm túc, cũng chẳng phải nói dối.

“Vị hàng xóm họ Sở này sao lại không giống người bình thường?” Lí Bội chần chừ một lúc, cuối cùng không nhịn được vẫn phải mở miệng hỏi.

Lâm Vũ Phi lắc đầu một cái, không hề nói gì.

Trương Nhân Tịnh nhìn đồng hồ đeo tay, bấy giờ mới phát hiện thời gian nghỉ trưa đã kết thúc, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: “Này, đi làm thôi.”

Lâm Vũ Phi và Lí Bội theo phản xạ cũng nhìn đồng hồ, một giây sau ba người lập tức đứng dậy, vội vàng dọn dẹp đồ đạc bên cạnh, sau đó bước nhanh về phía phòng làm việc.

*****

“Trên mặt anh có dính gì sao?”

Nghe thấy câu hỏi của anh Lâm Vũ Phi mới phát hiện ra mình dường như đã nhìn chằm chằm anh từ nãy tới giờ, ngượng ngùng cúi đầu.

“Xin lỗi, không phải em cố ý.”

“Hôm nay em có vẻ bất ổn không yên, có phải ở công ty lại xảy ra chuyện gì không? Nếu em không để ý, em có thể nói ra, anh là người rất giỏi lắng nghe.”

“Thật ra thì cũng không có chuyện gì.” Cô lắc đầu, sau đó hơi do dự một chút rồi mới nói. “Ở công ty em có hai người bạn rất tốt, hôm nay trong giờ nghỉ trưa, bọn em nói chuyện không cẩn thận có nhắc tới anh.”

“Nhắc tới anh?” Sở Ngự Nhất khẽ nhún mày, vẻ mặt đầy hứng thú: “Các em nói gì về anh?”

Nhìn dáng vẻ này của anh hình như không mất hứng, bấy giờ Lâm Vũ Phi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thật ra thì cũng không nói gì nhiều, chỉ là...” Cô muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?” Anh hỏi.

Đầu tiên cô thở ra một hơi thật sâu, sau đó mới chậm rãi nói ra, giọng nói có vẻ hơi buồn bực: “Bởi vì có liên quan tới cô đồng nghiệp biến thái kia, diện mạo của anh toàn bộ công ty đều bị cô ấy gạt, ngay cả hai người bạn tốt này cũng không tự chủ mà dùng cái danh từ “tội phạm mới ra tù” khó nghe đó để hình dung về anh, khiến em vừa giận lại vừa cảm thấy thật có lỗi với anh.” Dừng lại, cô áy náy cúi đầu. “Xin lỗi anh, đều là do em

sai.”

“Chuyện này có quan hệ gì tới em?”

“Đương nhiên là có liên quan.” Cô kích động nói. “Nếu anh không quen biết em, hôm đó không đi cùng với em thì đồng nghiệp của em sẽ không nhìn thấy anh, hôm nay anh sẽ không bị gắn với cái danh từ khó nghe đó! Tất cả là do em hại anh, là lỗi của em.”

“Nói thật, trong công ty em, anh cũng không quen biết bất kỳ ai, bọn họ muốn nói gì hoặc gọi anh như thế nào, đối với anh mà nói đều không đau không nhột.” Anh bình tĩnh nói với cô.

“Nhưng em nghe xong rất tức giận, cực kỳ khó chịu, hơn nữa lại là nghe từ miệng của hai người bạn tốt như thế, anh nói xem, em có thể không tức giận không?” Cô gay gắt nói.

Sở Ngự Nhất nhìn cô, nhất thời cũng không biết phải giải quyết chuyện này như thế nào mới thoả đáng.

Trên căn bản, anh cảm thấy không có cách giải quyết, dù sao thì miệng là ở trên mặt người khác, anh và cô đều không thể khống chế.

“Vậy em định làm gì?” Anh hỏi cô, với cá tính của cô thì nhất định cô sẽ phản kích.

“Những người khác tạm thời em không quản được, nhưng chỗ Lí Bội và Nhân Tịnh, em nhất định phải giúp anh sửa lại án sai!” Cô nói chắc như đinh đóng cột.

“Lí Bội? Nhân Tịnh?”

“Chính là hai người bạn tốt trong công ty của em đó. Lí Bội và Trương Nhân Tịnh.” Cô nhìn anh, thử thăm dò: “Nếu như anh muốn làm quen với họ, em có thể giới thiệu họ với anh.”

Anh khẽ lắc đầu.

Cô nghĩ thầm trong lòng: “Biết ngay mà!”

“Em định làm thế nào giúp anh sửa lại án sai?” Anh lại hỏi cô.

“Cho em chụp hình anh.” Cô cầm điện thoại di động trên bàn ăn lên, nhìn anh không chớp mắt.

Anh hơi sững người, cười khố nhìn cô hỏi: “Không phải em định lấy hình của anh rồi đăng lên forum công ty đấy chứ?”

“Em chỉ đưa cho Lí Bội và Nhân Tịnh xem để chứng minh với họ là không thể tin vào những lời đồn đại kia mà thôi.” Cô nói: “Đương nhiên, nếu như anh hy vọng em đăng hình anh lên forum công ty để cải chính, dùng phương pháp này...”

“Tuyệt đối không được, cảm ơn em.” Anh cắt ngang lời cô.

“Thế, anh đồng ý cho em chụp một tấm chứ?” Vẻ mặt cô ao ước hỏi.

“Em thật sự muốn chụp à? Anh không phải là người ăn ảnh, chỉ sợ càng làm càng hỏng bét, sẽ từ “tội phạm mới ra tù” biến thành “người mang tội giết người” thì tiêu...”

“Ồ, đừng có nói linh tinh!” Cô vội vàng nói, đồng thời liếc anh một cái. “Thật ra thì diện mạo của anh không tồi, chỉ là tóc cắt quá ngắn, thật không có tính nghệ thuật, hơn nữa, trên mặt anh còn đeo cặp mắt kiếng vừa dày vừa nặng thế kia... Anh tháo mắt kiếng xuống, cho em nhìn một chút.”

“Không được, bỏ mắt kiếng ra thì anh không nhìn thấy gì hết.”

“Anh cận bao nhiêu độ?”

“Hơn chín độ.”

“Oa, quả nhiên là lấy mắt kiếng xuống thì không nhìn được gì cả.” Cô kinh ngạc cảm thán. “Sao anh không mang kính sát tròng hoặc đi phẫu thuật? Cả ngày đeo cặp mắt kiếng nặng như vậy không thấy phiền phức sao?”

“Anh quen rồi.”

“Thói quen cũng có thể thay đổi mà. Anh tháo mắt kiếng xuống trước đi, cho em xem

lúc anh không đeo mắt kiếng thì trông thế nào.”

“Nhất định phải tháo xuống sao?”

“Nhất định.”

Sở Ngự Nhất thở dài, tháo mắt kiếng xuống rồi ngẩng đầu nhìn về phía cô, mọi thứ đều mơ hồ.

“Tách!” một tiếng, Lâm Vũ Phi nhanh tay chụp lại gương mặt không đeo mắt kiếng của anh.

“A!” Anh vội vàng đưa tay lên che mặt, lại vội vàng đeo mắt kiếng lên sống mũi, sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn về phía cô, lên án: “Em không nói muốn chụp hình.”

“Trước đó em có nói mà, chỉ là chưa nói chụp lúc anh đeo mắt kiếng hay lúc không đeo mắt kiếng thôi.” Cô cười tủm tỉm nói.

“Đưa điện thoại cho anh.” Anh chìa tay về phía cô.

“Không.” Cô lập tức giấu điện thoại ra sau lưng.

“Mau, đưa cho anh!”

“Chỉ là một tấm hình thôi mà, anh đừng hẹp hòi như vậy chứ!”

“Em xoá tấm đó đi, anh cho em chụp lại mười tấm”

“Cũng không đeo mắt kiếng phải không?”

Sở Ngự Nhất không nói tiếng nào.

“Xém chút nữa là bị lừa.” Cô cười hì hì nói, nhét điện thoại di động vào túi áo ngực, sau đó hả hê nhìn anh, “Nếu như anh lấy được điện thoại di động của em thì em sẽ để anh xoá.”

Anh trợn mắt há mồm, không còn kế sách, anh bị cô đánh bại rồi.

Chương 4

Buổi trưa hôm sau cũng giống như thường ngày, Lâm Vũ Phi cùng ăn cơm trưa với Lý Bội và Trương Nhân Tịnh. Mặt cô hả hê cầm điện thoại quơ quơ trước mặt hai người họ, chỉ thấy hai người họ ngơ ngác nhìn mình.

“Gì vậy? Cậu mới đổi điện thoại à?” Trương Nhân Tịnh hỏi.

“Các cậu quên là mình đã nói sẽ cho các cậu xem hình của Sở Ngự Nhất sao?” Cô tức giận nói.

“Đúng, cậu không nói thì mình cũng quên mất chuyện này đấy, hình đâu?” Lý Bội nói xong liền cướp mất điện thoại của cô, cúi đầu mở file hình ảnh ra bắt đầu tìm kiếm: “Người nào? Là người này à?” Cô quay màn hình điện thoại di động về phía Lâm Vũ Phi.

Lâm Vũ Phi gật đầu, khoé miệng không tự chủ được khẽ nâng lên.

Nói thật, tối hôm qua, mãi cho đến lúc về tới nhà, cô mới có cơ hội nghiêm túc nhìn dáng vẻ khi không đeo mắt kính của Sở Ngự Nhất trông như thế nào. Sau đó, làm cô vừa mừng vừa sợ chính là, tháo cặp mắt kính dày cộm nặng nề kia xuống, anh lại là một soái ca.

Mắt to mày rậm, nếu như để tóc dài hơn một chút nữa rồi tạo kiểu, sau đó bấm lỗ tai, đeo khuyên tai, rồi đeo thêm một sợi dây chuyền nữa thì – oa! Vậy thì không chỉ là soái ca thôi đâu, mà là một Đại Suất Ca đấy chứ!

Cả đêm, trong đầu cô đều tràn ngập dáng vẻ đẹp trai của anh sau khi đã được cô tạo hình lại, có mấy lần cô còn chảy cả nước miếng. Sở Ngự Nhất, con người này thật sự là phung phí của trời, ông trời cho anh gương mặt đẹp như vậy, mà anh lại...

Tự biến mình thành cái bộ dạng này để người ta nói anh trông giống tội phạm mới ra tù, thật sự là chịu thua anh.

“Nhìn rất đẹp trai nha, nào có giống tội phạm mới ra tù chứ?” Lý Bội nói.

“Do kiểu tóc thôi.” Trương Nhân Tịnh cũng ghé đầu lại, nhìn hình suy đoán.

“Lúc cô nàng biến thái đó gặp anh ấy, trên mặt anh ấy còn đeo một cái kính cận rất dày, mình nghĩ là do cái kính đó thôi.” Cô giải thích.

“Kính cận?”

“Anh ấy cận rất nặng, hơn chín độ.”

“Hả? Hơn chín độ?” Trương Nhân Tịnh không tin được.

“Các cậu nghĩ đi, đeo lên kính cận hơn chín độ sẽ khiến đôi mắt to của anh ấy nhỏ đi bao nhiêu, nếu như anh ấy đeo kính lên thì....”

“Tưởng như hai người?” Trương Nhân Tịnh phán đoán.

“Mặc dù không đến mức đấy, nhưng so với hai từ “đẹp trai” này thì có chút xa vời.”

“Ý của cậu là, ngày hôm đó ở costco, cô nàng biến thái đó hình dung như vậy cũng đúng?” Trương Nhân Tịnh nhíu mày hỏi.

“Cái rắm!” Cô phun thẳng một câu.

“Bọn mình vẫn còn đang ăn trưa, làm phiền cậu có ý tứ một chút.” Lí Bội không nhịn được cười nói.

Cô quệt môi, nói: “Ý của mình là, lúc đeo mắt kính và lúc không đeo mắt kính anh ấy quả thực có sự khác biệt rất lớn, nhưng cũng không tụt dốc đến nỗi như vậy, cô nàng biến thái đó chỉ toàn nói hươu nói vượn!”

“OK, bọn mình đã cảm nhận sâu sắc được sự quyết tâm bảo vệ tình nhân của cậu, đã rõ.” Lí Bội cười tủm tỉm trả di động lại cho cô.

“Đáng ghét, cậu cố ý phải không?” Cô tức giận kết luận, không ngờ câu trả lời tiếp theo đó của Lí Bội mới khiến cô hộc máu.

“Chính xác!” Lí Bội cười nhìn cô rồi gật đầu.

Cô không biết phải nói gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn cô ấy, kết quả Trương Nhân Tịnh

cũng lựa chọn gia nhập vào hàng ngũ chọc tức cô.

“Nói thật, sau khi xem hình nam chính mình mới hoàn toàn yên tâm. Vốn còn lo lắng cậu liên tục đụng phải hai người bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa nên bị đả kích quá lớn, tính tình đại biến, từ đó trở đi chỉ qua lại với đàn ông xấu xí, giờ thì tốt quá rồi, làm mình sợ muốn chết.” Trương Nhân Tịnh đưa tay lên xoa xoa ngực, trên mặt còn làm ra vẻ sợ hãi.

“Minh đúng là bị các cậu làm tức chết!” Lâm Vũ Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Minh đã nói mình và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường, rốt cuộc các cậu muốn mình nói bao nhiêu lần nữa mới hiểu?”

“Bây giờ chỉ là bạn bè bình thường, nhưng sau này thì chưa biết được, đúng không? Huống chi, tổng hợp tất cả những tin tức bọn mình có được, bát tự của cậu và anh ta rất nhanh sẽ có một quay, thậm chí là hai quay, cậu cứ chờ mà xem”. Lí Bội nói hết như có thần nhập vào người.

“Đó là chuyện không thể nào.” Cô quả quyết.

“Tại sao lại không thể? Chẳng lẽ anh ta đã có bạn gái rồi?” Trương Nhân Tịnh hỏi, đột nhiên cô nghĩ ra bọn họ vẫn chưa đề cập đến vấn đề này.

Lâm Vũ Phi nhìn cô một cái, lắc đầu.

“Anh ta đã kết hôn, có vợ rồi hả?” Trương Nhân Tịnh hỏi tiếp.

“Không phải.”

“Anh ta đã ly dị, đã có con, đã có vợ chưa cưới, hoặc giả như – anh ta là gay?”

Mặt Lâm Vũ Phi đột nhiên biến sắc.

“Trời ạ...!” Trương Nhân Tịnh thốt lên, cô chỉ đoán bừa, không ngờ lại mèo mù vớ được cá rán, đoán trúng rồi, đã vậy lại còn là cái loại бет bát nhất nữa chứ.

“Vũ Phi, chẳng lẽ là thật à? Anh ta là gay?” Lí Bội vô cùng ngạc nhiên, hai mắt mở to, nhìn chăm chăm vào cô rồi hỏi.

Cô im lặng không lên tiếng, tỏ vẻ cam chịu.

“Mẹ nó! Sao có thể như vậy được? Tại sao trai đẹp đều không yêu con gái, lại chạy đi yêu con trai?” Trương Nhân Tịnh khẽ nguyên rủa.

“Cậu chắc chứ? Là chính miệng anh ta thừa nhận à? Hay là cậu đã từng gặp người yêu của anh ta rồi hả?” Lí Bội nhìn cô không chớp mắt, thành thật hỏi, cô vẫn cảm thấy chuyện này không thể tin được.

“Đừng nói chuyện này nữa được không? Mình không hy vọng chuyện riêng của anh ấy lại trở thành đề tài để chúng ta bàn luận lúc rảnh rỗi.” Lâm Vũ Phi nghiêm túc lắc đầu.

“Nhưng không làm rõ chuyện này, mình như bị mắc nghẹn ấy.” Lí Bội không chịu được kêu lên. “Cậu chỉ cần nói cho mình biết, là chính miệng anh ta nói với cậu anh ta là gay à? Cậu chỉ cần trả lời mình câu hỏi này là được.”

“Không phải, là mình đoán, được chưa?” Lâm Vũ Phi bất đắc dĩ đáp.

“Ặc...cậu làm mình tức chết mà, nói nửa ngày kết quả lại là cậu đoán!” Lí Bội sắp phát điên. “Nhân Tịnh, mình rất muốn bóp chết cậu ấy, cậu ngàn vạn lần không được ngăn cản mình.”

“Yên tâm, mình sẽ không cản cậu, mình còn có thể giúp cậu một tay”. Mặt Trương Nhân Tịnh đầy sát khí, trong lòng mài dao kèn kệt.

“Mặc dù là mình đoán, nhưng anh ấy cũng không phủ nhận.” Cô vội vàng nói để tránh xảy ra án mạng ở đây. Nhưng nghĩ lại cô lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng lắm, cô nhớ là – “Không đúng, anh ấy có phủ nhận.” Cô bỗng sửa lời, “Nhưng lúc ấy, trong mắt mình, anh ấy giống như đang cố cãi để che đậy, cho nên mình mới càng tin là mình đoán đúng.”

“Mọi người đều nói không phải, chỉ có một mình cậu ở chỗ này nói cứng!” Lí Bội trách móc, sau đó quay đầu sang nói với Trương Nhân Tịnh: “Nhân Tịnh, cô nàng ngốc nghếch này là bạn thân của cậu à?”

“Không, mình không biết cô ấy, mình không có bạn thân ngốc như thế.”

“Ừ, mình cũng vậy.”

“Này, các cậu đùa đủ chưa!” Lâm Vũ Phi không nhìn được nói: “Sở Ngự Nhất là bạn của mình, chẳng lẽ mình lại không hiểu rõ anh ấy bằng các cậu ư?” Cô hùng hồn nói.

“Chỉ sợ bất thức lư sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung[*].” Lí Bội nhìn cô một cái, cười như không cười nói.

[*]: Bất thức Lư sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung. Hai câu thơ trích trong Tây Lâm Bích của Tô Đông Pha. Nghĩa là: Không biết mặt mũi thật của núi Lư nó thế nào, ấy bởi người nhìn đang đứng ngay trong núi ấy.

“Chỉ sợ người trong cuộc mơ hồ...” Trương Nhân Tịnh tủm tủm cười, bổ sung.

Lâm Vũ Phi bất đắc dĩ nhìn họ, đều không phản bác được.

“Thôi, mình không nói nữa, dù sao mình cũng chỉ có một cái miệng, vốn không thể nói lại hai cái miệng của hai người các cậu.” Cô mặt không biến sắc quay đầu nói.

“Ồ, thẹn quá hoá giận à? Thật ra thì bọn mình cũng không cố ý muốn đối nghịch với cậu, mà bọn mình thấy người này rất tốt, cậu có thể cân nhắc xem.” Lí Bội chậm rãi nói.

“Các cậu còn không quen anh ấy, làm sao biết anh ấy không tệ?” Lâm Vũ Phi bất giác hỏi lại.

“Nhìn cậu gần đây tươi cười rạng rỡ, động một chút là cười khúc khích cũng biết rồi.” Lí Bội nói. “Hơn nữa, cũng không phải là bọn mình chưa từng thấy dáng vẻ khi yêu của cậu, lấy ví dụ ngay như tên khốn lần trước đấy, cho dù anh ta ngày nào cũng tặng hoa, tặng quà lấy lòng cậu, cũng không thấy cậu vui vẻ như bây giờ.”

“Không sai.” Trương Nhân Tịnh ngồi bên cạnh gật đầu ủng hộ.

“Mình nói rồi, sở dĩ mình vui như vậy là vì mỗi ngày đều có bữa tối miễn phí.”

“Vậy mình mời cậu ăn tối một tháng, cậu có thể giống như bây giờ, mỗi ngày đều mong đợi và vui vẻ như thế này không?” Trương Nhân Tịnh hỏi. Hiện tại cô có một ông xã cực kỳ biết kiếm tiền làm hậu thuẫn, không ngại mời bạn tốt ăn cơm tối một tháng.

“Như vậy không giống nhau.”

“Không giống chỗ nào? Người ăn cơm với cậu không giống à?”

“Các cậu thật là...”

“Cậu đừng vội tức giận, nghiêm túc nghe và suy nghĩ một chút về những gì bọn mình nói đây này.” Trương Nhân Tịnh ngắt lời cô, vẻ mặt phớt tình nhìn cô.

“Thứ nhất, nếu hôm nay người mỗi ngày cùng ăn cơm tối với cậu thay đổi, ví dụ là một trong ba mỹ nam của công ty chúng ta, mỗi ngày một người, vậy mỗi ngày cậu sẽ rất chờ mong hay là chê phiền phức? Thật ra thì bọn mình cũng biết trước là đáp án phía sau rồi.”

“Thứ hai, mặc dù hai người cá cược, đối phương thua cậu một tháng cơm tối, nhưng cũng không đánh cược anh ta phải tự mình vào bếp, đúng chứ? Vậy cậu có bao giờ nghĩ tới, tại sao anh ta phải làm như vậy không? Đừng nói với mình nấu ăn là sở thích của anh ta, bởi vì những người có sở thích này, chắc chắn sẽ không mua toàn thực phẩm đông lạnh về xếp vào tủ lạnh.”

Thứ ba, cậu hãy thử hỏi lòng mình, nếu anh ta không phải gay, có tình cảm với cậu mà ngại nên không dám nói ra miệng, cậu sẽ làm như thế nào? Một, giả vờ như không biết; hai, tránh xa anh ta, càng xa càng tốt; ba, trong lòng thầm dễ chịu, hạt giống tình yêu bắt đầu nảy mầm. Cậu có thể nói cho bọn mình biết, đáp án là một, hai hay ba?

“Thứ tư, cậu đừng vì mặt mũi mà coi thường sự rung động thật lòng của mình. Thứ năm, động lòng thì phải lập tức hành động. Cố lên!”

“Nói rất tốt.” Nghe xong câu kết, Lí Bội lập tức vỗ tay thật mạnh nói.

“Có muốn bổ sung không?” Trương Nhân Tịnh cười hỏi.

Lí Bội lắc đầu, suy nghĩ một lát lại nói: “Thứ sáu, bọn mình ủng hộ cậu vô điều kiện, cố lên, cố lên...”

Lâm Vũ Phi á khẩu không biết nói gì, nhưng lại không tránh khỏi việc bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về những gì Trương Nhân Tịnh vừa nói.

Lẽ nào cô thật sự là bất thức lơ lơ chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung?

Và...

Vì cô là người trong cuộc nên mới mơ hồ ư?

Sở Ngự Nhất thật sự có tình cảm với cô, anh ấy không phải là gay sao?

Nếu như anh ta thật sự không phải gay, cậu sẽ làm như thế nào? Một, giả vờ không biết. Hai, tránh xa anh ta, càng xa càng tốt. Ba, trong lòng thầm dễ chịu, hạt giống tình yêu bắt đầu nảy mầm....

Những gì Nhân Tịnh vừa nói phát lại trong đầu cô, khiến cả người cô đột nhiên nóng lên. Cô sẽ làm như thế nào? Đáp án nhất định là ba.

Ôi, ông trời, chẳng lẽ cô đã sớm len lén dành tình cảm cho anh sao?

Không được, cô cần phải suy nghĩ thêm một chút, cần thận suy nghĩ thêm một chút...

Mắt thấy đã qua thời gian ước định dùng cơm tối năm phút rồi nhưng Lâm Vũ Phi vẫn không xuất hiện, Sở Ngự Nhất hơi do dự, cuối cùng không nhịn được vẫn cầm điện thoại lên gọi cho cô.

“Này, em đang ở đâu? Sao hôm nay lại trễ như thế?” Thấy cô nghe điện thoại, anh mới thở phào hỏi.

Đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh.

“Lâm Vũ Phi? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Anh chợt thấy lo lắng, giọng nói cũng trở nên trầm thấp mà nghiêm túc.

“Em mới bị xe đụng.” Lúc này đầu dây bên kia mới truyền đến tiếng trả lời yếu ớt của cô.

“Em nói cái gì? Bây giờ em đang ở đâu vậy?” Nghe vậy, anh đang ngồi trên ghế salon bỗng nhảy dựng lên, sải bước đi đến chỗ để chìa khoá, lấy chìa khoá nhà, chìa khoá xe và ví da, nhanh chóng xỏ giày.

“Em không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi.” Có lẽ nghe ra anh gấp gáp, cô vội nói để trấn an anh.

“Bây giờ em đang ở đâu?” Anh chỉ muốn biết điều này.

“Trong nhà.”

Sở Ngự Nhất dừng tất cả các động tác lại, nhăn mày hỏi: “Trong nhà? Trong nhà của em?” Anh cho là mình nghe nhầm.

“Ừ. Em muốn tắm trước, sau đó còn phải thoa thuốc, có thể sẽ mất rất nhiều thời gian, cho nên hôm nay em không qua ăn cơm tối được rồi.”

“Vậy em muốn ăn gì?” Anh hỏi.

“Trong nhà chắc là còn đồ ăn có thể ăn tạm.”

“Không được, anh mang bữa tối sang cho em, mười phút sau nhấn thang máy giúp anh.” Anh dứt khoát nói.

“Không cần phải phiền toái như vậy...” Cô vội nói, lại bị anh cắt ngang.

“Không phiền toái chút nào, mười phút nữa, nhấn thang máy giúp anh.” Nói xong, anh còn tự cúp điện thoại, để chìa khoá, ví da và điện thoại xuống, xoay người đi tới bên bàn ăn bắt đầu thu dọn.

May mắn là những món ăn anh chuẩn bị cho bữa tối hôm nay đều là món Tây, mặc kệ là khoai tây chiên, sườn, cánh gà chiên đều rất dễ gói lại, chỉ có ngọc mẽ nùng thang[*] là hơi phiền phức một chút.

[*]: ngọc mẽ nùng thang: súp bắp.

Mười phút sau, anh xách theo bữa tối của hai người đi xuyên qua sân, bước vào khu C, vừa đúng lúc thấy cô tập tễnh đi từ trong thang máy ra.

“Em xuống làm gì, không phải anh bảo em nhấn thang máy giúp anh là được rồi

sao?” Anh không vui cau mày nói.

“Em đột nhiên nghĩ ra dưới lầu còn có một cánh cửa, anh không có thể từ sẽ không vào được.”

“Lầu một không vào được, anh sẽ đi từ dưới hầm để xe lên.”

Lâm Vũ Phi sững người, hoàn toàn không ngờ còn có thể như vậy. May là anh đi lối lầu một, nếu không anh ở dưới hầm để xe, cô ở lầu một, không biết phải chờ đến lúc nào?

“Vết thương của em thế nào?” Hai người cùng đi vào thang máy, anh cúi đầu nhìn chân của cô hỏi.

“Đầu gối và bàn tay đều bị trầy da, không nghiêm trọng lắm, nhưng nhất định sẽ đau thêm mấy ngày.” Cô cười khổ nói, giơ tay và chân bị thương lên cho anh nhìn, chỉ thấy một mảng bầm tím, da bị cào xước, miệng vết thương còn thấm tia máu.

“Đã bôi thuốc chưa?”

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Sao lại xảy ra chuyện như vậy? Ai đụng xe vào em? Em có báo cảnh sát không?” Mày anh nhíu chặt lại hỏi.

Cô lắc đầu, nói: “Đối phương là người đã có tuổi rồi, hơn nữa em cũng có lỗi, khi đó em hơi mất tập trung, nếu không cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.”

“Rốt cuộc lúc đó em đang suy nghĩ cái gì, đi bộ cũng không cẩn thận nữa?” Anh hơi tức giận, giọng điệu hết như đang chất vấn.

“Ơ...” Cô á khẩu không thể trả lời, cô không thể nào nói lúc đó em đang nghĩ đến anh được!!!

Thang máy lên đến lầu cô ở thì dừng lại, cửa thang máy mở ra.

“Em nói trước, nhà em không rộng như nhà anh, chỉ có một gian chia thành hai

phòng nhỏ, sau khi vào nhà sẽ thấy hơi chật chội một chút anh đừng ngại. Còn nữa, nhà em không có phòng ăn và bàn ăn, bàn trà ở phòng khách chính là bàn ăn của em, chút nữa anh chỉ có thể chịu uất ức một chút, cùng ngồi trên đất ăn cơm tối với em, anh sẽ không để ý chứ?” Cô hỏi.

Anh lắc đầu, sau đó hỏi: “Nhà em có bát đĩa chứ?”

“Dĩ nhiên. Mặc dù em rất ít tự nấu ăn, nhưng lâu lâu cũng muốn tự mình xuống bếp...cho nên căn bản là đều có.”

“Vậy thì tốt.” Anh yên tâm gật đầu.

Nhà Lâm Vũ Phi giống như cô nói, trừ phòng tắm ở ngoài, phòng bếp, phòng khách và phòng ngủ đều liền kề nhau không được ngăn cách. Phòng tuy nhỏ, nhưng lại được cô bố trí rất rộng rãi, sửa sang lại rất sạch sẽ, giống hệt cảm giác cô mang lại cho anh.

Không để cô bị thương còn phải động tay, anh theo chỉ thị của cô, nhanh chóng dọn bữa tối của hai người ra bàn, hai người vai kề vai, ngồi trên chiếu vừa ăn tối vừa xem Tivi.

“Mới vừa rồi không phải anh hỏi em lúc đi bộ em đang suy nghĩ chuyện gì sao?” Lâm Vũ Phi làm như lơ đãng nói.

Anh hơi sững sốt, không ngờ cô sẽ lại nhắc tới chuyện này.

“Anh còn tưởng rằng em đang nghĩ tới đàn ông, ngược nên mới không nói nữa.” Anh trêu chọc cô.

Cô nhìn anh một cái, gương mặt hơi nóng lên. “Ừ, thật sự là em đang nghĩ tới đàn ông.” Cô không nhanh không chậm trả lời.

Sở Ngự Nhất nghiêm mặt lại, không ngờ mình nói lung tung lại có thể nói trúng. Đúng là quạ đen!

“Anh nhớ là bây giờ chúng ta đang hẹn hò mà, sao em có thể nói là em nghĩ tới người đàn ông khác? Em không sợ là anh sẽ ghen à?” Anh nhíu mày, làm bộ như không tin nói.

“Em có nói là em nghĩ tới người đàn ông khác ư?” Cô nói.

Anh ngần ra, không tin tưởng mắt nhìn cô, xác nhận lại: “Ý của em là em đang nghĩ đến anh sao?”

“Ừ.” Lâm Vũ Phi đột nhiên thấy hơi ngượng, tâm trạng của Sở Ngự Nhất lại tốt lên rất nhiều.

“Em nghĩ gì?” Anh hỏi, khoé miệng không khỏi cong lên.

“Nghĩ xem anh có phải là gay không!”

Sở Ngự Nhất đứng hình, thiếu chút nữa thì nói tục.

“Anh đã nói với em anh không phải.” Anh cắn răng nói.

“Có thật không?” Cô nhìn anh không chớp mắt.

“Thật!” Anh trừng mắt nhìn cô.

“Được, em tin anh.” Lâm Vũ Phi đột nhiên toét miệng nói, gương mặt tràn đầy nụ cười.

“Anh thật sự không biết em đang nghĩ cái gì nữa, rốt cuộc anh có chỗ nào nhìn giống gay hả? Em nói cho anh biết đi.” Anh canh cánh trong lòng hỏi.

“Anh và em hẹn hò, không phải là vì muốn che giấu thiên hướng giới tính của mình, cố tình bày trận, che mắt người đời sao?” Cô nói.

“Ai nói với em như thế?”

“Anh nói chứ ai...”

“Khi nào?”

“Lúc anh đề nghị mình hẹn hò đó.”

“Anh nhớ khi đó rõ ràng là anh đã nói với em anh không phải gay, cũng không nói hẹn hò với em là vì muốn cố tình bày trận, che giấu tai mắt người đời, tất cả đều là em nghĩ ra chứ? Đừng đổ lên người anh như thế!” Anh tức giận nói.

“Được, vậy anh nói cho em biết, ban đầu vì sao anh đột nhiên quyết định hẹn hò với em, hơn nữa còn cố gắng thuyết phục em đồng ý?” Cô hỏi lại.

“Anh có như vậy à?” Anh giả bộ ngu.

“Có!” Cô lớn tiếng nói.

“Anh quên mất rồi.”

“Này!” Cô thật muốn nổi đóa, nhưng lại không nổi giận, bởi vì cô muốn làm rõ rất nhiều nghi điểm Lí Bội và Trương Nhân Tịnh đã hỏi cô. “Vậy được, đổi lại em hỏi anh chuyện này. Tại sao mỗi ngày anh muốn tự mình làm bữa tối cho em?”

“Em không biết à? Vì em và anh cá cược với nhau, anh thua.”

“Em hỏi là, vì sao muốn “tự mình làm”, mà không phải mua đồ ăn làm sẵn.”

“Bởi vì anh lười ra ngoài.”

Câu trả lời của anh đúng lý hợp tình khiến Lâm Vũ Phi thiếu chút nữa lấy tiếng “mẹ nó” – câu cửa miệng của Trương Nhân Tịnh – ra dùng.

“Lười ra ngoài thì anh cũng có thể gọi đồ ăn ở ngoài, bảo người ta giao tới hoặc có thể dùng thức ăn nhanh để gạt em.” Ý của cô là, thật ra anh không cần phải làm như vậy, mà anh làm như vậy chắc chắn là phải có lý do!? Nhanh lên đi, mau thừa nhận anh thích em, anh làm như vậy hoàn toàn là muốn lấy lòng em, muốn theo đuổi em, nhanh lên nào.

“Ồ, ở đây có khoai tây chiên, cánh gà chiên và sườn chiên đều là những món đứng đầu của thức ăn nhanh nha.” Anh nói.

Lâm Vũ Phi nhất thời có cảm giác bị một thùng nước lạnh dội lên đầu, cực kỳ khó chịu, khó chịu đến nỗi khiến cô gần như không thể khống chế bản thân mình.

“Món salad trộn này không phải thức ăn nhanh chứ?” Cô hỏi anh.

“Món này rất đơn giản, trong vòng năm phút anh có thể làm xong.”

“Mẹ nó, anh không thể nói tất cả đều đặc biệt làm vì em sao, nói anh thích em nên mới làm những thứ này để lấy lòng em, muốn theo đuổi em sao? Anh làm em tức chết rồi!” Cô đột nhiên xoay người túm lấy áo của anh, cắn răng nói.

Tiếng cười bỗng nhiên bật ra khỏi miệng Sở Ngự Nhất, ban đầu vốn là cười khẽ, càng về sau càng cười không thể khép miệng lại.

Tự cô nói cô đang nghĩ đến anh, rồi xác nhận với anh rốt cuộc anh có phải là gay không, anh biết cảm giác của cô dành cho anh đã bắt đầu thay đổi rồi. Sau đó, cô cứ liên tiếp hỏi vòng vo thử dò xét anh, anh càng thêm chắc chắn về ý nghĩ của mình.

Trải qua khoảng thời gian này, anh rất hiểu cô, biết cô tính tình ngay thẳng không giấu được chuyện gì, biết rõ cô đang thử dò xét anh, hỏi vòng vèo để xác nhận anh có thật lòng hay không, thế nhưng anh lại cố ý tránh né, dùng những câu hợp tình hợp lý nhẹ nhàng trả lời tất cả câu hỏi của cô, làm cho cô tức tới mức sắc mặt càng lúc càng khó coi, cuối cùng không nhịn được liền bộc phát.

Anh cười cũng chẳng phải vì phản ứng của cô buồn cười, mà bởi vì anh thật sự vui mừng! Từ giọng nói của cô, anh có thể cảm nhận được sự hy vọng và mong đợi của cô, trời mới biết anh đã đợi giờ khắc này bao lâu rồi. Anh thật quá vui mừng!

“TMD, anh cười cái gì? Răng trắng lắm ấy!” Cô tức chết đi được, thế mà anh lại cười không ngừng, chuyện này tức cười lắm hay sao?

“Lâm Vũ Phi, anh thích em.” Anh tươi cười nhìn cô, đột nhiên mở miệng tỏ tình với cô.

Lâm Vũ Phi bỗng chốc ngây người, sự thay đổi này quá lớn, nhưng hành động tiếp theo của anh lại càng ngoài sức tưởng tượng hơn – anh từ từ nghiêng người về phía cô, sau đó hôn lên môi của cô.

Hô hấp của cô ngừng lại, trong đầu âm một tiếng.

Có phải bọn họ....tiến triển quá nhanh rồi không?

Nhưng trời ạ! Tim của cô sao lại đập nhanh như vậy, đây cũng không phải là nụ hôn đầu của cô, còn nữa, cô mê man nghĩ, mới vừa rồi cô còn đang gặm sườn chiên, có phải miệng dính rất nhiều dầu không???

Chương 5

Nếu đã tỏ tình, hôn cũng hôn rồi thì chuyện hai người trở thành người yêu thực sự cũng tự nhiên như nước chảy thành sông.

Lâm Vũ Phi vừa xấu hổ vừa há hê nói kết quả này cho Lí Bội và Trương Nhân Tịnh nghe, cuối cùng bị các cô ấy giễu cợt hết nửa ngày, đã vậy lại còn đông gọi cô một tiếng cô ngốc, tây gọi cô một tiếng cô ngốc, khiến cô suýt chút nữa thì nổi điên lên mà trở mặt.

Chuyện mời khách cũng là lẽ tất nhiên, nhưng lần này Lâm Vũ Phi lại hơi do dự. Cô vẫn luôn tự hỏi Sở Ngự Nhất có thích loại chuyện này hay không, cho dù cô đã cắt giảm số lượng khách mời là những người có cảm tình tốt trong công ty từ hơn mười người – hai người bạn trai trước đều mời như vậy – xuống chỉ còn lại hai người là Lí Bội và Trương Nhân Tịnh.

Không chỉ vì Sở Ngự Nhất không thích tiếp xúc với người lạ ở bên ngoài, mà tiền mời cơm cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô do dự.

Cho đến giờ, cô cũng không biết rốt cuộc Sở Ngự Nhất lấy gì mà sống, có thu nhập cố định hay không? Coi như anh có thẻ hội viên ở Costco, lần nào đi cũng tiêu trên một vạn tệ giống như lần ấy, thì nhiều lắm một tháng anh đi một lần, thậm chí còn chẳng đi, như vậy mỗi ngày chẳng qua cũng chỉ dùng hết hơn ba trăm tệ, giống hết cuộc sống của một nhân viên văn phòng như cô, hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác xa hoa hay có tiền nào.

Cho nên, chuyện anh vì cô mà phải xài tiền trên định mức thế này làm cô cứ chần chừ mãi, lại không thể nói thẳng với anh là tiền mời cơm cô sẽ trả, chỉ sợ sẽ làm tổn thương tới lòng tự trọng của anh.

Tóm lại, thật là phiền phức.

Nhưng, phiền phức mấy thì cũng phải thực hiện thôi, bởi vì Lí Bội và Trương Nhân Tịnh đã hối thúc, hỏi cô rất...rất nhiều lần rồi.

Hít một hơi thật sâu, cô nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi, làm bộ lơ đãng nói –

“Sở Ngự Nhất, bạn của em – chính là Lí Bội và Trương Nhân Tịnh ấy, hai người họ

muốn mấy người chúng ta ăn với nhau một bữa cơm, làm quen một chút, anh cảm thấy thế nào? Dĩ nhiên, nếu như anh không muốn...”

“Được, khi nào?”

“Hả?” Cô chờ dẫn quay đầu lại nhìn anh, bị câu trả lời không chút do dự của anh dọa cho sợ ngây người.

“Anh hỏi là khi nào?”

“.... Tối thứ sáu.”

“Được, thứ sáu lúc bọn em tan ca anh sẽ tới đón. Còn về phần địa điểm, bọn em sẽ chọn hay là muốn anh quyết định?”

“Anh chọn đi...”

“Được, anh biết rồi.” Sở Ngự Nhất nói, trong đầu đã bắt đầu tính toán nên dẫn bọn họ đi ăn ở đâu. Chuyện này tương đối khó đây!!! Cá tính Vũ Phi rất ưa thích cái mới, đắt tiền hoặc tiện nghi ngược lại chỉ thuộc hàng thứ hai, quan trọng nhất là cảm giác mới mẻ, có lẽ...nhà hàng Pháp đó hẳn không tệ.

“Anh thật sự xác định rồi à?”

Tiếng nói của cô khiến anh hoàn hồn, nghi ngờ hỏi: “Xác định cái gì?”

“Ăn cơm với bạn của em. Nếu anh không muốn đi em có thể từ chối.” Cô nghiêm túc nhìn anh rồi nói.

“Em rất hy vọng anh từ chối à?” Anh chăm chú nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô.

“Không phải. Em chỉ không hy vọng anh vì em mà miễn cưỡng làm chuyện mình không muốn, nếu anh không muốn đi thì có thể từ chối, phía bạn của em em có thể xử lý.”

“Anh không thấy có gì miễn cưỡng cả.” Anh nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nhìn cô.

“Thật không?” Cô vẫn lo lắng, vẻ mặt không tin lắm.

“Tại sao em lại cho rằng anh đang miễn cưỡng?” Anh tò mò hỏi.

“Chẳng phải anh không thích ra ngoài, không thích gặp người lạ sao? Chuyện mời cơm này đối với anh mà nói không phải miễn cưỡng thì là gì chứ?” Cô cười khố.

“Anh không thích ra ngoài, không thích gặp người lạ, ai nói thế với em?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Nhìn anh ngày nào cũng đều ở nhà, không phải việc gì cần thiết thì tuyệt đối không ra khỏi cửa cũng biết, chuyện này mà còn phải cần người khác nói sao?” Cô bắt đầu dè dặt anh.

Mặt Sở Ngự Nhất rất cổ quái: “Anh không phải trạch nam.”

“Ừ, anh chỉ thích ở nhà, không thích ra ngoài mà thôi.” Cô đồng ý gật đầu nói.

Anh không nói gì mà chỉ nhìn cô, cảm thấy cười không được mà khóc cũng chẳng xong. Cô đang giải thích nghĩa của hai từ “trạch nam” với anh sao?

“Không phải anh chỉ thích ở nhà, cũng không phải anh không thích ra ngoài, mà bởi vì với anh, nhà cũng chính là nơi làm việc. Giống như em, nhà và nơi làm việc là hai điểm khác nhau tạo thành một đường thẳng, còn với anh thì hai điểm này lại trùng lặp, cho nên mới khiến người ta hiểu lầm như vậy.” Anh giải thích.

“Vậy, ý của anh là anh có làm việc?” Cô nhìn anh chăm chăm.

“Nếu không anh lấy gì mà sống hả?” Anh buồn cười hỏi ngược lại.

“Nếu em nói ra, anh không được giận em đâu đấy.” Cô do dự một lát, muốn anh cam kết trước.

“Ừ.” Anh gật đầu, ánh mắt chờ mong, không biết cô sẽ nói ra lý do kinh người gì đây.

“Sống dựa vào gia đình.” Cô nói.

Anh há hốc mồm, miệng mở to đến mức có thể nhét lọt một quả cam, quả nhiên là kinh người.

“Còn nữa.. ” Cô nói tiếp. “Em cũng nghĩ có thể là anh trúng thưởng chương trình gì đó, được mấy triệu tệ gửi vào ngân hàng, mặc dù không nhiều, nhưng nó có thể giúp anh có được một cuộc sống no đủ, cho nên anh mới không cần phải làm việc.”

“Đàn ông như vậy mà em cũng dám qua lại sao?” Anh chỉ muốn hỏi cô cái vấn đề này.

Cô bỗng ngẩn ngơ, cô chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Mặc dù cô không biết anh làm công việc gì, phí sinh hoạt anh lấy ở đâu ra, nhưng cô chưa từng vì vậy mà suy tính xem có nên cùng anh kết giao hay không. ♥
Diendanlequydon.com ♥

Nhưng tại sao cô lại chưa từng suy xét điểm này đây, ngược lại vẫn còn vì anh phải bỏ tiền ra mời bạn bè cô ăn cơm, tiêu tốn nhiều tiền mà lo lắng cho anh? Trước nay cô không phải là người như thế mà.

“Thế nào? Chẳng lẽ em bắt đầu thấy hối hận rồi ư?” Thấy cô chậm chạp không trả lời vấn đề của anh, anh chêu chọc nói.

“Anh khiến em trở nên rất kỳ quái.” Cô chợt giơ tay đánh anh một cái, giọng oán trách: “Trước kia em đều phải xác định rõ đối phương có thu nhập ổn định rồi mới cùng người ta kết giao, tại sao đến lượt anh thì liền quên mất điểm này? Anh thành thật khai báo đi, có phải anh lén bỏ thuốc mê vào trong cơm tối của em không, cho nên em mới biến thành thế này?”

“Đúng, loại thuốc mê này có tên là chân tình.” Anh cười, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu xuống hôn cô, vẻ mặt vô cùng vui sướng.

Cô bị câu trả lời của anh chọc cười: “Chân tình? Anh chắc chứ?”

“Anh chắc chắn, mà không biết cái người bị bỏ thuốc mê kia có chắc chắn không thôi?” Anh hỏi ngược lại cô.

“Nếu đã bị trúng thuốc mê đến mê muội rồi, anh nói xem làm sao cô ấy biết có chắc chắn hay không?” Cô ủ rũ nói.

“À, không chắc chắn cũng không sao, dù sao thì cả đời này cô ấy cũng phải mơ mơ màng màng như vậy rồi.” Anh gật đầu nói, mặt tỏ vẻ không sao hết, không quan trọng nữa.

“Là sao?” Cô nhìn anh, cô chẳng hiểu gì cả.

“Anh sẽ bỏ thuốc mê cả đời.” Anh nghiêm trang nói, lời thề son sắt.

“Ha Ha...” Cô cười to ra tiếng, cười đến mức ngã trái rồi ngã phải.

Anh cũng cười theo cô, cầm điều khiển ti vi đổi kênh xem có chương trình nào hay không.

“Sở Ngự Nhất, rốt cuộc công việc của anh là gì?” Sau một hồi lâu, Lâm Vũ Phi mới thôi cười, hỏi, trong mắt cô ngoài tò mò ra, còn lưu lại ý cười đậm tới mức khiến người ta rất dễ nhận thấy.

“Em muốn biết?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Không nói với em.”

“Này!” Cô không nhịn được lại đánh anh một cái.

“Đến đây đi!” Anh cười đứng dậy, vươn tay về phía cô.

“Đi đâu?” Cô đưa tay cho anh để anh kéo cô đứng lên khỏi ghế salon.

“Nơi anh kiếm tiền...”

Cô vừa tò mò vừa mong đợi đi theo anh, đi thẳng đến căn phòng giữa, chỉ riêng căn phòng này là cửa lúc nào cũng đóng chặt, cô chưa bao giờ vào trong đó. Cô đã từng hỏi anh gian phòng đó để làm gì, anh chỉ nói ba chữ.

“Phòng chứa đồ?” Cô ngẩng đầu lên, cười như không cười, nhúu mày hỏi anh.

Anh khẽ cười, nói: “Bên trong thật sự rất giống phòng chứa đồ, em đừng bị hù sợ đấy.” Tay anh cầm tay nắm cửa, quay đầu hỏi cô. “Chuẩn bị xong chưa?”

Cô buồn cười lườm anh một cái, nói: “Anh là yêu râu xanh à? Mau mở cửa ra đi.”

Anh không nói thêm gì nữa, mở cửa rồi bước vào phòng, bật đèn.

Đèn vừa sáng lên, cảnh tượng xuất hiện trước mắt làm cho Lâm Vũ Phi kinh ngạc kêu lên, một đôi mắt mở thật to, trong căn phòng này bốn phía đều là sách, từ sàn nhà cho tới trần nhà, tất cả đều nhét đầy sách.

Trừ sách ra, trong phòng còn kê một chiếc bàn đọc sách rất lớn, phía trên đặt một chiếc máy vi tính, còn có điện thoại bàn, bên cạnh cửa sổ kê một chiếc ghế sofa, nhìn rất thoải mái, khiến người ta rất muốn cầm một quyển sách rồi đến đó đọc, bên cạnh còn có một bàn trà nhỏ.

“Em biết vì sao anh lại bận hơn chín độ rồi, chẳng lẽ anh đã đọc hết tất cả chỗ sách này rồi sao?” Cô quay đầu nhìn anh, trên mặt vẫn còn vẻ kinh hãi không thôi.

“Đã đọc qua chín kệ, chỉ còn một kệ nữa chưa xem thôi.” Anh gật đầu nói.

“Chắc không phải kiếp trước anh là con mọt sách, hoặc thư trù đúng chứ?” Cô nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới rồi đánh giá.

“Em hy vọng kiếp trước anh là côn trùng à?” Anh bất mãn lên tiếng.

“Được rồi, đổi thành con nhà nghèo không có tiền đi học cũng được.”

“Tại sao kiếp trước của anh nhất định phải thảm như vậy, không phải côn trùng thì là kẻ nghèo khổ?” Anh dờ khóc dờ cười nói.

“Nếu không sao anh lại mua nhiều sách như vậy làm gì? Nếu không phải thư trù thích vui mình bên trong sách, thì là sâu trong trí nhớ có một cảm giác mãnh liệt, không có sách thì thấy không thoải mái, đó không phải là nghèo đến độ không có tiền đi học thì

còn có thể là gì?” Cô nói năng hùng hồn. “Anh đừng quên, bây giờ là thế kỷ hai mươi, có internet, có thư viện trực tuyến, bây giờ rất ít người mua sách giống như anh thế này.”

Sở Ngự Nhất sửng sốt, cảm thấy lời cô nói hình như cũng có lý, nhưng mà – “Anh vẫn thích cảm giác cầm sách thật hơn.”

“Bởi vậy em mới hoài nghi anh là thư tròng đó.” Cô trợn mắt, quay trở lại chuyện chính. “Vậy công việc của anh là...? Nhân viên quản lý thư viện à?” Cô cười cười.

“Tới đây.”

Anh dẫn cô đến trước máy vi tính, hì hụi mở mở mở, hiển thị trên màn hình là một bản word đang viết dở, mà nội dung của nó toàn là tiếng Anh.

“Nhà phiên dịch?!” Cô sợ hãi kêu lên, thật sự rất kinh ngạc. Sau đó hình như cô nghĩ đến cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía những kệ sách trong phòng, tiếng Anh, tiếng Anh, tiếng Anh...Trời ạ! Tại sao đến bây giờ cô mới phát hiện ra, sách trên kệ tất cả đều là nguyên tác tiếng Anh.

*Nguyên tác: tác phẩm gốc, sách gốc.

“Anh là Hoa Kiều sao? Hay từ nhỏ đã sống ở nước ngoài?” Cô bất giác thốt lên hỏi, quả thật rất kinh ngạc.

“Anh sinh ra và lớn lên ở Đài Loan.”

“Sao có thể như thế?!” Cô khó tin hét lên. “Vậy những sách nguyên tác này anh giải thích thế nào? Đừng nói với em, anh mua về để sưu tầm. Còn nữa, vừa rồi anh còn nói anh đã đọc hết chín kệ sách rồi?”

“Không ai quy định người gốc Đài Loan thì không thể đọc sách nguyên tác tiếng Anh!” Anh thật sự dở khóc dở cười, còn bảo anh mua về sưu tầm???

“Không ai quy định. Nhưng đòi hỏi trình độ tiếng Anh phải rất cao siêu, huống chi anh là người Đài Loan, cũng đâu phải người nước ngoài đọc không hiểu tiếng Trung, anh làm gì mà nhất định phải đọc sách tiếng Anh?” Cô không hiểu hỏi.

“Có rất nhiều sách không xuất bản ở Đài Loan.”

“Cho nên anh mới mua nguyên tác tiếng Anh?”

“Ừ.”

“Cho dù là vậy cũng quá khoa trương rồi, có gì hay lắm sao, khiến anh thích đến vậy à?” Dừng một chút, cô lại hỏi: “Trình độ tiếng Anh của anh đến độ đọc sách nguyên tác được luôn sao?”

“Có thể nói là như vậy.” Anh gật đầu nói. “Khi học Trung học, vì muốn học giỏi môn tiếng Anh, anh đã đọc thử một cuốn sách bằng tiếng Anh, mặc dù mất nửa năm mới đọc xong cuốn sách đó, nhưng lại nhận ra mình có hứng thú với tiếng Anh. Sau đó, một mặt vì môn tiếng Anh, một mặt là vì sở thích, đọc hết cuốn này tới cuốn khác, trình độ tiếng Anh vì vậy mà đột nhiên tăng mạnh.”

“Em không còn gì để nói.” Cô giơ tay lên làm bộ đầu hàng. Chỉ vì thích đọc sách mà đạt đến trình độ này như anh, cô còn gì để nói chứ? Chỉ có thể đầu hàng.

“Em không thích đọc sách à?” Anh hỏi cô.

“Tiểu thuyết có được tính không?”

“Trong phòng này có tám phần là tiểu thuyết.”

“Thật không?” Hai mắt cô sáng lên. “Vậy em thích. Khi còn đi học em đọc rất rất nhiều tiểu thuyết, sau đó đi làm rồi thêm chuyện yêu đương nên không có nhiều thời gian đọc tiểu thuyết nữa.”

“Em thích đọc tiểu thuyết gì?”

“Tiểu thuyết tình cảm.” Cô không do dự trả lời.

“Phía bên này cũng có tiểu thuyết tình cảm, nhưng mà không nhiều lắm, tiếng Trung lại càng ít hơn.” Anh cười khổ nói.

“Vậy phía bên này là loại tiểu thuyết nào? Võ hiệp? Không đúng, nước ngoài lấy đâu

ra tiểu thuyết võ hiệp.” Cô nói rồi lại tự phủ định: “Là tiểu thuyết trinh thám à? Giống Holmes toàn tập ấy?!”

“Loại nào cũng có. Trinh thám, khoa học viễn tưởng, suy luận, giả tưởng, tình cảm; chỉ cần là tiểu thuyết anh đều thích; chỗ này phần lớn đều là tiểu thuyết, một phần nhỏ là sách tham khảo.” Anh nói.

“Anh là nhà phê bình à?” Cô ghen hòng, trợn trối nhìn anh.

“Anh là tác giả.”

“Hả?” Cô sững sờ, không tin trọn to hai mắt: “Tác giả?!”

“Em không tin thì phải?”

Cô nhìn anh không chớp mắt, nhìn vẻ hoài nghi nồng đậm và không xác định trong mắt anh. “Sách đâu? Lấy một quyển sách của anh cho em mượn đọc.” Cô ngửa tay xòe về phía anh, nói.

Anh nhìn cô một cái thật sâu, sau đó đi tới trước một trong các kệ sách, rút một quyển sách ra ngoài, rồi xoay người quay trở lại trước mặt cô, đặt cuốn sách lên tay cô.

Cô cúi đầu nhìn, rồi bật cười tại chỗ.

“Đừng đùa nữa.” Cô cười, cô bị anh đánh bại rồi, bởi vì anh đưa cho cô một cuốn sách tiếng Anh. Cô còn nói được gì chứ, đột nhiên lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cô reo vang ngoài phòng khách, cô trả cuốn sách tiếng Anh đó lại cho anh, quay người nói: “Điện thoại của em reo, em đi nghe điện thoại.”

Nhìn bóng lưng cô biến mất ngoài cửa phòng, Sở Ngự Nhất cúi đầu nhìn quyển sách trên tay, bật cười rồi lắc đầu, sau đó đặt cuốn sách lại trên kệ, xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng khách, cô mới vừa tắt máy.

“Mẹ em hỏi em lần trước mua tổ yến hết bao nhiêu tiền, bạn của mẹ em hỏi, nếu lần sau đi costco, có tiện thì mua giúp bác ấy.” Cô nói cho anh biết, đồng thời làm mặt quỷ.

“Một cái nhắc tay mà thôi.” Anh đáp.

“Em biết, chỉ sợ là bọn họ một dắt một, cuối cùng là cả thôn, từng nhà, từng nhà đều muốn nhờ chúng ta mua.” Cô không nhịn được liếc anh.

“Có thể khoa trương như thế á?” Anh cười nói.

“Có chứ sao không.” Cô bày ra vẻ mặt anh phải tin tưởng em. Vô thức, ánh mắt cô liếc về phía đồng hồ treo tường, nhất thời cả kinh, ngạc nhiên quay người lại nhìn thật kỹ. “Trời ạ! Thời gian sao lại trôi qua nhanh như vậy, đã hơn mười giờ rồi, em phải về nhà đây, ngày mai em còn phải đi làm nữa.” Cô vừa nói vừa đi về phía cửa chính.

“Có muốn anh đưa em xuống dưới không?” Anh đi theo cô tới trước thang máy hỏi.

Cô cười nhìn anh, lắc đầu.

Thang máy tới, cửa vừa mở ra, cô đang định bước vào bên trong thang máy –

“Vũ Phi!” Anh đột nhiên gọi cô lại.

Cô đứng lại theo phản xạ, quay đầu lại nhìn anh, đón cô chính là anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng in lên môi cô một nụ hôn.

“Chúc em tối nay có một giấc mơ đẹp”. Anh ngăm nhìn cô, dịu dàng nói.

Cô mỉm cười, gương mặt khẽ nóng lên, e thẹn “ừ” một tiếng, bấy giờ mới lảng lảng đi vào thang máy, mang theo ánh mắt dịu dàng của anh, đi về nhà.

Tối nay, cô nhất định sẽ có một giấc mơ đẹp, và, trong giấc mơ đó có anh.

Buổi tối thứ sáu, Sở Ngự Nhất đúng hẹn đến đón Lâm Vũ Phi, chào hỏi hai người bạn của cô, rồi mọi người cùng đi ăn tối.

Kết thúc màn giới thiệu đơn giản, Lâm Vũ Phi không chờ nổi nữa hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu, muốn ăn món gì vậy?” Bởi vì mấy ngày nay Sở Ngự Nhất một mực giữ bí mật, có chết cũng không chịu nói ra địa điểm ăn cơm tối nay cho cô biết, hại cô tò mò muốn chết.

“Em đoán xem.” Anh cười nhìn cô một cái.

“Đáng ghét, em đâu phải giun trong bụng anh đâu, làm sao em đoán được chứ? Nói mau đi...đừng làm ra vẻ thần bí nữa!” Cô không nhịn được kêu la.

“Một chút nữa là biết, cậu làm gì mà hiếu kỳ đến mức này?” Lí Bội cười nói.

“Ừa, cẩn thận tò mò giết chết mèo đấy.” Trương Nhân Tịnh tiếp lời.

“Hai người các cậu rốt cuộc là bạn thân của ai thế, làm cái gì mà vừa mới lên xe đã chống đối mình rồi?” Lâm Vũ Phi quay đầu trợn mắt nhìn họ một cái.

“Cậu cũng biết người mời cơm là lớn nhất, bọn mình đương nhiên là muốn lấy lòng rồi. Cũng không thể lấy lòng cậu được! Phải đợi tính tiền xong đã!” Lí Bội cười nói.

“Cậu thực tế thật đấy.” Lâm Vũ Phi trừng mắt nhìn cô ấy.

“Cám ơn cậu đã khen, có điều mình vẫn còn kém mức ấy một chút xíu, còn phải cố gắng thêm.” Lí Bội trưng ra vẻ mặt ngượng ngùng không dám nhận, khiến Lâm Vũ Phi suýt chút nữa hộc máu.

Trương Nhân Tịnh cười khẽ, vô tình nhìn vào kính chiếu hậu thấy khoé miệng anh chàng tài xế của các cô cũng cong lên.

Sau đó, hai người họ không ngừng đấu khẩu, mãi cho đến khi tới đích.

“Nhà hàng này...” Vừa xuống xe, trước mặt là một nhà hàng Pháp, nhìn bề ngoài giống y hệt một toà biệt thự sang trọng, Lâm Vũ Phi liền ngây dại.

“Nhà hàng này thì sao? Em đã đến đây rồi à?” Sở Ngự Nhất hỏi.

“Ừm.”

“Cùng ai? Bạn trai cũ?”

“Ừm.”

Lí Bội thiếu chút nữa không kìm được mà mở miệng mắng cô dần dần, nào có ai thành thật như thế chứ, như vậy sẽ phá hư không khí vui vẻ này mất!

“A, Anh Sở, mặc dù chúng tôi biết Lâm Vũ Phi là bạn gái của anh, nhưng hôm nay cô ấy không phải là trọng điểm, phải không?” Cô đột nhiên chen ngang, rồi đi lực chú ý của hai người kia. “Nhà hàng Pháp, đồ ăn cũng không tệ, thật là mong đợi, chúng ta mau vào thôi.” Cô làm bộ không kịp chờ đợi nữa nói.

Sở Ngự Nhất khẽ mỉm cười, khom người duỗi tay làm dáng “mời vào”.

Lí Bội lập tức đưa tay kéo Lâm Vũ Phi xông về phía trước, Sở Ngự Nhất và Trương Nhân Tịnh bị hai người họ bỏ rơi lại phía sau.

“Xin lỗi.” Trương Nhân Tịnh vì Lí Bội cướp mất bạn gái của anh mà nói xin lỗi.

Sở Ngự Nhất lắc đầu, cười nói: “Các cô đúng là bạn thân.”

Sao anh có thể không nhìn ra tâm tư của Lí Bội chứ? Có điều họ cũng coi thường anh quá đi, lại cho rằng anh sẽ vì chuyện nhỏ này mà gây gổ với Lâm Vũ Phi? Anh đâu có hẹp hòi như thế!!!

Bốn người ngồi vào bàn, chọn món ăn dưới sự hướng dẫn của phục vụ, dáng vẻ của Sở Ngự Nhất vô cùng thuần thực, khiến Lí Bội tò mò hỏi thăm –

“Anh Sở đã từng tới đây rồi?”

“Hai người có thể trực tiếp gọi tôi là Sở Ngự Nhất. Tôi và bạn bè có tới đây mấy lần.” Sở Ngự Nhất gật đầu nói.

Mấy lần? Lí Bội và Trương Nhân Tịnh không nhìn được lén nhìn nhau.

Chi phí ở chỗ này cũng không phải dạng vừa, có thể hù chết người ta đấy!!! Trọng điểm là, anh ta đã tới đây mấy lần, thừa biết ở đây giá cắt cổ mà còn dám mời các cô tới đây ăn cơm, điều này nói lên điều gì? Ngụy trang là một người quân tử? Xem ra không giống lắm!

“Nghe Vũ Phi nói anh đang làm phiên dịch, nghề phiên dịch lương rất cao sao? Nơi này thật sự rất đắt.” Lí Bội nửa thật nửa giả hỏi.

Phiên dịch ư? Sở Ngự Nhất nhìn bạn gái một cái, không thấy lạ khi phải lựa chọn giữa tác giả và dịch giả, cô nhất định sẽ chọn đáp án thứ hai.

“Thành thật mà nói tôi cũng không xác định được lương có cao hay không...” bởi vì anh cũng không làm nghề này. “Nhưng bữa cơm này tôi còn mời được, mọi người cứ yên tâm đi, muốn ăn gì liền kêu món đó, đừng ngại.” Anh mỉm cười đáp lại.

“Đây là anh nói đó, vậy chúng tôi cũng không khách khí nữa.” Nếu không nhìn ra thật giả, Lí Bội quyết định đặt lực chú ý của mình vào những món ăn ngon, ăn no rồi lại tính.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí vô cùng hài hoà.

Sở Ngự Nhất thỉnh thoảng mở miệng, phần lớn là trả lời vấn đề của Lí Bội và Trương Nhân Tịnh, phần lớn khác là mỉm cười nhìn ba cô gái trước mặt cãi nhau, kể tạt xấu của nhau. Anh nghe rất say sưa, đồ ăn cũng rất vừa miệng, cũng hiểu rõ hơn về bạn gái mình.

Lí Bội hay nói, Trương Nhân Tịnh thường nói trúng tim đen, Lâm Vũ Phi thì thẳng thắn, bữa cơm tối nay cực kỳ náo nhiệt, chủ và khách đều cực kỳ vui vẻ, tiếng cười giòn tan không ngừng vang lên.

Trước khi ra về, ba cô gái cùng nhau đi toilet.

“Vũ Phi, anh ta rất tốt, cậu đúng là may mắn, nhất định phải nắm chặt lấy đấy.” Lí Bội đứng trước bồn rửa tay nói với cô.

“Đúng đó!” Trương Nhân Tịnh giơ ngón tay cái lên, hai cô bật cười, giơ tay đánh nhẹ một cái.

“Đừng nói lung tung.”

“Mình nghiêm túc đấy, hãy mau chiếm giữ anh ta, đừng để bị người khác cướp mất rồi lại hối hận đó.” Trương Nhân Tịnh chân thành nói.

“Ai có thể cướp mất được chứ?” Lâm Vũ Phi vẫn giữ nét cười trên mặt.

“Cậu chưa từng nghe câu việc đời khó liệu sao?”

“Xí! Cậu đừng nói bậy.” Lâm Vũ Phi liếc cô một cái.

“Vậy không dùng câu việc đời khó liệu cũng được, còn câu đêm dài lắm mộng thì được chứ.” Lí Bội chen lời. “Vì thế tối nay, về rồi thì...ăn anh ta thôi.” Lí Bội cười ám muội.

“Hai người các cậu đúng là sắc nữ, không nói với hai cậu nữa.” Lâm Vũ Phi đỏ mặt, trợn mắt nhìn hai người họ một cái rồi rời khỏi nhà vệ sinh nữ, quay trở về bên cạnh bạn trai.

Chương 6

Thế sự khó lường.

Mặc dù trên đời này, chuyện các cô không thể nào đoán trước được còn rất nhiều, nhưng Lâm Vũ Phi, Lí Bội và Trương Nhân Tịnh, ba người họ cơ bản chưa bao giờ ngờ rằng họ lại gặp được Nghiêm Gia Minh ở chỗ này, đây đích thực là –

“Nghiệt duyên.” Trương Nhân Tịnh nhỏ giọng khạc ra tiếng lòng chung của cả ba người.

“Ơ ơ ơ, nhìn xem đây là ai nào, đây không phải là bạn gái cũ mắt cao hơn đầu, khó có thể lấy lòng của tôi sao?”

“Tránh ra.” Lâm Vũ Phi lạnh nhạt nói.

“Sao? Vừa có người yêu mới đã trở mặt không nhận người yêu cũ ngay được rồi à?”

“Cái gì mà người yêu mới với người yêu cũ, loại đàn ông bắt cá hai tay như anh vốn không phải là người.” Lí Bội nhanh mồm nhanh miệng mắng anh ta. “Anh chưa từng nghe câu “chớ khôn không cản đường” sao? Còn không chịu tránh ra?”

“Cô...” Nghiêm Gia Minh tức đến mức thiếu chút nữa hộc máu, cục tức này anh ta không nhịn nổi, lạnh lùng nhìn Lí Bội nói: “Lí Bội, cô tạm thời dừng chỗ mồm vào, lăn ra xa một chút!”

“Chuyện của Vũ Phi cũng chính là chuyện của tôi, tôi muốn quản, cũng muốn nhúng tay vào, anh quơ tay múa chân với tôi làm gì?” Lí Bội cười lạnh: “Còn nữa, muốn lăn thì tự anh lăn đi.”

“Lí Bội, cậu như thế là không đúng rồi, mặc dù anh ta càng ngày càng có dấu hiệu giống quả cầu, nhưng suy cho cùng thì vẫn không phải, cậu bảo anh ta làm sao tự lăn được?” Trương Nhân Tịnh mỉm cười nói. “Vả lại, mình cũng chưa từng nhìn thấy chó lăn bao giờ cả.”

Đôi đồng tử của Sở Ngự Nhất hấp háy, đúng là được mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên anh cảm thấy phụ nữ thật... đáng sợ. Á, không phải, là vô cùng lợi hại, chỉ dựa vào cái

miệng mà cũng có thể giết người. Thân cũng là đàn ông, anh đột nhiên có chút đồng cảm với tên đàn ông đang tức đến gần hộc máu kia.

“Này, tên mọt sách, mày chỉ biết núp sau lưng phụ nữ thôi à?”

Không đầu lại miệng lưỡi bén nhọn của hai người phụ nữ, Nghiêm Gia Minh lập tức chĩa mũi nhọn vào người đàn ông duy nhất trong mấy người bọn họ, theo như vừa rồi anh ta ngồi trong phòng ăn quan sát thì người đàn ông đeo cặp kính dày cộm nặng nề giống mọt sách này là bạn trai mới của Lâm Vũ Phi.

“Tên mọt sách là chỉ anh sao?” Sở Ngự Nhất mặt vô tội, giơ tay chỉ vào mình, hỏi Lâm Vũ Phi.

Nhìn vẻ mặt vô tội của anh khiến cô không nhịn được tủm tủm cười nói: “Còn rất thích hợp nữa, anh không thấy thế sao?”

“Ừ, ít nhất so với tội phạm mới ra tù còn tốt hơn nhiều.” Anh gật đầu, mặt tỉnh bơ nói, bộ dạng đó không chỉ chọc Lâm Vũ Phi nở nụ cười, mà ngay cả Lí Bội và Trương Nhân Tịnh đứng bên cạnh cũng đều bật cười.

Bốn người không đếm xỉa đến sự tồn tại của Nghiêm Gia Minh, lại còn cười toe toét, nụ cười rạng rỡ chói mắt, không khí bỗng chốc lại vui vẻ, khiến anh ta tức điên.

Trước đây, hai cô bạn này của Lâm Vũ Phi cũng từng cười cười nói nói trước mặt anh, nhưng toàn là bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, khách khí, xa lạ, căn bản họ chưa từng xem anh là bạn tốt, rốt cuộc anh có chỗ nào không bằng cái tên quê mùa, mọt sách chính gốc kia chứ?

Không đầu lại hai cô gái, chĩa mũi nhọn về phía tên mọt sách, rồi cũng lại giống như đánh vào chần bông, không hề có chút tác dụng nào, anh ta chỉ còn cách hướng mũi nhọn về lại chuyện khiến anh ta trở thành trò cười của mấy bà tám xấu xa trong công ty gần đây.

“Lâm Vũ Phi, cô quả thật đúng là khiến người ta phải ngạc nhiên, mặc dù đã sớm biết cô là người rất thế lợi, nhưng tôi tin cô ít nhất vẫn có mắt nhìn người, biết chọn người, hãy nhìn cái tên này xem, trông bộ dạng anh ta thế nào, dân hai lúa chính gốc, quê mùa, xấu xí, nhìn cô đi chung với anh ta, tôi thấy mất thể diện thay cô.” Anh ta cao giọng nói.

“Anh thử nói thêm một câu nữa xem, xem tôi có đánh cho anh câm miệng lại không?” Lâm Vũ Phi đột nhiên nắm chặt tay, giờ nắm đấm lên trước mặt anh ta.

“Cô dám đánh tôi, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát, kiện cô tội gây thương tích.” Nghiêm Gia Minh bất giác lui về sau mấy bước.

“Đừng đánh nhau với chó.” Trương Nhân Tịnh giơ tay ngăn cản cô.

“Được, mình là người, dĩ nhiên sẽ không đánh nhau với chó.” Cô gật đầu lên tiếng, sau đó xoay người cầm tay Sở Ngự Nhất, dịu dàng nói với anh: “Chúng ta đi thôi, còn phải đưa Lí Bội và Trương Nhân Tịnh về nhà đấy.”

“Ừ.” Sở Ngự Nhất mỉm cười gật đầu.

Bốn người vòng qua Nghiêm Gia Minh, đi về phía bãi đậu xe.

“Này! Tên mọt sách.”

Không cam lòng bị người ta coi khinh, Nghiêm Gia Minh hét lớn sau lưng bọn họ, nhưng bốn người họ lại lờ đi, không để ý đến tiếng kêu gào của anh ta, tiếp tục đi về phía trước.

“Mày nhất định là rất có tiền đúng không?” Anh ta tiếp tục hét to. “Nếu không cô ta tuyệt đối không thể nào coi trọng mày, vì cô ta chính là một phụ nữ hám tiền, người đàn ông nào có tiền, cô ta sẽ leo lên giường của người đó, mày nghĩ kỹ đi!”

Sở Ngự Nhất chợt dừng bước, khi Lâm Vũ Phi vẫn còn đang giật mình không biết anh muốn làm gì, thì anh đã buông tay cô ra, nhanh chóng xoay người xông về phía Nghiêm Gia Minh cho anh ta một quả đấm thật mạnh.

“Sở Ngự Nhất!” Lâm Vũ Phi hốt hoảng kêu lên.

Cùng lúc, Nghiêm Gia Minh nhận trọn quả đấm, anh ta mất thăng bằng lùi về sau mấy bước, chớp mắt đã ngã chống vó trên sàn.

Hiện trường im lặng hai giây, Lí Bội đột nhiên vỗ tay: “Đáng đánh!”

“Anh nói tôi thế nào cũng không sao, nhưng nếu anh dám nói xằng nói bậy huỷ hoại danh dự của Vũ Phi, tôi sẽ khiến anh chết không có chỗ chôn.” Sở Ngự Nhất lạnh lùng cảnh cáo anh ta.

Nói xong, anh quay lại bên cạnh Lâm Vũ Phi, sau đó nắm tay cô, cất bước đi về phía bãi đậu xe, thái độ bình tĩnh tựa như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

Có điều, ba cô gái bên cạnh thì không thể nào bình tĩnh như anh được.

Trái tim Lâm Vũ Phi đập rất nhanh, cả người bỗng nhiên cảm thấy sắp rơi vào cảnh kìm lòng không đậu, ánh mắt vẫn bám rịt lấy người bên cạnh.

Còn Lí Bội và Trương Nhân Tịnh thì cười rất tươi, trong lòng các cô vô cùng thoả mãn, cũng cực kỳ hài lòng. Nếu không phải nắm đấm của các cô không có lực thì thật ra các cô cũng muốn xông lên đánh cho tên khốn kiếp thích nói hươu nói vượn kia một trận.

Sở Ngự Nhất đánh rất hay, quá đã!

Mãi cho đến khi bốn người bọn họ ngồi lên xe, tên khốn kia cũng không đuổi theo nữa, nốt nhạc đệm cũng chấm dứt như vậy.

Lần lượt đưa Trương Nhân Tịnh và Lí Bội về nhà, đợi bọn họ về đến bãi đỗ xe ngầm của khu chung cư thì đã gần mười hai giờ, sắp nửa đêm rồi.

Thân là cú đêm nên dĩ nhiên tinh thần của Sở Ngự Nhất vẫn còn rất tốt, nhưng người làm việc và nghỉ ngơi bình thường như Lâm Vũ Phi thì đã rất mệt mỏi, trên đường về còn không nhìn được mà ngáp mấy lần.

Cho nên sau khi xuống xe, Sở Ngự Nhất không chiếm dụng thời gian của cô nữa, trực tiếp dẫn cô tới trước cửa thang máy khu C, tặng cô một nụ hôn chúc ngủ ngon rồi lập tức đẩy cô vào trong thang máy, muốn cô về nhà nhanh chóng tắm rửa rồi ngủ một giấc thật ngon. Sau đó mới một mình đi về phía thang máy khu A, đi thang máy lên lầu.

Sau khi về đến nhà, anh đi tắm trước, đổi một bộ quần áo thoải mái, pha cho mình một ly cà phê nồng đậm, rồi mới bưng cà phê đi vào phòng làm việc, mở máy tính ra chuẩn bị đánh chữ.

Anh thích làm việc vào ban đêm yên tĩnh, mặc dù anh ở một mình, ban ngày cũng không có ai làm ồn đến anh, nhưng không hiểu vì sao, ban ngày anh lại không thể nào tĩnh tâm được, với lại nhà xuất bản hợp tác với anh, người đại diện của anh, giờ giấc bên đó hoàn toàn đảo ngược với Đài Loan, anh như vậy vừa lúc có thể phối hợp với bọn họ, cũng coi như một công đôi việc.

Mở bản word đang viết được một nửa, đọc lại nội dung viết được hai ngày trước, sau đó viết tiếp.

“Cạch!”

Bỗng nhiên, bên ngoài mơ hồ truyền tới tiếng chìa khoá tra vào ổ, anh ngạc nhiên quay đầu lại, nghi hoặc đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

Đi tới giữa phòng khách, Lâm Vũ Phi cũng vừa bước vào, nhìn thấy anh thì vẫy tay nhìn anh, nói “Hi!”, rồi xoay người đóng cửa, khoá lại.

“Sao em lại đến đây?” Anh đi về phía cô, không hiểu hỏi.

“Em mất ngủ, không tài nào ngủ được, lại thấy bên nhà anh còn sáng đèn nên em đã tới đây. Sao? Không hoan nghênh phải không?” Cô nói.

“Sao lại mất ngủ? Vừa rồi ở trên xe không phải em rất buồn ngủ sao?” Anh nhìn đồng hồ treo trên tường. Hai giờ đúng.

“Em không biết, tắm xong lên giường nằm, sau đó lăn qua lộn lại trên giường hơn một tiếng đồng hồ mà em vẫn không ngủ được.”

Sở Ngự Nhất cũng không biết nên làm sao mới có thể giải quyết vấn đề mất ngủ này của cô, chẳng thể làm gì khác hơn là hỏi: “Em đói không? Có muốn ăn gì không?” Tính toán thời gian, có lẽ bữa tối cũng đã tiêu hoá xong rồi.

“Không cần đâu, bây giờ vẫn còn thấy no.” Cô lắc đầu một cái, sau đó hỏi anh: “Anh đang làm gì? Đọc sách hay làm việc?” Cô hy vọng là đáp án thứ nhất.

“Làm việc.”

“Haiz, vậy em ở đây có quấy rầy anh không? Thôi, em vẫn nên về nhà thì tốt hơn.” Cô than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ hỏi.

“Không sao, cũng không gấp, anh ở cùng em.” Anh khẽ lắc đầu, nói xong liền xoay người trở về phòng làm việc, tắt máy tính, tắt đèn phòng rồi quay lại phòng khách với cô.

Cô đã mở ti vi, lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, tay cầm điều khiển đổi kênh.

“Có thấy chương trình nào hay không?” Anh hỏi, đặt mông ngồi bên cạnh cô.

“Xem phim này được không?” HBO đang chiếu phim “Đặc công nguy hiểm”.

“Được, anh chưa xem.” Anh gật đầu, sau đó hai người bắt đầu im lặng xem phim, kết quả càng xem càng thấy mất hứng.

“Hình như không hay chút nào.” Anh nói.

“Ừ.” Anh đồng ý

“Vậy em đổi kênh nha?”

“Ừ.”

Cô đổi từng kênh, từng kênh một, nhưng lại chẳng tìm được kênh nào đáng xem, cũng có lẽ do hai người bọn họ căn bản không tập trung, chẳng để tâm vào mấy tiết mục ấy.

“Em xin lỗi.” Lâm Vũ Phi đột nhiên nói nhỏ.

“Sao tự dưng lại xin lỗi anh?” Anh hỏi.

“Vì có quan hệ với em, nên mới khiến anh đụng phải cái tên Nghiêm Gia Minh khốn kiếp đó, mặc dù em biết rõ anh ta không chung thủy, là một tên thối nát, nhưng em không ngờ anh ta lại nhỏ mọn, lại không chịu nhận thua như vậy.” Cô áy náy nói.

“Em đừng suy nghĩ quá nhiều, thực ra, anh chỉ coi anh ta là chó điên đang sủa loạn

mà thôi.” Anh mỉm cười nói.

Cô nghe thấy vậy, không khỏi cười khẽ một cái, chỉ có điều, nụ cười và tiếng cười rất nhanh đã lại biến mất.

“Sở Ngự Nhất...” Cô im lặng một lát, chột nhỏ giọng gọi tên anh, muốn nói nhưng lại thôi.

“Sao vậy, em còn gì muốn nói với anh à?” Anh quay đầu lại nhìn cô, hỏi.

Cô gật đầu, hơi do dự, chần chờ mãi mới nhất cổ tác khí[*] nói: “Những gì Nghiêm Gia Minh nói không phải là sự thật, mặc dù trước đây khi em chọn bạn trai, đích thực là có hơi thế lợi, sẽ xác định thu nhập của đối phương có cao hay không trước, rồi mới suy nghĩ thêm xem có nên kết giao với đối phương hay không, nhưng cho tới bây giờ, em chưa từng vì tiền mà leo lên giường của ai, anh phải tin tưởng em!”.

*Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm. Khi xưa, lúc đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này, ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

“Ừ, anh tin tưởng em.” Anh không chút do dự mà gật đầu.

Cô sững sờ một lát, không ngờ anh sẽ không hề nghi ngờ gì, cứ vân đạm phong khinh[*] như vậy gật đầu nói anh tin tưởng cô. Anh thật sự tin tưởng cô, hay chỉ giả vờ tin tưởng cô, hay vốn dĩ anh không thèm nghĩ đến? Cô không khỏi hoài nghi rồi phỏng đoán.

*Vân đạm phong khinh: Điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió.

“Tại sao anh lại tin tưởng em?” Trầm mặc một hồi, cuối cùng cô cũng không nhận được mà mở miệng hỏi anh.

“Bởi vì em không phải loại phụ nữ như vậy” Anh nói chắc như đinh đóng cột.

“Làm sao anh biết?” Cô không thể không hỏi.

“Bởi vì anh đã đọc rất nhiều sách tâm lý học.” Anh tỉnh bơ trả lời.

Cô ngậy ra, thành linh không phân biệt được anh đang nghiêm túc, hay là đang nói giỡn với cô. “Anh nghiêm túc chứ?”

“Ừ.”

“Thật sự là nghiêm túc?” Cô xác nhận lại lần nữa.

“Ừ.”

Nhìn vẻ mặt thành thật của anh, cô bỗng nhiên cảm thấy dở khóc dở cười.

“Anh tin tưởng tất cả những gì viết trong sách sao?” Cô hỏi anh.

“Anh tin tưởng không chỉ vì những gì trong sách viết, mà còn tin tưởng chính mình, tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm người, sẽ không yêu lầm người.” Anh không chớp mắt, sắc mặt không đổi nhìn cô nói.

Lâm Vũ Phi cảm nhận được trái tim mình bỗng chốc đập cuồn cuộn. Vừa rồi anh mới nói là yêu cô ư? Anh nói là anh yêu cô ư?

Người đàn ông này, không thể nghi ngờ, trong số những người bạn trai của cô, anh là người không biết lãng mạn nhất, cũng không nói những lời ngon tiếng ngọt, nhưng lại không biết vì sao, ngược lại là người dễ làm cô xúc động nhất, thường chỉ là một câu nói, hoặc là một cử chỉ, đã có thể khiến cô cảm động không thôi.

Là vì không tận tâm nên tấm chân tình mới hiện rõ sao?

Cô không biết, nhưng cô lại biết, đây là lần đầu tiên cô có ý nghĩ, nếu bỏ qua người đàn ông này, cô nhất định sẽ hối hận, sẽ tiếc nuối cả đời. Vì vậy, lời của Trương Nhân Tịnh và Lí Bội cứ vang vọng trong đầu cô, không ngừng lặp đi lặp lại.

Ăn trước rồi nói, ăn trước rồi nói, ăn trước rồi nói....

Cơ thể cô chợt vì vậy mà từ từ nóng lên.

“Sở Ngự Nhất, cảm ơn anh tin tưởng em, nhưng em vẫn muốn chứng minh với anh em tuyệt đối không phải loại phụ nữ mà Nghiêm Gia Minh nói.” Cô bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn anh chăm chăm.

“Chứng minh?” Sở Ngự Nhất không hiểu cô làm sao chứng minh chuyện này, chuyện như vậy –

Trong nháy mắt, đầu của anh trống rỗng, chỉ vì cô đột nhiên đứng dậy, dạng chân ngồi trên đùi anh, sau đó vươn tay ôm cổ anh, cúi đầu hôn anh.

“Em còn là xử nữ.” Cô khẽ ngẩng đầu lên, ghé sát vào tai anh, nhỏ giọng nói.

Anh không tự chủ được lập tức nín thở, cảm giác máu toàn thân phóng về hai nơi, một là đầu, khiến anh có cảm giác ngất xỉu, chỗ còn lại là giữa hai chân, bởi vì cuối cùng thì anh đã hiểu rõ cô nói chứng minh là có ý gì.

Anh không nhịn được nuốt nước miếng xuống, giọng khàn khàn: “Em không cần phải làm như vậy, anh cũng vẫn sẽ tin tưởng em.”

Cô hơi sững người, cố gắng không để lộ ra vẻ lúng túng và vẻ mặt bị tổn thương, hỏi anh: “Anh không muốn em sao?”

“Không muốn?” Anh khó tin thì thầm, bỗng nhiên anh giữ chặt gáy cô, lần nữa áp môi mình lên cánh môi cô.

Môi lưỡi của anh đói khát, nóng bỏng, hôn cô cuồng nhiệt, mãnh liệt đến nỗi cô gần như không thể nào thở nổi.

Cô chưa từng nghĩ đến, anh thiêu cháy lại nhanh như vậy, mạnh như vậy, cô còn lo lắng anh không nóng không lạnh, tính tình đâu ra đấy thì chuyện giường chiếu không phải đều muốn cô – kẻ học nghề này – chủ đạo đấy chứ, nếu thật sự như vậy thì cô liền thấm rồi.

Nhưng, sự thật chứng minh là cô đã nghĩ quá nhiều rồi, hơn nữa còn xem thường anh.

Tay của anh từ sau đầu cô tuột xuống cái hông của cô, đẩy cô về phía anh, khiến hạ thân hai người hoàn toàn dán sát vào nhau, cảm giác đó khiến cô không tự chủ được mà

rên rĩ ra tiếng.

Nụ hôn của anh vì vậy mà càng kịch liệt hơn, tay anh luồn vào bên trong quần áo, vuốt ve da thịt nõn nà của cô, anh cởi áo ngực của cô ra, sau đó trườn tay lên bộ ngực sữa, vuốt ve, treu đùa, khơi gợi nhục cảm và sự nhiệt tình ẩn giấu trong cô. Cô hoàn toàn không thể khống chế bản thân mình, giãy giụa trong lòng anh, nhưng hai chân lại quăn chặt lấy người anh, mè nheo.

“Trời ạ!” Anh rên rĩ, không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, anh ôm cô lên, bước nhanh về phía phòng ngủ.

Đêm vẫn còn rất dài, rất dài.

Gần đây, trong đầu Lâm Vũ Phi đều là ý niệm muốn kết hôn, nhưng Sở Ngự Nhất không cầu hôn cô, cô cũng ngượng, không thể chủ động cầu hôn người ta được.

Trừ bỏ việc Sở Ngự Nhất chậm chạp không cầu hôn cô khiến cô cảm thấy hơi uất ức ra thì tất cả đều rất hạnh phúc.

Như tuần trước ấy, anh theo cô về nhà gặp bố mẹ cô, tóc của anh đã dài hơn trước, lại đeo kính, nói chuyện thì mạch lạc rõ ràng, cử chỉ tiến lùi có chừng mực, để lại cho người ta cái cảm giác anh chính là người lịch sự, nhã nhặn, học thức uyên bác, rất được lòng bố mẹ cô.

Sau đó cuối tuần này, cũng chính là ngày hôm qua, đổi lại là cô theo anh về nhà ra mắt bố mẹ anh, kết quả dĩ nhiên khỏi cần nhiều lời, bố mẹ chồng tương lai đối với vẻ đẹp trang nhã của cô thì khen không ngớt lời, mẹ chồng tương lai còn bí mật chạy tới cảm tạ cô thường ngày đã chăm sóc con trai mình, hại cô lúng túng không biết phải làm sao, bởi vì trời mới biết, thật ra là con trai của bà ấy đang chăm sóc cô.

Tóm lại, chính vì thế mà hại cô càng muốn kết hôn với anh sớm một chút, nhưng anh lại không tiến thêm một bước bày tỏ với cô.

Sau khi hai người đã có quan hệ tình dục, cuối tuần cô sẽ ngủ lại ở nhà anh, ngày thường...được rồi, ngày thường cũng sẽ có một, hai ngày vì lau súng cướp cò, sau đó lại quá mệt mỏi, không cần thận liên ngủ mê man đến khi trời sáng. Thật may là bên cạnh cô có một con cú đêm, sẽ đúng giờ gọi cô dậy, về nhà vệ sinh cá nhân, thay quần áo, chuẩn bị đi làm.

Nói thật, đêm ngủ ở nhà anh, hôm sau còn phải vội vàng chạy về đi làm, cảm giác cực kỳ kém, đây cũng là nguyên nhân khác thúc đẩy cô muốn kết hôn sớm.

Nhưng, tại sao anh lại không cầu hôn cô đây? Vì anh cảm thấy thời gian bọn họ ở bên nhau quá ngắn ngủi, hay căn bản anh chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn? Dù sao bây giờ những người theo chủ nghĩa không kết hôn đầy ra đây, yêu đương là một chuyện, kết hôn lại là một chuyện khác, anh sẽ không vừa vặn là người như thế chứ?

Không, không thể như thế được. Gia đình của anh thoát nhìn rất bình thường, tình cảm của bố mẹ anh cũng rất tốt, anh trai, em gái của anh trông rất sáng sủa, hoạt bát, hẳn không có người nào khiến anh có cái ý niệm không muốn kết hôn đó mới đúng.

Nhưng anh rất thích đọc sách, nếu trong sách lại trình bày ý tưởng và quan điểm, khiến anh không muốn kết hôn thì sao? Cô phải làm gì đây?

Lâm Vũ Phi ngồi một mình ngoài phòng khách, trái lo phải nghĩ, lo được lo mất rất lâu, ầy vậy mà người hại cô bất an như thế vẫn còn đang ngủ ở trong phòng, khiến cô đột nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, lập tức chạy thẳng vào trong phòng ngủ, cả người đè lên trên người anh.

Anh rên rỉ một tiếng, bị cô đánh thức, mở mắt ra nhìn cô một cái, nửa mê nửa tỉnh hỏi: “Sao vậy?”

“Em muốn về nhà.” Cô khó chịu nói.

“Ừm.” Anh khẽ đáp một tiếng, sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp.

A! Cô thật sự rất muốn hét lên! Nhưng mà câu trả lời của anh rõ ràng là rất bình thường, cô nói cô muốn về nhà, anh đồng ý, chẳng lẽ cô còn hy vọng anh nghe được cô nói cô muốn về nhà thì anh sẽ trả lời “Em có đồng ý làm vợ anh không?” sao? Hoặc là “Chúng ta kết hôn đi!” Hay giả như “Anh không phải là người theo chủ nghĩa không kết hôn!” ư?

Nếu anh thật sự trả lời như vậy, Lâm Vũ Phi, mày không phải nên thấy vui mừng, mà là nên dẫn anh ấy đi gặp bác sĩ mới đúng.

A.... Chắc người phải đi gặp bác sĩ sẽ là cô mất, tức chết cô rồi!

Nhìn gương mặt đang ngủ say của người trước mắt một lát, cô hoàn toàn không ngăn được sự khó chịu và bất bình trong lòng, liền cúi đầu xuống...cắn anh!

Đột nhiên thấy đau, Sở Ngự Nhất lập tức mở mắt, cùng cô vẫn còn nằm đè trên người anh bốn mắt giao nhau, cô bấu môi định đứng dậy, giây kế tiếp Thiên Địa đảo lộn, cả người cô bị anh đè lên.

Lúc này, Sở Ngự Nhất hoàn toàn tỉnh táo.

“Sao lại cắn anh?” Anh hỏi, giọng anh vì vừa mới tỉnh ngủ mà khàn khàn.

“Không vì sao cả.” Cô cúi gằm nói.

“Vậy sao em lại tức giận?” Không đeo kính nên anh híp mắt lại, đột nhiên phát hiện cô có gì đó không đúng.

“Không có!”

“Anh thấy có. Tại sao lại tức giận?” Anh không hiểu hỏi. Trong khoảng thời gian anh đang ngủ, có xảy ra chuyện gì mà anh không biết sao?

“Vì anh nằm đè lên người em, ức hiếp em.” Cô nhìn anh chăm chăm nói: “Em muốn về nhà.”

“Rõ ràng là nói dối, vì em giận dữ cắn anh xảy ra trước khi anh đè lên người em.” Anh vạch trần cô: “Nói cho anh biết, tại sao em lại tức giận, hoặc em để cho anh cắn lại em, em chọn một trong hai đi.”

“Được, em để cho anh cắn lại em.” Cô không chút do dự chọn đáp án thứ hai, sau đó khẳng khái nhắm mắt lại.

“Như em muốn.”

Cô nghe thấy anh nói, sau đó liền cảm nhận được anh cúi đầu xuống, rồi...hôn cô.

Anh đè chặt cô xuống giường, nóng bỏng, triền miên hôn mút, dẫn dụ, cho đến khi

cô không kiềm được đáp lại nụ hôn của anh, anh mới bắt đầu cùng cô ân ái.

Sau đó, bọn họ lẳng lặng nằm cạnh nhau, hưởng thụ dư âm của hoan ái.

“Tâm trạng tốt lên chưa?” Hai tay anh ôm hông cô, môi nhẹ nhàng in lên vai trần của cô một nụ hôn, nhìn cô rồi hỏi.

Cô khẽ thở dài một cái, nhỏ giọng oán trách: “Anh phá hư không khí rồi.”

“Nếu có gì bất mãn với anh, anh hy vọng em thẳng thắn nói cho anh biết, không cần phải buồn bực một mình, giữ phiền muộn trong lòng, bởi vì làm như vậy không giải quyết được vấn đề, bất mãn càng tích càng nhiều, giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn mà thôi.”

“Nghe những lời anh nói, hình như anh rất có kinh nghiệm.” Cô nằm trong lòng anh, xoay người lại nhìn anh.

“Ừ. Anh và bạn gái cũ chính vì như vậy mà chia tay.” Anh nói, không hề có ý định giấu giếm cô.

“Thì ra trước kia anh cũng có bạn gái nha.” Cô hơi kinh ngạc.

Anh nhất thời không biết nói gì.

“Vậy, cô ấy bất mãn với anh chuyện gì mà lại chia tay với anh?” Cô tò mò hỏi.

“Nếu anh trả lời em vấn đề này, em sẽ nói thật cho anh biết vì sao em lại giận anh chứ?”

“Em nói em không giận, sao anh cứ nói là em giận thế?”

“Được rồi, em không giận, tâm trạng không tốt thì được chứ? Em sẽ nói cho anh biết, vì sao tâm trạng em không tốt chứ?”

Cô do dự một lát rồi mới gật đầu: “Được.”

“Cô ấy bất mãn việc anh chỉ chú tâm vào công việc, không có thời gian ở bên cạnh

cô ấy.”

“À? Ra là vậy!” Cô không tin, mở to hai mắt: “Cô ấy là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Anh lắc đầu, nói rõ: “Khi đó công việc của anh chưa ổn định, thu nhập và thời gian làm việc lại không tỉ lệ thuận với nhau, cô ấy không vừa lòng cũng là điều đương nhiên. Có điều, cô ấy lại không chịu nói ra, cứ buồn bực trong lòng, tích tụ ngày một nhiều, cuối cùng liền như núi lửa phun trào, quan hệ của bọn anh cũng xong luôn. Em biết đấy, người đang lúc giận dữ thì những lời không nên nói cũng nói ra được, người đang không ngừng bị công kích thì cuối cùng cũng sẽ mất đi lý trí, bắt đầu phản kích lại. Anh không hy vọng anh và em cuối cùng cũng đi tới bước đó.”

“Em và anh mới không đi tới bước đó.” Cô cau mũi một cái, làm mặt quỷ.

“Ừ, được rồi, anh nói xong rồi, đổi lại em nói cho anh biết vì sao tâm trạng em không tốt đi.” Anh nói.

“Ừm.”

Cô ngượng ngùng không biết nên nói thế nào, chần chừ một lát, lại ngọ nguậy một cái, cuối cùng quyết định không đếm xỉa đến gì nữa hết.

“Em chỉ đang suy nghĩ, anh có phải là người theo chủ nghĩa không kết hôn không, cho nên đến bây giờ cũng không hề đề cập tới chuyện muốn kết hôn với em.” Dừng lại, cô lại nhanh chóng nói tiếp. “Em không có ý gì khác, chỉ là quá rảnh rồi nên mới có thể suy nghĩ lung tung, anh cứ mặc kệ em đi.” Nói xong, cô lúng túng vùi cả gương mặt vào trong gối, không còn mặt mũi nào mà nhìn anh.

Sở Ngự Nhất thì chờ người ra, vì quá kinh ngạc nên anh không phản ứng kịp.

Chủ nghĩa không kết hôn?

Anh cẩn thận suy nghĩ về những gì cô nói một lần nữa, dần dần thông suốt.

Trọng điểm cũng chẳng phải mấy chữ “chủ nghĩa không kết hôn” này, mà là không đề cập đến chuyện muốn kết hôn với cô. Cô muốn kết hôn rồi ư? Anh thật là vừa mừng vừa sợ.

“Em muốn kết hôn?” Anh nâng mặt cô lên, dịu dàng hỏi cô.

Cả gương mặt cô đỏ bừng, lập tức nắm chặt cơ hội, mượn nước đẩy thuyền, nhõng nhẽo: “Muốn thì có ích gì chứ? Người ta cũng chẳng cầu hôn mình.”

Chuyện đến mức này, Sở Ngự Nhất nếu còn không biết mình nên làm cái gì thì chết quách cho rồi.

“Vũ Phi, em có đồng ý lấy anh không?” Anh nói, chẳng có chút gì gọi là lãng mạn, chỉ có sự nghiêm túc và quyết tâm không thể thay đổi.

Trái tim cô đập rất nhanh, học anh dùng giọng nghiêm túc trả lời: “Em đồng ý.” Sau đó một gương mặt tươi cười, tràn đầy hạnh phúc nhào về phía anh.

Bọn họ muốn hết hôn!

Chương 7

Lâm Vũ Phi thừa nhận bản thân mình có phần hư vinh, vì hôn lễ cả đời mới tổ chức một lần, cô tình nguyện chịu đựng giày vò mệt mỏi đến thê thảm, cũng muốn chụp được những bức ảnh hoàn hảo theo ý mình.

Vì thế, cô cảm thấy vô cùng có lỗi với Sở Ngự Nhất, do phải theo giúp đỡ cô anh cũng bị giày vò rất thê thảm, mệt đến nỗi liên tiếp vài buổi tối anh đều không mở máy tính, cùng cô ngủ trễ dậy sớm.

Lễ cưới đang được chuẩn bị rất vội vã, cho dù ngày tổ chức được định là hai tháng sau, nhưng có rất nhiều việc cần phải làm.

Bất quá theo như lời Lý Bội và Trương Nhân Tịnh nói, tất cả những việc này đều do cô tự chuốc lấy.

Lý Bội nói kết hôn là chuyện cực kỳ đơn giản, tổ chức giống Khương Nghiên, Trương Nhân Tịnh là được rồi, nhưng cô lại cứ một mực yêu thích hư vinh, còn chưa kể người đàn ông kia nuông chiều cô đến vô pháp vô thiên, cô thích làm gì cũng thuận theo, cô không chết vì mệt mỏi là lạ, hơn nữa, người đáng thương nhất chính là người đàn ông sắp thành chồng của cô.

Sau khi cô nghe xong, trong lòng cũng có sự cảm thông.

Càng chung sống cô càng cảm nhận được Sở Ngự Nhất vô cùng cưng chiều mình, cho dù anh rất ít khi làm những chuyện lãng mạn nhưng thực tế chứng minh anh vô cùng cưng chiều cô, tất cả việc trong nhà, ba bữa cơm đều là anh lo liệu, ra cửa tốn tiền thì cũng là anh trả, mặc kệ cô muốn mua cái gì anh đều không ngăn cản, điều duy nhất anh biết đó là móc túi trả tiền [diễn đàn lê quý đôn]. Người đàn ông này sắp nuông chiều cô đến tận trời xanh rồi.

Nhìn mặt mày cô lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ, Lý Bội thực sự không thể chịu nổi nữa sẵn giọng nói, "Mặc dù biết bạn đang hạnh phúc vì chuyện kết hôn, nhưng có cần thiết mỗi ngày đều treo hai chữ 'hạnh phúc' trên mặt không? Cậu không biết như vậy cực kỳ gai mắt sao?"

"Nếu không chịu được thì bạn cũng có thể kết hôn mà." Cô lại tiếp tục cười tít mắt.

"Há! Tớ có điên sao?" Lí Bội cắn nhẹ môi dưới bày ra vẻ mặt chế giễu. "Loại chuyện kết hôn này trải qua một lần là đủ rồi, bảo tớ làm lại lần hai sao? Cám ơn, xin miễn thứ cho kẻ bất tài."

"Lí Bội, đừng nói với tớ, cậu đã hết hy vọng với tình yêu và hôn nhân của chính mình rồi." Trong phút chốc vẻ mặt tươi cười của Lâm Vũ Phi biến mất, nghiêm túc nhìn bạn mình.

"Đúng là chưa đến mức tuyệt vọng, chỉ là không muốn trải qua nữa thôi." Lí Bội miễn cưỡng cười nói.

"Đều đã qua hai năm, cậu cũng nên bắt đầu tìm kiếm tình yêu mới, nghĩ xem trước đây bốn người chúng ta ở cùng một chỗ rất tốt, bây giờ đã có ba người tìm được tình yêu và hạnh phúc thực sự của bản thân, cậu nhất định cũng có thể. Cậu phải tin tưởng vào chính mình."

"Tớ và các cậu không giống nhau, mọi người chỉ là thất tình chia tay còn tớ đã ly hôn."

"Ly hôn thì đã sao? Hiện tại đâu đâu cũng có người ly hôn, cậu không nên vì lí do này mà từ bỏ mùa xuân của mình." Lâm Vũ Phi cau mày nói.

"Té ngã ở chỗ nào thì phải đứng lên ở chỗ đó." Trương Nhân Tịnh nói, "Tớ tin cậu có thể tìm được hôn nhân hạnh phúc cho mình."

"Tớ cũng tin." Lâm Vũ Phi lớn tiếng tán thành.

"Được rồi, được rồi, làm sao đột nhiên chuyển tiêu điểm sang người tớ?" Lý Bội cười ngăn cản hai người các cô, sau đó trực tiếp chuyển đề tài khác, "Vũ Phi, có việc gì cần tớ giúp một tay không? Cậu đừng có lúc nào cũng làm khổ ông xã mình, dù sao bình thường tớ cũng rảnh không có việc gì làm, có thể đi theo giúp đỡ, cậu để anh ta nghỉ một chút đi."

"Tại sao cậu lại đau lòng cho anh ấy vậy, không sợ tớ sẽ hiểu lầm à." Lâm Vũ Phi chu miệng nói.

"Đau lòng cho anh ta? Tớ là lo cho cậu nếu cứ tiếp tục làm khổ người ta nữa thì trước hôn lễ cũng sẽ chạy mất có được hay không?" Lý Bội trợn mắt tức giận.

"Tớ cũng có chút lo lắng." Trương Nhân Tịnh cười ha ha nói.

"Các cậu rất biết cách đả kích tớ đấy." Lâm Vũ Phi nhú mày.

"Đây không phải là đả kích, chắc cậu cũng từng nghe qua, có cô dâu trước khi kết hôn hôn lễ bị hủy chứ? Theo tớ thấy, hôn lễ của cậu còn tồn tại nguy cơ cao, cho nên...."

"Rắm a! Cậu nói ít lời quạ đen đi, tớ sẽ không bị như thế đâu!" Lâm Vũ Phi trực tiếp cắt ngang lời của cô, ở một bên Trương Nhân Tịnh bị làm cho cười không ngừng.

Chỉ là nói thì như thế, sau cùng cô vẫn gửi một tin nhắn cho Sở Ngự Nhất, nói với anh buổi tối Lý Bội sẽ cùng cô đến cửa hàng áo cưới mặc thử chỉnh lại áo, anh có thể ở nhà nghỉ ngơi hoặc làm việc cho tốt.

Sau đó cô nhận được tin nhắn trả lời, tuy nhiên chỉ ngắn ngủn hai chữ, "Đã biết", không biết vì sao lại giống như nhìn thấy bộ dạng anh thở dài nhẹ nhõm, hại cô nhất thời lo lắng không yên.

Chẳng qua cảm giác này bị cô xua đi rất nhanh, bởi vì cô tin Sở Ngự Nhất yêu mình, hiểu mình, tự nhiên cũng sẽ bao dung mình, chuyện Lý Bội lo lắng lúc này tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người cô.

Nhưng vài ngày sau lòng tin của cô lại bị đả kích.

"Sở Ngự, ngày mai chúng ta đi xem bánh cưới được không?"

"Xin lỗi, em có thể tìm Lý Bội đi cùng hay không? Công việc của anh hơi gấp, ngày mai muốn ở trong nhà làm việc."

Đây là lần đầu anh từ chối đề nghị của cô, bởi vì liên quan đến công việc của anh cô cũng không nói gì nữa, chỉ có thể gật đầu.

"Sở Ngự, tối mai chúng ta đi đặt phòng tiệc có được không?"

"Em chọn được chỗ rồi sao?"

"Vẫn chưa."

"Vậy em có thể tìm Lý Bội đi cùng hay không, nếu không hai chúng ta cùng xem kết quả đều như nhau. Chờ em chọn được phòng tiệc rồi, anh lại theo em chúng ta cùng chọn thực đơn."

Đây là lần thứ hai anh cự tuyệt cô, câu nói kia "Nếu không hai chúng ta cùng xem kết quả đều như nhau." khiến cho cô không có lời nào để nói, bởi vì trước đây [lqđLqđlqđ], bọn họ đã xem qua rất nhiều phòng tiệc, nhiều lần đều là cô ở giữa lưỡng lự, vì vậy mà xem hai ba lần sau vẫn chưa chọn được.

Sau đó lại là lần thứ ba, cô nhận được điện thoại của công ty áo cưới, họ báo cho cô áo cưới theo yêu cầu đã được làm xong, hỏi bọn họ khi nào có thể đến xem?

Cô vui mừng lập tức gọi điện thoại về nhà, nghĩ muốn hẹn anh buổi tối đi xem, kết quả anh lại nói buổi tối mình bận việc.

"Chuyện gì?" Cô hỏi.

"Chuyện công việc."

"Thế ngày mai thì sao?"

"Ngày mai cũng không đi được."

"Ngày kia thì sao?"

"Ngày kia cũng không đi được. Nếu không, em tìm Lý Bội và Trương Nhân Tịnh đi cùng đi?"

"Đó là áo cưới cho hôn lễ của chúng ta, tại sao lại là các cô ấy và em đi thử?" Cô không kiềm chế được tức giận hỏi.

"Rất xin lỗi, mấy ngày này thực sự không thể đi được."

"Thôi, để một mình em đi thử!" Cô tức giận cắt ngang lời của anh, sau đó trực tiếp ngắt điện thoại. Kế tiếp cô cho rằng anh sẽ ngay lập tức gọi lại giải thích với mình, đồng

thời trấn an cô, kết quả di động của cô trước sau vẫn không hề động.

Cô có chút hoảng sợ, hoàn toàn không biết vấn đề nằm ở đâu, tại sao anh lại thay đổi như thế? Chẳng lẽ, đúng như lời Lý Bội nói, vì cô tham hư vinh và ý mình được sủng mà kiêu cuối cùng khiến anh sinh ra phản cảm sao?

Bây giờ phải làm sao, kế tiếp cô phải làm gì để cứu vãn đây?

Gọi điện thoại giải thích?

Không được, hiện tại không chừng anh vẫn còn tức giận, gọi lại lúc này có lẽ chỉ thêm dầu vào lửa mà thôi, hơn nữa nói chuyện qua điện thoại không tốt sẽ lại làm hỏng việc, quan trọng nhất là, cô và anh đối mặt mới có thể thấy được tất cả phản ứng của anh.

Cô nhìn xem đồng hồ, còn hai tiếng nữa mới đến giờ tan sở, cô sẽ phải đợi hai tiếng nữa....

Không được, cô không có cách nào chờ đợi!

Cô lắc đầu một cái, sau đó nhanh chóng thu thập đồ đạc liền đứng dậy đi tới chỗ chủ quản xin nghỉ về nhà.

Lâm Vũ Phi không suy nghĩ nhiều mà vội vàng trực tiếp bắt tắc xi chạy về nhà, trong lòng cô chỉ nghĩ làm sao giải thích với anh chuyện vừa rồi đột nhiên mình cúp máy, và nếu đúng là anh đang giận mình thì phải làm thế nào làm cho anh hết giận.

Về phần bản thân mình khiến anh nảy sinh bất mãn, cô căn bản không muốn nghĩ tới, cũng không muốn tin lại có loại chuyện này. Anh từng nói qua có chuyện gì bất mãn phải nói ra không được phép để trong lòng, quan hệ giữa cô và anh sẽ không đến mức như núi lửa phun trào, cô tin anh chắc chắn sẽ làm gương tốt.

Giống như mọi ngày, cô đến nhà anh tựa như trở về nhà của mình, cũng không gọi điện thông báo trước tự mình lấy chìa khóa mở cửa vào nhà. d/đ/l/q/đ

Cô đoán chắc là anh lại đang làm tổ trong phòng làm việc của mình, dạo gần đây hình như anh rất bận, thường xuyên đến lúc cô sắp ra ngoài làm việc anh còn chưa đi ngủ, cũng không biết bản sách phiên dịch kia có bán chạy như hỏa như trà không, mà Túc giả phi giải (*).

(*) Túc giả phỉ giải (): Dùng để hình dung làm việc ngày ngày đêm đêm không ngừng nghỉ.

Nhưng chuyện công việc của anh cô chưa từng quản, chỉ biết rằng anh có công việc có thu nhập sẽ không đưa tay xin tiền cô là được. Tất cả mọi người nói cô xu lợi, thực ra cô không có nhiều yêu cầu lắm.

Mở ra cửa nhà anh, bỗng nhiên toàn thân cô cứng đờ không tin được trước cửa lại có một đôi giày cao gót lạ, nào đại lập tức trống rỗng.

Người trong phòng nghe thấy tiếng cửa mở, một nam một nữ ở trong phòng làm việc của anh đi ra kiểm tra, nam nhân đương nhiên là chồng sắp cưới của cô, còn nữ nhân thì cô chưa bao giờ nhìn thấy, dáng người mỹ nữ nóng bỏng gợi cảm.

"Vũ Phi? Làm sao em lại về lúc này?" Bộ dáng Sở Ngự Nhất có phần lúng túng hoảng hốt.

"Thân ái, cô ấy là ai vậy?" Mỹ nữ gợi cảm quay đầu hỏi anh.

Lâm Vũ Phi không nói hai lời trực tiếp xoay người rời đi.

Đây luôn luôn không phải tác phong của cô, theo lý mà nói cô phải nổi giận dùng dùng xông lên thưởng cho anh mấy quyền, đá anh vài đá, từ nay không thèm để ý đến anh nữa mới đúng $\infty \infty \infty q \infty d$. Nhưng mà cô cũng không biết mình bị làm sao nữa, chỉ nghĩ muốn chốn đến nơi anh không tìm ra khóc một trận thật lớn.

Cô nhất định sẽ không khóc trước mặt anh, nhất định không như vậy!

"Vũ Phi!"

Phía sau truyền đến tiếng anh gọi mình, cô nhắm mắt bịt tai xông thẳng tới thang máy, kết quả chỉ thấy thang máy không còn ở tầng này mà đã dừng ở tầng một.

Hiện tại cô không có cách nào chờ, lại dứt khoát chuyển sang cầu thang bộ, ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu.

"Vũ Phi! Chậm một chút!"

Phía sau lại vang lên tiếng nói của anh, có cảm giác càng lúc càng gần khiến cho bước chân cô không ngừng tăng nhanh.

Giày cao gót ba phân giẫm trên bậc thang phát ra âm thanh "Ken két", vừa gấp lại vừa vội cực kỳ nguy hiểm, khiến cho Sở Ngự Nhất đuổi theo cô nhìn thấy mà khiếp sợ.

Anh không tiếp tục gọi để tránh kinh động đến cô, động tác chính mình lại càng nhanh hơn, sử dụng cách nhảy nhanh đuổi theo cô, dùng hai ba bước thì nhảy xuống tầng trệt dđlqđ, cánh tay chặn ngang giữ lấy cánh tay cô, dùng sức kéo ôm cô vào trong lòng để cho cô không tiếp tục làm ra hành động khiến anh sợ hãi nữa. Trời mới biết anh sớm bị cô dọa chết khiếp, chỉ sợ một bước của cô không cẩn thận trượt chân....

"Đáng chết, về sau không cho phép em mang giày cao gót cao như vậy chạy trên cầu thang có nghe hay không?" Anh gào lên với cô.

"Buông!" Cô coi như không thấy tiếng gầm giận giữ của anh, dùng sức vùng ra.

"Đừng ầm ĩ nữa, nghe anh giải thích đã." Anh khống chế cảm xúc của bản thân, sau đó bình tĩnh nói với cô.

"Tôi không muốn nghe, buông tôi ra! Mau buông tôi ra!" Cô lạnh lùng ra lệnh, nếu như anh không chịu buông tay cô sẽ xuất Taekwondo với anh.

"Sheila là người đại diện cho anh." Anh nói với cô.

Cô sửng sốt, ngay sau đó cao giọng lạnh nhạt nói, "Người đại diện sao? Anh nghĩ mình là minh tinh à?"

"Anh là nhà văn MR. One." Anh dùng lời lẽ vô cùng nghiêm túc lại nhìn về mặt cô chăm chú nói.

Mặt cô không chút thay đổi nhìn anh chăm chăm, đại não ra sức suy nghĩ xem cái tên MR. One này có phải cô đã nghe qua ở đâu hay không, vừa có chút ấn tượng lại cực kỳ xa lạ. Trọng điểm là, anh rõ ràng là một biên dịch viên, lại nói cái gì nhà văn? Nghĩ cô chưa từng gặp qua nhà văn nên định lừa gạt sao?

"Tôi mặc kệ anh là MR. One hay là MR...two, tôi nói lại lần nữa, buông ra." Cô lạnh lùng nói.

Sở Ngự Nhất ngừng một lát, lúc này anh đã không còn cách nào khác, anh còn tưởng nói ra bút danh của mình cô sẽ lộ vẻ khiếp sợ, sau đó im lặng nghe anh giải thích. Kết quả, dường như danh tiếng của anh còn kém hơn so với suy nghĩ của mình, chỉ ít qua nét mặt vợ chưa cưới thân yêu của mình có thể thấy cô chưa từng nghe thấy cái tên này.

"Thân ái, cô đây không phải là vị hôn thê của anh chứ?" Bỗng nhiên từ trên cầu thang truyền đến giọng nói mềm mại của người đẹp.

Lâm Vũ Phi theo bản năng ngẩng đầu trộn mắt với ai đó, thì ra nữ nhân này biết Sở Ngự Nhất đã có vị hôn thê, nếu đã như vậy, cô ta còn ăn mặc nóng bỏng chạy đến nhà vị hôn phu của người khác làm quái gì?

Sheila là người đại diện của anh.

Lời Sở Ngự Nhất vừa mới nói đột nhiên vang lên trong đầu cô.

Anh là nhà văn MR. one.

Mặc dù cô vẫn không nhớ ra MR. One là ai, nhưng mà lời anh nói sẽ không phải là thật chứ? Người phụ nữ đứng trên cầu thang kia là người đại diện của anh, còn anh không phải là một biên dịch viên mà là một nhà văn rất nổi tiếng?

"Chúng ta về nhà nói, được không?" Anh ôn nhu hỏi cô, trong mắt lộ vẻ cầu xin.

Cô rất muốn nói không được bởi vì cô vẫn còn muốn khóc, nhưng cô lại càng không muốn vì một hiểu lầm mà đánh mất hạnh phúc cả đời của mình. Vì thế cô bình tĩnh gật đầu, Sở Ngự Nhất thở nhẹ nhõm giống như vừa được đại xá, liền kéo cô đến trước thang máy, đè xuống cái nút xong mang theo cô cùng với Sheila phía sau đi lên lầu trở lại trong nhà mình.

Vào đến phòng khách nhà anh, ba người mỗi người một chỗ.

Lâm Vũ Phi mặt lạnh nhìn, mặt không chút biểu tình ngồi ở sô pha đơn, Sở Ngự Nhất không quan tâm chỉ thật cẩn thận chọn chỗ gần cô nhất ngồi xuống, mà kẻ đầu sỏ gây ra toàn bộ hiểu lầm này-Sheila đang an nhàn thoải mái, ngồi vắt chân trên chiếc sofa

khác, ban đầu cô ta muốn ngồi bên cạnh Sở Ngự Nhất lại bị anh lườm nguýt chuyển đi.

"Đây chính là tiểu thư Sheila, là người đại diện cho toàn bộ tác phẩm bản quyền của MR. One, cũng là người đại diện của MR. One tại nước Mỹ. Còn tiểu thư Lâm Vũ Phi đây là vị hôn thê của tôi." Sở Ngự Nhất vừa mở lời giới thiệu hai người phụ nữ với nhau.

"Thân ái, anh xác định muốn kết hôn với cô ấy sao? Cô ấy ngay cả MR.one là ai cũng không biết." Sheila nửa như đùa nửa như thật hỏi anh. ♥ Diendanlequydon.com ♥

"Đời này vợ của tôi chỉ có thể là cô ấy." Sở Ngự Nhất đáp trả không chút do dự, khiến sắc mặt Lâm Vũ Phi trở nên khó coi.

"Nhưng cô ấy cả anh là MR. One, là người được rất nhiều người trên đất Mỹ yêu thích, thậm chí tác giả kỳ huyền nổi tiếng toàn cầu hai ba năm nay cũng không biết, đây đúng là quá đáng quá rồi. Cô ấy chắc chắn chưa từng xem qua tác phẩm của anh, không biết anh có bao nhiêu tài hoa, bao nhiêu sự chào đón, bản quyền bán ở nước ngoài cao bao nhiêu ...."

"Người tôi yêu là Sở Ngự Nhất, mặc kệ anh ấy có phải là MR.one hay không, được chào đón như thế nào cũng không liên quan." Lâm Vũ Phi rốt cuộc không nhịn được nữa đột nhiên lên tiếng nói.

"Chờ cô biết nhuận bút một năm anh ta thu được bao nhiêu, cô sẽ biết rõ có quan hệ hay không rồi." Sheila cười nói, có điều ngụ ý trong đó lại không biết là cố ý hay là vô ý.

"Sheila, ngại quá. Có thể hay không mời cô trở về khách sạn trước, tôi sẽ liên lạc lại sau?" Sở Ngự Nhất mở miệng nói.

"Khỏi cần, nếu là tôi quấy rầy đến hai người, tôi rời khỏi là được." Lâm Vũ Phi đứng lên, cổ tay trong nháy mắt lại bị anh nắm chặt.

"Vũ Phi! Em vẫn còn không chịu tin tưởng lời anh nói sao?" Anh nhìn chăm chăm cô hỏi, đáy mắt vừa lo lắng, vừa khổ sở.

"Em tin, rời đi chỉ là không muốn quấy rầy các người làm việc." Cô trấn an anh, "Em về nhà nghỉ ngơi, thời gian này lo trên lo dưới thật sự rất mệt mỏi, khó có được cơ hội ăn bơ làm biếng."

"Anh đưa em về." Anh đứng dậy nói.

"Không cần..."

"Anh đã quyết định." Anh ngắt lời cô, sau đó quay lại nói với Sheila, "Phiền cô ở lại đây chờ tôi một lúc, tôi sẽ lập tức trở về." nói xong, anh tự nhiên dắt tay cô ra ngoài.

"Quả thật em đã không sao, có thể tự mình đi về, anh không cần đưa đâu." Đứng ở trước cửa thang máy, cô mở miệng nói.

Anh không nói một câu.

Cô cúi đầu, mắt không nhìn nổi cảm giác chua xót, trước mắt tầm mắt từ từ trở nên mơ hồ.

"Đỉnh." Thang máy mở ra, anh mang cô vào trong, vẫn như cũ giữ yên lặng.

Ban ngày cô cúp máy trước làm cho anh tức giận một lần, nếu như lần này lời anh nói tất cả đều là sự thật, cô lại không tin tưởng anh giống như ngay tại chỗ tát vào mặt anh. Còn có lúc trước anh nói với cô anh là một nhà văn, cô cũng không tin, thậm chí nếu thực tại truy nguyên, lúc đầu anh nói anh không phải đồng tính luyến ái thì cô cũng giữ vững thái độ không tin, từ đầu đến cuối đều không tin lời anh nói là thật.

Lâm Vũ Phi rốt cuộc là người bị làm sao? Luôn miệng nói tin tưởng anh kết quả thì thế nào? Đều là nói một đằng làm một nẻo, nếu vì vậy mà anh không cần người, muốn hủy hôn, người cũng là tự làm tự chịu.

"Chìa khóa."

Giọng nói của anh từ trên đỉnh đầu truyền tới, cô không dám ngẩng lên, xác định tầm mắt đã bị nước mắt làm cho mơ hồ, từ trong bao da lấy chìa khóa đưa cho anh, sau đó mặc anh kéo vào cửa tòa nhà C, mang vào thang máy, mang ra khỏi thang máy, lần nữa mang vào nhà cô.

"Phanh."

Cửa lớn dùng lực đóng lại, cô biết tức giận trong anh sắp bạo phát, lại không nghĩ tới

phương thức anh bạo phát là đem cô ôm chặt vào lòng, giống như muốn ghìm chết cô, sau đó hôn cô điên cuồng tựa như cuồng phong bão táp, hôn đến cô không thở nổi, suýt chút nữa nghẹt thở mà chết.

"Sở Ngự Nhất?" Cuối cùng cô cũng có thể hô hấp, liền phát ra thanh âm mê mang.

"Em đáng giận." Anh thấp giọng nguyên rủa, môi hôn một đường từ cổ mềm mại tuyệt đẹp của cô xuống dưới, trải qua xương quai xanh của cô, xuống chút nữa kéo dài đến cổ áo chữ V của cô. Quần áo ngăn cản khiến anh không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, sau đó hai ba cái lột bỏ áo cùng bra trên người cô.

Đến đây, cô cũng hiểu rõ anh nghĩ làm cái gì. Tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, hô hấp cũng trở nên nặng nề, nhiệt độ cơ thể cũng trực tiếp lên cao. Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn như cũ chưa từng quên người đại diện của anh còn đang ở trong nhà anh chờ anh trở lại bàn chuyện công việc.

"Sở Ngự Nhất, Sheila cô ấy còn đang chờ anh đấy...." Cô lên tiếng nhắc nhở, lại làm cho anh đè nén thở dốc nói nhỏ cắt đứt.

"Không cần để ý cô ta."

"Nhưng mà...." cô còn muốn nói cái gì, miệng lại bị anh hôn, người cũng bị anh ôm đẩy ngã lên giường, anh thuận thế nghiêng người đè trên người cô.

Quần áo trên người hai người rất nhanh thoát hết, lửa nóng kích thích còn mãnh liệt hơn bình thường lúc hai người ân ái, mãi đến khi cô mệt chết, không còn một chút hơi sức nào, anh mới hôn cô một nụ hôn thật sâu tưởng chừng sắp ngất đi, rồi mới đứng dậy mặc quần áo rời đi.

Cô ngủ thiếp đi, lần thứ hai tỉnh lại trong phòng đã tối đen.

Cô đưa tay mò tìm đồng hồ báo thức trên cái bàn cạnh giường, cầm lên xem thì đã là tám giờ rưỡi. Không ngờ cô ngủ một giấc lại ngủ gần bốn tiếng, hóa ra cô thật sự mệt mỏi.

Không còn sức đặt đồng hồ về chỗ cũ, cô ở trên giường lật người, thầm nghĩ không biết vị Sheila tiểu thư kia có còn ở trong nhà anh hay không?

Thật lòng, cô không muốn ghen tị với phụ nữ kia, nhưng cho dù là ai trông thấy vị hôn phu của mình bên cạnh một người đẹp có cá tính cũng sẽ thấy phát điên lên? Chưa nói đến bọn họ còn là cô nam quả nữ ở trong một phòng, giả như muốn làm cái gì....

Đáng ghét! Dừng lại, không cho phép mày suy nghĩ lung tung nữa!

Cô tức giận ra lệnh cho chính mình, tiếp đó ngoài cửa lại truyền đến âm thanh có người dùng chìa khóa mở cửa.

Cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy anh mở cửa vào, sau đó thuận tay bật công tắc đèn trong phòng. Cô bị ánh sáng đâm vào mắt, mau chóng kéo chắn lên trùm quá đầu, che lại toàn bộ khuôn mặt. Một lát sau đó cô cảm giác chỗ bên cạnh mình lún xuống, anh đã đi tới bên cạnh cô.

"Tĩnh rồi hả?" Giọng nói của anh rất ôn dễ chịu.

"Ừm." Cô nhẹ nhàng đáp, cảm giác anh đang kéo chắn trên mặt mình xuống, liền buông chắn.

Sau khi cả khuôn mặt cô đều lộ ra ngoài, anh liền cúi đầu hôn cô trước rồi mới nói, "Anh lo em ngủ lâu quá buổi tối sẽ không ngủ được. Đói bụng rồi chứ? Dậy đi, đến chỗ anh ăn cái gì đó."

"Em không đói cho lắm, ở trong này tùy ý ăn chút gì là được." Cô lắc đầu nói, thực sự cô không muốn lại ngồi cùng bàn ăn cơm với vị mỹ nữ gọi cảm kia.

"Sheila đã đi rồi, trở về khách sạn của cô ấy." Anh nói cho cô biết.

"Ừ?" Cô sửng sốt một chút, ngay sau đó nhỏ giọng giải thích nói, "Em không phải vì quan hệ của cô ấy mới không muốn qua, chỉ là sợ quấy rầy công việc của các người."

"Anh biết."

Dừng, anh như vậy bảo cô nói tiếp như thế nào đây? Cô cảm giác vô cùng xấu hổ.

"Được rồi, mau dậy mặc quần áo, đừng ngủ nướng nữa. " Anh lại nghiêng người hôn cô một lúc, sau đó nói với cô, "Tối mai chúng ta đi chọn áo cưới đi, anh đã bàn xong với

Sheila, đem thời gian tối mai chuyển sang lúc khác rồi."

Trong lòng cô tràn ngập áy náy cùng chán ghét bản thân. "Xin lỗi, tại em tùy hứng, tính khí không tốt lại còn tự cho mình là đúng, rất làm người ta ghét có đúng hay không?" Cô thấp giọng nói, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

"Em phải tin tưởng anh nhiều hơn một chút." Anh thở dài một hơi, ôn nhu thay cô lau đi nước mắt trên mặt.

"Em vẫn luôn tin tưởng anh, chỉ là gần đây em cũng không biết chính mình bị làm sao nữa." Cô hít hít mũi, tự giễu nói, "Có lẽ là càng hạnh phúc thì càng sợ hãi mất đi nó."

"Trừ khi chết, anh sẽ không rời bỏ em." Anh cam kết.

Trong nháy mắt, cô ngồi dậy, duỗi tay ôm chặt lấy anh, nghẹn giọng hỏi, "Đây là anh nói đó?"

"Đúng vậy." Tay anh dùng sức ôm lại cô, gật đầu nói.

"Vậy em cũng đồng ý với anh, đời này cho đến lúc chết, em sẽ không rời bỏ anh." Cô vừa giống khóc lại vừa giống cười nói với anh.

"Anh cũng sẽ không để em rời khỏi mình." Anh kiên định trả lời.

"Em yêu anh."

"Anh biết." Anh đáp.

Cô tạm dừng một chút, lại nói tiếp, "Em đói bụng rồi."

Anh nhất thời cười khẽ, buông cô ra, để cô rời giường mặc xong quần áo, sau đó hai người nắm tay cùng nhau đi tới nhà anh ăn bữa tối.

Chương 8

Mấy ngày nay Sheila vẫn thầm quan sát Lâm Vũ Phi, càng nhìn càng cảm thấy cô không xứng với MR. One.

Về phương diện tài hoa thì không cần nói, trên đời này người có thể cùng MR. One so tài hoa cũng chẳng có mấy ai - đây là nhận định cố chấp của cô, suy cho cùng thân là người đại diện của MR. One kiêm người ái mộ số một, ở trong mắt cô MR. One tuyệt đối là nhất, ưu tú nhất.

Cô ám chỉ không xứng ở đây chỉ là đứng trên quan điểm phụ nữ nhìn phụ nữ mà nói, Lâm Vũ Phi hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn kết hôn với Mr.one, một chút cũng không!

Không phải vì cô thích one mới có suy nghĩ này, mà là cô gái kia quá không đồng dạng rồi, vậy mà tất cả chuyện nhà cùng lo liệu ba bữa cơm cũng ném cho one làm!

Cô gái này rốt cuộc có biết giá trị con người One hay không, có biết một phút đồng hồ anh có thể kiếm bao nhiêu tiền hay không, nhưng nếu đem thời gian làm việc nhà dùng để sáng tác, với số tiền anh đang kiếm được có thể khiến bao nhiêu cô gái trẻ già măng mọc (người trước ngã xuống, người sau kế tục) tới giúp anh giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp, sắp xếp lại việc nhà, mà cô mỗi tháng chỉ có một nghìn đô-la lại còn dám để cho anh hầu hạ?

Loại người không biết kiếm tiền, ngay cả việc của phụ nữ cũng không làm, cô thật sự không hiểu nổi One nhìn trúng cô ấy ở điểm nào, lại muốn kết hôn với người như vậy?

"Cô có thai à?"

Tối hôm qua cô tìm một cơ hội len lén hỏi cô gái kia, lại trông thấy thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô ấy.

Như vậy có thể thấy bọn họ không phải vì có con mới kết hôn, cho nên cô nghĩ mãi không ra, cô gái kia căn bản cái gì cũng không tốt, tóm lại không biết One xảy ra chuyện gì, sao lại bị loại phụ nữ này hấp dẫn?

"Thật xin lỗi, tôi ngủ quên chút, cô đợi lâu chưa?"

Người tới lên tiếng giải thích.

Sheila ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đeo kính vẽ mặt phong trần mệt mỏi ngồi xuống đối diện cô.

Ai có thể đoán được người trước mắt tướng mạo bình thường, nam nhân trung thực bình thường này tại năm năm trước xuất bản bộ tiểu thuyết kỳ huyền đầu tiên <seinalan>, nó ngay lập tức mang đến thành công cho nhà văn mới MR. One trên Mỹ quốc . Hơn nữa trọng điểm là, anh ta là người gốc Đài Loan, tuổi trẻ mới sắp ba mươi mấy mà thôi, quả thực khiến tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Không sao, dù sao sô pha của đại sảnh khách sạn cũng rất thoải mái, lại có thể truy cập Internet." Cô đáp.

"Có tin tức gì mới tôi cần biết sao?" Anh vừa lấy laptop cùng tài liệu trong vấp tài liệu ra, vừa hỏi.

"Công ty điện ảnh đem kịch bản tập cuối <seinalan> chuyển giao, tôi đã chuyển gửi cho anh. Bọn họ hy vọng anh có thể hoàn thành tất cả công việc chỉnh sửa bản thảo quan trọng trong cuối tháng sau."

"Chết tiệt!" Sở Ngự Nhất đột nhiên ngẩng đầu lên, không kiềm chế mắng một tiếng, "Cô không nói cho họ, hai tháng này tôi phải gấp rút chuẩn bị cho hôn lễ đã loay hoay đến đầu óc choáng váng sao?"

"Nói rồi, bọn họ bảo tôi gửi lời chúc mừng đến anh. Sau đó nói, vẫn là làm phiên đại sư anh chịu vất vả một chút, bởi vì các quyết định chụp ảnh cho bộ phim đã khởi động, một ngày đối với họ đều là đốt tiền bạc, chạy đua với thời gian, cho nên thỉnh cầu đại sư thông cảm cho."

"Tôi thông cảm cho họ, vậy ai thông cảm cho tôi đây?"

"Anh có thể đẩy lùi hôn lễ sau mấy tháng..."

"Không được!" Anh mạnh mẽ cắt ngang, chém đinh chặt sắt nói, "Hôn lễ sẽ được tổ chức đúng như dự kiến, về phần kịch bản, tôi sẽ cố hết sức. " Đây là nguyên nhân gần đây anh bận tối mày tối mặt.

Theo như anh biết, bộ tiểu thuyết thứ nhất kỳ huyền "seinalan" được dịch sang 17 thứ tiếng bán chạy trên toàn thế giới, vào năm ngoái bản quyền điện ảnh "seinalan" cũng được công ty điện ảnh thu mua.

Lúc vừa biết tin này anh hưng phấn không thôi, nhưng ký kết xong, giao tiền bạc sau đó không có bất cứ tin tức nào nữa giống như đá chìm đáy biển, mãi đến gần thời gian anh và Vũ Phi kết hôn, Sheila mới gọi điện thoại vượt đại dương vui mừng thông báo cho anh, "seinalan" cuối cùng đã tiến vào giai đoạn chụp ảnh rồi.

Đây đúng là tin tức tốt, khiến anh mới vừa quyết định kết hôn, anh đột nhiên cảm thấy một loại hạnh phúc nhân đôi, nhưng đúng là nhạc cực sinh bi (nhận được quá nhiều), bản thân anh là nguyên tác giả, lại phải đảm đương công việc quan trọng biên tập lại kịch bản phim, cho nên hiện tại anh như cây nến cháy hai đầu, mệt muốn chết!

"Sở....Ngự Nhất?"

Tiếng gọi bất thành linh khiến anh dời khỏi màn hình laptop nhìn lên, nhìn đến nơi phát ra tiếng, một hồi ức còn mới mẻ xuất hiện trước mặt anh, trong nháy mắt đầu anh trống rỗng.

Khúc Uyển Tâm, bạn gái cũ của anh.

"Đúng là anh?" Cô có chút vui mừng lại lại có chút hồi hộp, thoáng không được tự nhiên đi về phía anh.

"Đã lâu không gặp. Em khỏe không?" Anh đứng dậy chủ động chào hỏi cô.

"Đúng là đã lâu không gặp, nhưng mà anh một chút cũng không đổi." Cô gật đầu nói, giọng nói chẳng biết tại sao lại hơi xúc động, "Cô....Bạn gái anh à? Rất đẹp." Cô nhìn đến Sheila.

"Không phải, chỉ là bạn bè bình thường."

Khúc Uyển Tâm nghe đến đây hai mắt nhất thời sáng lên, trong lòng tràn ngập hi vọng.

Sau khi hai người chia tay, cô liên tục kết giao vài người bạn trai, thế mới biết anh tốt, biết cái gì gọi là từng trải.

Thật ra thì đầu năm nay, cô còn từng quay lại vùng phụ cận chỗ lúc trước họ ở chung, nghĩ có thể hay không tình cờ gặp lại anh, kết quả là gặp được ông chủ cho bọn họ thuê phòng, biết được anh đã chuyển đi từ lâu.

Con người phải chờ tới khi mất đi mới biết hối hận, cô thực sự vô cùng hối hận, cũng rất nhớ anh, nghĩ nếu có cơ hội quay trở lại bên anh, cô nhất định sẽ không để mất anh nữa, nhất định.

"Nhất, bạn của anh sao? Sao không giới thiệu chút đi?" Sheila cũng đứng dậy đi về phía bọn họ.

"Xin chào, tôi là Khúc Uyển Tâm, là bạn gái Ngự Nhất....Ôi, tôi nói sai rồi, phải là bạn gái trước mới đúng. Nhưng mà tôi mới vừa quyết định, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ cố gắng để quay lại làm bạn gái của anh ấy." Khúc Uyển Tâm chủ động đưa tay giới thiệu với Sheila, cùng lúc nhân cơ hội to gan bày tỏ lòng mình với Sở Ngự Nhất, cô tin anh tuyệt đối sẽ không không có hành động gì.

Chỉ là, lời cô vừa nói có vấn đề gì sao, bầu không khí xung quanh đột nhiên lâm vào lúng túng làm người ta ngượng thở?

"Xin chào, tôi là Sheila, là một đồng nghiệp của Nhất."

Cuối cùng cũng có người phá vỡ tình trạng này.

"Có lẽ Khúc tiểu thư đã lâu không có liên lạc rồi, hoặc đang nói đùa chứ? Một tháng sau anh ta phải kết hôn rồi." Sheila nói với cô.

Rầm!

Khúc Uyển Tâm cảm giác như có quả bom nổ mạnh ngay trước mắt mình, tiếng nổ ầm ầm chấn động dội vào tai cô, đầu óc trống rỗng.

Kết hôn?! Tháng sau anh kết hôn sao? !

Thì ra cơ hội chỉ đến một lần, bỏ lỡ là kết thúc, sẽ không còn có cơ hội lần thứ hai.

"Ha ha, đã bị Sheila tiểu thư phát hiện, tất nhiên là tôi chỉ đùa thôi." Cô miễn cưỡng mở miệng cười nói, "Nhìn hai người giống như đang có việc cần nói, không làm phiền các người nữa. Sở Ngự Nhất, chúc mừng anh sắp kết hôn. Hẹn gặp lại." Nói xong, cô nhanh chóng xoay người, bước chân lảo đảo rời đi.

"Uyển..." Sở Ngự Nhất đuổi tay định ngăn cô lại, nhưng cuối cùng vẫn để tay xuống.

"Tôi giúp anh qua xem một chút, anh mau làm việc đi. Sheila vỗ nhẹ cánh tay anh, nói với anh vài lời an ủi, ngay sau đó đuổi theo hướng cô gái kia rời đi."

Sở Ngự Nhất thở nhẹ một hơi, có chút yên lòng. Sheila là người có tài ăn nói khéo léo, cô ấy hẳn là có biện pháp an ủi và khuyên bảo cô.

Bất quá thật sự dọa anh giật nảy mình, không ngờ Uyển Tâm lại muốn quay lại với anh?

Nhưng tiếc là sự đời đã không còn như xưa.

Tình đã dứt, mộng khó viên.

"Khúc tiểu thư! Khúc Uyển Tâm tiểu thư, đợi đã! Chờ tôi với!"

Rốt cuộc cũng đuổi kịp người, hơn nữa còn cầm chặt được tay đối phương, Sheila đã có thể dừng lại há miệng thở dốc. Mang giày cao gót đuổi theo người thật sự là quá giày vò rồi! Bất quá cô gái này cũng chạy chốn nhanh quá đi? Hại cô đuổi theo gần chết.

"Xin hỏi cô có chuyện gì sao?"

Giọng nói miễn cưỡng hơi nghẹn ngào, cặp mắt rưng rưng, gương mặt trái xoan, làn da trắng, gương mặt đẹp tròn tròn thanh tú vừa nhìn đã thấy yêu, một bộ dáng xinh đẹp đáng yêu trông vừa mắt hơn so với Lâm Vũ Phỉ kiều ngạo kia. Sheila phỏng đoán.

"Chúng ta có thể nói chuyện một chút chứ?" Cô lên tiếng hỏi.

"Tôi không biết cô muốn nói gì với tôi, nhưng sau này tôi và Sở Ngự Nhất sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì nữa. " Giọng Khúc Uyển Tâm khàn khàn nói, nước mắt từ trong hốc mắt cũng vô thức chảy xuống.

"Cô rất yêu anh ta."

Khúc Uyên Tâm không lên tiếng trả lời.

Nói thực, yêu hay không yêu cô cũng không biết, cô chỉ biết cô rất nhớ anh, theo tuổi tác càng ngày càng lớn, lại vẫn không tìm thấy người đàn ông nào khiến cô vừa ý, cô càng ngày càng nhớ anh da diết.

Cô lớn hơn anh ba tuổi, năm nay đã là 32 rồi, cô muốn kết hôn, muốn có một gia đình cho riêng mình, rất muốn, rất muốn. Mà anh, là người đàn ông cô từng gặp duy nhất khiến cô cảm thấy có thể chung sống cả đời.

MR.one....

Cô chưa từng nghĩ anh có thể thành công, còn có thể công thành danh toại như vậy?!

Khi cô được bạn bè giới thiệu, đọc quyển sách nghe nói là thịnh hành trên toàn nước Mỹ, thậm chí là toàn cầu tiểu thuyết văn học giả tưởng thì cô khiếp sợ hơn nữa khó có thể tin. Tuy rằng, cô chưa xem qua cuốn tiểu thuyết có tên dịch là "tân Na lan" kia, nhưng đã đoán được cốt truyện bên trong, bởi vì từ sáu năm trước, khi nó vẫn còn đang phát triển trong đầu người nào đó thì cô đã nghe qua tình tiết phát triển và hướng đi của nó.

Đó là tác phẩm của Sở Ngự Nhất, MR. One chính là Sở Ngự Nhất!

Cuối cùng anh cũng thành công rồi! Nhưng cô lại sớm vứt bỏ anh, rời khỏi anh, điều này làm cho cô hối hận không ngừng.

Vừa vô tình gặp gỡ, lúc biết được mỹ nữ gợi cảm bên cạnh không phải bạn gái anh, cô cho rằng đây là nguyệt lão cho cô cơ hội quay lại với anh, cho nên cô to gan chủ động thổ lộ, nào biết cô sẽ nhận được tin tức hai tháng sau anh kết hôn?!

Cô cảm thấy vừa lúng túng lại mất thể diện, còn có thất vọng và khổ sở nói không nên lời, đành vứt bỏ vội vã chạy trốn khỏi hiện trường, không ngờ cái cô Sheila này lại một đường đuổi theo, không biết có mục đích gì?

"Tôi không thích vị hôn thê của Nhất, nếu cô thật sự yêu Nhất, có lẽ tôi có thể tạo một vài cơ hội giúp cô, để cô có thể quay về bên cạnh anh ta." Sheila lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng đột nhiên nói.

Trong lòng Khúc Uyển Tâm kinh ngạc nhìn cô, không giải thích được hỏi, "Vì sao cô lại giúp tôi?"

"Thật ra tôi đã từng nghe qua chuyện của cô, đúng mà nói. Tôi cảm thấy cô thích hợp với Nhất hơn là Lâm Vũ Phi." Ngừng một lúc, cô lên tiếng giải thích, "Lâm Vũ Phi là vợ sắp cưới của Nhất."

"Sở Ngự Nhất đã nói chuyện của tôi cho cô?" Khúc Uyển Tâm hỏi.

Sheila gật đầu, "Anh ta có nói qua, lúc anh ta viết <seinalan>, có một nữ sinh vẫn luôn đi theo mình, đó là người ủng hộ anh ta tiếp tục sáng tác, là nguồn động lực để hoàn thành câu chuyện này. Anh ta nói, mặc dù sau đó các người không vui mà chia tay, nhưng anh ta sẽ mãi mãi nhớ đến cô."

Viễn mắt Khúc Uyển Tâm ửng đỏ, vừa đau lòng lại vừa cảm động, bởi vì cô cũng không ủng hộ anh đến cùng.

"Cô tại sao không thích vị hôn thê của anh?" Cô không nhịn được hỏi Sheila.

"Bởi vì cô ta không xứng với Nhất, không phải là một người vợ tốt."

"Cô cảm thấy tôi có thể?"

"Giả như cô ở bên cạnh Nhất, sẽ thay Nhất lo liệu mọi việc trong nhà, nấu ba bữa cơm cho anh ăn chứ?"

"Tất nhiên rồi." Khúc Uyển Tâm đương nhiên trả lời.

"Vậy là được rồi, như vậy cô đã tốt hơn cô gái kia gấp bội lần."

"Lẽ nào cô ấy sẽ không sao?"

Sheila hừ lạnh một tiếng coi như trả lời, "Tóm lại, cô có muốn trở lại bên cạnh Nhất không?" Cô nhìn chăm chú người trước mắt, nghiêm túc hỏi.

Trong lòng Khúc Uyển Tâm biết đây là một cơ hội tốt, cơ hội hiếm có.

"Muốn." Cô hít sâu một hơi, trả lời chắc chắn. Cô nhất định phải bắt lấy cơ hội này.

"Vậy thì tốt, tôi giúp cô." Sheila kiên quyết gật đầu.

Lâm Vũ Phi cảm giác hơi không thoải mái, từ giữa trưa sau khi ăn cơm xong, dạ dày cô bắt đầu âm ỉ, luôn có cảm giác muốn ới lại ới không ra.

Cô đoán có phải mình ăn cái gì gây đau bụng hay không? Nhưng mà bụng cô cũng không có khó chịu, chỉ là dạ dày làm cho cả người có chút không thoải mái thôi. Sau đó, cô giống như bị thiên lôi đánh trúng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, động tác nhanh chóng cầm lấy ví da dưới bàn công tác, lục lọi bên trong ra cuốn sổ nhỏ lật xem.

Oh, ông trời của tôi, tháng mười rồi?! Bạn tốt của cô tháng mười chưa có tới, mà cô thì bận bịu cũng không chú ý đến chuyện này!

Oh, trời ạ, cô có thai, cô chắc chắn là mình mang thai, khó trách dạo gần đây cô luôn cảm thấy mệt mỏi, thì ra là trong bụng đã có bảo bảo.

Đứa bé...

Bọn họ còn chưa có bàn qua chuyện này, nếu như anh biết cô có bảo bảo sẽ có phản ứng gì? Là vui vẻ chào đón, hay là hoảng hốt không biết làm sao? Anh cũng sẽ thích đứa bé chứ?

Bất quá tất cả vẫn còn là suy đoán của cô, mặc dù năm chắc không có sai, nhưng vẫn phải tới bệnh viện kiểm tra, mới có thể xác định cô có thật sự mang thai hay không.

Cho nên muốn anh đi cùng cô sao? Hay là tự mình đi đi, sau khi về nhà lại nói cho anh kết quả? Cô có hơi lưỡng lự, không cách nào quyết định được.

"Nhân Tịnh, hỏi cậu một vấn đề." Cô gọi điện thoại nội tuyến hỏi Trương Nhân Tịnh.

"Vấn đề gì?"

"Nếu cậu phát hiện mình có khả năng mang thai, cậu sẽ gọi cho ông xã cùng đi bệnh viện kiểm tra, hay là tự mình đi bệnh viện xác định kết quả sau đó lại nói cho hắn biết?"

Cô hỏi.

"Cậu mang thai rồi hả? !" Trương Nhân Tịnh không biết là vui mừng hay là kinh ngạc hỏi.

"Có thể nhưng chưa chắc chắn lắm." Cô thành thật mà nói.

"Dĩ nhiên là phải để ông xã cậu cùng đi với cậu tới bệnh viện kiểm tra rồi!" Trương Nhân Tịnh kích động trả lời, "Nếu như cậu tự mình một người lén lút đi, cẩn thận về nhà bị mắng." Đây là kinh nghiệm của bản thân cô.

"Bọn mình còn chưa có bàn đến chuyện có cục cưng, tớ sợ anh ý không thích, nói không muốn...."

"Vậy cậu nên nói cho anh ta biết chuyện này, đây là chuyện của hai người các người, nhất định phải cùng nhau đối mặt. Và lại, tớ không cho là cấm kỵ, sau khi biết cậu mang thai sẽ mất hứng, ngược lại, mình cảm thấy anh ta sẽ mừng đến phát điên ý chứ?"

"Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?"

"Bởi vì anh ta yêu bạn, tự nhiên sẽ muốn có kết tinh tình yêu của hai người."

Trương Nhân Tịnh nói rất có lí lẽ, chọc cô nhin không được bật cười, tâm tình cũng tốt lên như thể xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không còn mông lung không quyết định, lo lắng không yên.

"Mình gọi điện cho anh ấy." Cô nói với Trương Nhân Tịnh, sau đó kết thúc trò chuyện, lấy điện thoại di động đi đến WC gọi điện.

Cô có chút căng thẳng.

Cô nhìn thấy mình trong gương, một tay che ở trên bụng, một tay cầm di động bấm số điện thoại của anh.

"Alô? Làm sao lại gọi điện cho anh đây?" Sau khi điện thoại được nối, giọng nói ôn nhu của anh theo đầu dây điện thoại bên kia truyền đến.

"Muốn hỏi anh buổi tối có thể bớt ra một hai tiếng theo em tới một chỗ được không." Cô nhìn mình trong kính, vẻ mặt đã hơi bắt đầu khẩn trương, nhưng ánh mắt lại càng kiên định (không chút dao động).

"Đi chỗ nào?" Anh hỏi.

"Bệnh viện." Cô nói.

"Bệnh viện? Em khó chịu ở đâu?" Giọng điệu của anh tức khắc trở nên lo lắng, khiến cô trong gương không tự chủ được cong cong môi, tươi cười rạng rỡ.

"Em không phải khó chịu.....Kia, có lẽ có một chút, nhưng đây không phải nguyên nhân em muốn tới bệnh viện." Cô nói cho anh biết.

"Khó chịu thì phải đi bệnh viện." Giọng anh nghiêm khắc, ngừng một chút lại hỏi, "Đây không phải lí do em muốn đến bệnh viện, vậy em đi bệnh viện để làm gì?"

"Làm kiểm tra."

"Kiểm tra cái gì? Công ty bọn em yêu cầu kiểm tra sức khỏe sao?"

"Không phải, em muốn đến khoa phụ sản." Cô vừa hồi hộp lại mong chờ câu nói kế tiếp ở đầu bên kia điện thoại, không biết phản ứng của anh là....

"Phụ...." Tiếng nói của anh đột nhiên ngừng lại, sau đó đầu bên kia điện thoại truyền đến một hồi âm thanh bình bình bang bang, dường như anh không cẩn thận đụng đổ thứ gì đó, trong đó còn xen lẫn thanh âm anh khẽ nguyền rủa cùng với tiếng kêu đau.

"Bà xã?! Bà xã, bà xã, bà xã!" Đầu bên kia điện thoại tiếp tục truyền đến tiếng anh gọi vừa khẩn trương lại có chút nóng nảy, "Bà xã, em vẫn còn đó chứ?! Bà xã?!"

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô hai chữ "Bà xã", khiến cho viền mắt cô nhất thời ửng đỏ. Cảm giác này thật sự rất tuyệt.

"Em đây." Cô lên tiếng, giọng nói hơi khàn khàn.

"Em vừa mới nói là khoa phụ sản đúng không? Anh không nghe nhầm đúng không?"

Anh cần thận hỏi.

"Đúng."

Cô nghe thấy anh ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên hít một ngụm khí lớn.

"Cho nên, em có?" Giọng điệu của anh tràn đầy khó có thể tin, mong đợi và vui mừng.

"Còn không chắc chắn, cho nên muốn đi kiểm tra." Cô cười nói, vui vẻ nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, "Bạn tốt của em đã trễ hơn nửa tháng rồi."

"Bây giờ anh lập tức lái xe qua, em chờ anh một chút." Anh không kịp chờ đợi mau chóng nói.

"Bây giờ anh lái xe tới đây làm gì?"

"Đưa em đi bệnh viện." Anh nói.

"Hai giờ nữa em hết giờ làm, chờ em tan ca thì đi nha." Cô cúi đầu vừa khóc vừa cười.

"Nhưng....."

"Dạo gần đây em thường xin nghỉ, đã có người bắt đầu nói xấu rồi." Cô ngắt lời anh, cô dịu dàng cầu xin, "Hai giờ mau qua thôi, chờ em tan ca được không, ông xã? Xin anh đấy."

"Được rồi." Anh giã giũa một lúc lâu mới trả lời, "Đúng 5h30, anh ở dưới lầu công ty chờ em."

"Được."

"Mặc dù anh đến đúng giờ, nhưng em không cần gấp, cứ đi từ từ, di chuyển chậm một chút, anh chờ em, chờ đến khi em đến mới thôi." Giọng anh mang theo kiên định.

"Được." Cô mỉm cười đáp.

"Làm việc không được quá mệt mỏi."

"Được." Tươi cười lại tăng thêm chút.

"Không được uống cà phê, cả trà cũng không."

"Được." Cô nhếch mép nở nụ cười.

"Không được cầm đồ quá nặng đó."

"Được." Sắp cười ra tiếng rồi.

"Ôi, anh nói thật, nếu không em đi xin phép công ty, anh liền qua đó đón em?"

"Xì!" Cô cuối cùng không nhịn được nữa bật cười.

"Ông xã Nhất" Cô bất đắc dĩ vừa buồn cười gọi, thật sự sắp bị phản ứng khoa trương của anh đánh bại rồi. Nhưng mà tâm tình cô rất tốt, tất cả cảm giác thật hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

"Được rồi." Anh thở dài, giọng điệu đều là không cam lòng, "Nhưng em phải đồng ý với anh, nhất định phải cẩn thận, mặc kệ làm cái gì cũng phải cẩn thận, đi đứng từ từ." Anh nghiêm túc giao phó (dặn dò).

"Ông xã, em còn chưa biết có phải thật sự mang thai không, anh trước đừng khẩn trương như vậy được không?" Cô dờ khóc dờ cười.

"Anh sẽ cố hết sức." Anh chế giễu chính mình trả lời.

Cô không nhịn được lại tiếp tục cười.

"Em phải quay về làm việc, lát nữa gặp." Cô vừa cười vừa nói.

"Lát nữa gặp. Nhớ kỹ phải nhỏ nhẹ." Anh lại lên tiếng nhắc nhở cô.

"Đã biết." Cô phì cười lắc đầu, không biết phải làm sao trả lời, "Em cúp đây, bye."

"Bye."

Xác định đầu bên kia điện thoại không còn thanh âm, lúc này Sở Ngự mới đưa điện thoại di động đến trước mắt kiểm tra, xác định vừa rồi là Lâm Vũ Phi gọi cho mình, xác định không phải vừa nằm mơ.

Vũ Phi cô ấy mang thai, cô mang thai rồi! Tuy rằng vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra cho chắc chắn, nhưng mà ông trời, cô có thai rồi! Cô có thai rồi!

Anh thật sự rất vui vẻ, hận không thể bay đến bên cô ngay lập tức, ôm cô lên xoay tròn, lớn tiếng tuyên bố với mọi người tin tốt này, tiếc là cô không cho phép, anh phải cố gắng đợi đến khi cô hết giờ làm lại nói, thật là mất hứng.

Nhưng mà anh vẫn còn rất vui, thật vui vẻ, bởi vì anh sắp làm ba!

Anh không kìm được tưởng tượng đến đứa bé của bọn họ sẽ giống cô hay giống anh, hay là tổng hợp lại?

Anh hoàn toàn không có biện pháp khống chế suy nghĩ của mình, khóe miệng cũng cong lên, cứ vậy mà ngồi yên cười ngây ngô rất lâu, mãi đến khi anh ý thức được ánh sáng trong phòng tối rồi, lúc này mới nhảy dựng lên, cầm điện thoại xem thời gian.

"Chết tiệt!"

"Anh không ngăn được nguyên rửa một tiếng dài, gần như không thể tin chính mình lại ngồi phát ngốc hơn một giờ."

Năm giờ hai phút, anh phải nhanh chóng ra cửa mới được, nếu không sẽ tới muộn mất.

Bước ra khỏi phòng làm việc, khi anh cầm lên ví tiền và chìa khóa xe, lại phát hiện không tìm thấy cái chìa khóa cửa chính, làm sao bây giờ? Anh luôn có thói quen để chìa khóa ở một chỗ, sao có thể không thấy đây?

Thôi, hiện tại không có thời gian nghĩ cái này, cũng không có thời gian đi tìm chiếc chìa khóa kia, anh nhớ rõ có ba chùm chìa khóa, một chùm anh thường sử dụng, một

chùm đưa cho Vũ Phỉ, còn có một chùm hình như là ở đây...

Anh chạy đến cái tủ bên cạnh bàn ăn to, kéo ra ngăn kéo tủ âm tường lục tìm, rốt cuộc tại ngăn kéo cuối cùng tìm thấy chùm chìa khóa dự phòng kia. Anh cấp tốc cầm lên, sau đó chạy như bay ra khỏi cửa.

Anh hi vọng trên đường không bị kẹt xe.

Ông trời phù hộ, làm ơn.

Chương 9

Trải qua kiểm tra bác sĩ xác định Lâm Vũ Phỉ đã mang thai được bảy tuần.

Sở Ngự Nhất vừa xúc động vừa vui mừng, làm bác sĩ cũng nhin không được chọc anh một câu, "Ba ba vui vẻ lắm sao?"

Anh không chút do dự ra sức gật đầu, lớn tiếng nói, "Đúng vậy, cực kì vui, siêu vui, vô địch vui vẻ!"

Chọc cho vị bác sĩ và y tá bên cạnh đều mỉm cười, cũng làm hại Lâm Vũ Phỉ ngượng đỏ cả mặt, bởi vì trông bộ dạng của anh lúc này thực sự rất ngốc, chỉ là ngốc rất đáng yêu. Cuối cùng bác sĩ nói một câu "Chúc mừng hai người.", thuận tiện đuổi bọn họ ra khỏi phòng khám.

Lúc rời khỏi bệnh viện, trên đường đi anh cẩn thận che chở cô, điệu bộ này làm cho cô rất muốn cười, nhin không được hỏi anh, "Có cần phải khoa trương đến mức này không?"

"Thời kì đầu mang thai vô cùng quan trọng, cần phải đặc biệt cẩn thận." Anh nghiêm túc trả lời.

Cô không tranh cãi với anh, bởi cô có dự cảm nếu cứ tiếp tục cái đề tài này, dám chắc anh sẽ không ngừng lại.

"Em đói bụng rồi." Cô nói.

"Em thích ăn cái gì? Bất luận thứ gì đều được." Anh lập tức trả lời.

"Cá muối tôm hùm?"

"Không thành vấn đề, anh lập tức lên mạng tra xem chỗ nào bán." Anh nhanh chóng đồng ý.

"Ai, đây gọi là mẩu bằng tử quý sao?" Cô cố ý thở dài thành tiếng.

"Em nói sai rồi, phải là ngược lại là tử bằng mẩu quý." Anh một bộ nghiêm trang sửa

lại lời của cô, "Nếu không vì em là mẹ của bảo bối, con sao có thể mới bảy tuần đã được ăn cá muối tôm hùm."

Cô bị cách nói của anh chọc cười, lắc lắc đầu, chữa lại nói, "Cá muối tôm hùm là nói đùa thôi, em muốn ăn sushi."

"Được, chúng ta đi nhà hàng Nhật ăn sushi."

"Được." Cô vui vẻ gật đầu.

Sau đó, anh không chỉ mang cô đi ăn sushi, còn là lần đầu tiên bày tỏ lãng mạn mang cô lên tầng cao nhất của quán ngắm cảnh đêm, vây lấy cô trong vòng tay dày rộng ấm áp của anh, dùng lời nhỏ nhẹ nói cho cô biết, anh yêu cô bao nhiêu và sự tồn tại của cô quan trọng với anh đến mức nào.

Bọn họ ở đó cho đến khi đóng cửa mới rời khỏi, sau đó anh lại đưa cô đi ăn đêm.

Lúc này cô muốn ăn tảo băng (một loại đồ ăn ướp lạnh), bề ngoài anh không nói gì, nhưng vẫn là cố gắng tìm đến một cửa hàng bán đồ ướp lạnh mùi vị phong phú, thỏa mãn ham mê ăn uống của cô.

Buổi tối, cô ở trong ngực anh đi vào giấc ngủ, tuy là không biết sau khi cô ngủ anh có rời giường làm việc hay không, bất quá buổi sáng hôm sau cô tỉnh lại vẫn nằm trong lòng anh.

Cô vừa động, anh cũng lập tức tỉnh, tiếp đó nhẹ nhàng in môi lên vai trần cô.

"Mấy giờ rồi hả?" Giọng cô khàn khàn hỏi. Nói những lời này bản thân đã thành thói quen, bởi vì bình thường khi cô tỉnh dậy, anh đều sẽ tỉnh ngủ xuất hiện bên giường cô, mà cô lười phải nhìn đồng hồ báo thức, đều là trực tiếp hỏi anh.

"Hơn chín giờ, gần mười giờ rồi." Anh mơ mơ màng màng đáp, cảm thấy chính mình như vừa mới nằm xuống ngủ.

"Cái gì?" Cô kêu khẽ một tiếng, nếu không phải được anh bao bọc thì cô đã nhảy dựng từ trên giường lên rồi. "Sao anh không gọi em?" Cô ở trong lòng anh xoay mặt hướng anh chất vấn.

"Anh gọi nhưng trông em có vẻ mệt chết đi, hoàn toàn không phản ứng, cho nên...."

"Cho nên anh cứ mặc cho em ngủ quên?" Cô cắt ngang lời anh.

"Không phải, vì vậy anh đã gọi điện cho Trương Nhân Tịnh, bảo cô ấy xin nghỉ giúp em rồi." Anh cúi đầu vừa hôn vừa nói cho cô biết.

Cả người cô ngây như phỗng, không biết phải nói gì.

"Thôi, kệ đi, nếu vì xin nghỉ quá nhiều mà bị công ty Fire đuổi việc, cùng lắm là em ở nhà làm sâu gạo cho anh nuôi." Một lát sau, cô cam chịu nói.

"Cầu còn không được. Anh lại hôn cô một cái." Đã đói bụng chưa? Bữa sáng muốn ăn cái gì? Anh hỏi cô, làm bộ muốn đứng dậy lại bị cô đè trở lại.

"Buổi sáng, mấy giờ anh đi ngủ?" Cô nhìn gương mặt mệt mỏi của anh, nhú mày hỏi.

"Anh không sao." Anh đại khái biết cô muốn nói gì." Anh cùng em ăn cơm trưa trước sau ngủ tiếp là được."

"Không được. Cô lại lần nữa dập tắt ý muốn rời giường của anh ă trở về, anh mau ngủ đi, tự em sẽ làm cơm trưa."

"Nhưng mà...."

"Không có nhưng nhị gì hết!" Cô hung hãn cắt ngang lời anh."Đừng quên chờ sau khi em thất nghiệp, anh còn phải nuôi con sâu gạo này và tiểu trùng gạo trong bụng em đây, nếu hiện tại anh không chăm sóc tốt bản thân tương lai muốn lấy cái gì nuôi bọn em? Cho nên bây giờ hãy ngoan ngoãn ngủ đi, không cho phép anh thức dậy."

Trong lòng anh vô cùng ấm áp, anh hỏi, "Lúc anh ngủ em muốn làm gì?"

"Cái này không cần anh lo, em có rất nhiều chuyện để làm."

"Ví dụ?"

"Xem tiểu thuyết của nhà văn nổi tiếng MR.One." Cô nhếch miệng cười.

"Vậy nếu cần ra khỏi cửa, phải nói cho anh biết." Anh đưa ra đòi hỏi.

"Được." Cô gật đầu nhận lời, "Em bảo đảm trước khi anh tỉnh ngủ em đều ở trong nhà, sẽ không ra ngoài. Như thế đã được chưa? Anh mau ngủ đi."

Lấy được cam đoan của cô, anh cuối cùng cũng yên tâm chìm vào giấc ngủ, chỉ chốc lát sau đã ngủ rất say.

Lâm Vũ Phi nhẹ nhàng đóng cửa phòng, tránh việc cô đi lại tạo ra tiếng động trong phòng sẽ quấy nhiễu đến giấc ngủ của anh. Cô tự làm qua cho mình hai phần sandwich, một phần ruốc thịt, một phần bơ lạc, mặn ngọt đều có, thêm vào đó là một ly sữa tươi dinh dưỡng, đã giải quyết xong toàn bộ bữa sáng.

Sau đó, cô trực tiếp đi vào thư phòng kiêm phòng làm việc của anh, tìm trên giá sách một quyển tiểu thuyết "seinalan" tiếng trung là "Tân Na Lan" rồi làm tổ trên sofa ở trước cửa sổ bắt đầu chuyên chú xem.

Đây là quyển tiểu thuyết tràn ngập không khí kỳ dị ảo tưởng và mạo hiểm, cốt truyện ngay từ đầu đã lôi cuốn đầy hấp dẫn, vô cùng cuốn hút người đọc. Để cho cô kinh hỉ nhất hơn nữa muốn ngừng mà không được chính là, nội dung bên trong vậy mà còn trộn không ít yến sử (lịch sử) cô yêu nhất, không để cho cô chìm trong biển tình cảm rối rắm của nam nữ chủ giác, hoàn toàn xem say mê.

Cô tiếp một trang lại một trang, coi đến quên mình, chỉ tạm thời bỏ sách xuống đi toilet cũng không nổi, một nhin nhin nữa, nhin đến bàng quang đều sắp nổ tung, này mới không thể không tạm thời bỏ sách xuống, vội vàng chạy hướng WC gần đó.

Trong nháy mắt lúc cô đóng cửa toilet, cửa lớn ở phòng khách vang lên mơ hồ "Rắc, rắc" hai tiếng, tiếp đó cửa lớn nhẹ nhàng bị đẩy ra, Khúc Uyển Tâm lợi dùng chìa khóa Sheila cho mình, lặng lẽ đi vào trong nhà.

Trong phòng cực kỳ an tĩnh, giống như lời Sheila nói, hiện giờ Sở Ngự Nhất còn đang ngủ.

Theo Sheila nói, vị hôn thê của Sở Ngự Nhất vừa dễ xúc động lại thích ăn dấm chua, nếu để cô ta nhìn thấy người phụ nữ khác và vị hôn phu của mình cùng ở trong phòng

ngủ, cho dù không phải nằm ở trên giường, hoặc không có làm cái gì, nữ nhân kia tuyệt đối sẽ phát điên, sẽ không dễ dàng tha thứ anh.

Sheila lại không nói rõ, đương nhiên nếu cô ta có biện pháp làm ra gì gì đó, kia tuyệt đối là một đao chí mạng.

Vì thế cô mới có thể đặc biệt chọn lúc này mà tới, muốn lợi dụng lúc anh ngủ mơ màng màng bò lên trên giường anh, xem có thể hay không đụng trúng vận may cùng anh phát sinh chút gì. Kết quả dù có hay không ít nhất cô đã thành công tiêu sái tiến vào phòng ngủ của anh, sau đó mình chỉ cần nghĩ biện pháp cuốn lấy anh, quần đến khi người kia tan tâm trở về, thấy cô từ trong phòng anh đi ra, vậy là đủ rồi.

Người phá hoại tình cảm của người khác, chẳng lẽ cô không có cảm giác tội lỗi sao?

Nếu có ai hỏi cô như vậy, cô có thể nói không có, bởi vì người không vì mình, trời chu đất diệt.

Hơn nữa, cô làm như vậy cũng không toàn bộ là vì chính mình, cũng một phần là vì Sở Ngự Nhất, bởi vì cô so với nữ nhân kia thích hợp với anh hơn, tuyệt đối có thể làm tốt người vợ hiền lương thực đức. (vừa có đức có tài)

Cô mang theo vẻ kiên định và quyết tâm, trực tiếp hướng phương hướng phòng ngủ trước đó Sheila đã nói qua cho mình, sau đó đứng trước cửa phòng đóng chặt, tay cầm nắm cửa xoay tròn, đẩy ra...

"Trời ạ!"

Hoảng sợ kêu to một tiếng, yên tĩnh trong phòng chợt nổ tung, đứng ở trước cửa phòng Khúc Uyển Tâm sợ tới mức nhảy dựng lên ngay tại chỗ, cũng làm Sở Ngự Nhất trong phòng giật mình tỉnh lại.

Anh bừng tỉnh mở to mắt, dường như người cũng cùng lúc nhảy xuống giường, cầm lấy kính mắt đeo vào, trực tiếp đi đến cửa phòng, sau đó anh đột nhiên dừng lại, đơn giản vì anh nhìn thấy một người không có khả năng xuất hiện tại trong nhà mình.

Khúc Uyển Tâm? ! Mình đang nằm mơ sao?

Biểu cảm này chỉ thoáng qua trên mặt anh, kế tiếp liền bị hai chữ "Vũ Phi" đánh úp

tối.

"Bà xã!" Anh giương giọng kêu kên, mau chóng vòng qua chướng ngại vật đứng trước cửa phòng, nôn nóng tìm kiếm bóng dáng khiến mình lo lắng,

lại phát hiện cô ngốc đứng ở trước cửa nhà vệ sinh.

Anh lập tức xông lên trước, vừa khẩn trương lại lo lắng nhẹ nhàng chạm vào cô hỏi, "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Vũ Phi đưa tay ra chỉ cái người xa lạ bỗng nhiên xuất hiện trong nhà bọn họ, vẻ mặt chưa hoàn hồn nói, "Người kia, cô....Cô là ai? Tôi chỉ mới vào nhà vệ sinh, cô đã xuất hiện ở chỗ đó. Cô...Cô...Cô là ai? Vì sao xuất hiện trong nhà người khác?" Cô hỏi hai câu cuối cùng rồi nhìn vào Khúc Uyển Tâm.

Cả người Khúc Uyển Tâm ngây ra như phỗng, nói không ra lời. Cô thiên tính vạn tính, cũng không tính đến vị hôn thê Sở Ngự Nhất lại không đi làm, còn nghĩ muốn lên vào trong phòng Sở Ngự Nhất chờ nàng bắt gian.

"Khúc Uyển Tâm, tại sao cô lại xuất hiện trong nhà tôi?" Sở Ngự Nhất cau chặt mày hỏi.

"Ông xã, anh biết cô ta?" Lâm Vũ Phi kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

"Cô ấy là bạn gái trước của anh." Sở Ngự Nhất thành thật nói, không muốn giấu diếm cô chuyện này.

"Hả?" Lâm Vũ Phi lú lờn nhìn anh vẻ mặt khó có thể tin, lắp bắp hỏi, "Vậy cô ấy, cô ấy sao có thể đột nhiên xuất hiện trong nhà chúng ta?"

"Anh cũng muốn biết đáp án chuyện này." Mặt Sở Ngự Nhất nghiêm túc trả lời, sau đó quay lại nhìn Khúc Uyển Tâm, giọng điệu lạnh lùng nói, "Cô có thể nói cho chúng tôi biết, tại sao cô lại có mặt ở đây? Còn nữa, cô không được mời mà tự đến là muốn làm cái gì?"

"Ngự Nhất...."

"Xin cô gọi tôi là Sở Ngự Nhất." Anh không nề tình, trực tiếp cắt ngang lời cô ta. "Tôi muốn biết làm sao cô có thể có chìa khóa nhà tôi?" ngừng một lúc, anh nheo mắt, dường như đã đoán ra giọng điệu khẳng định nói, "Là Sheila lấy đưa cho cô?"

Sở Ngự Nhất có loại cảm giác bị phản bội, nguyên lai cái chìa khóa anh thường dùng không phải không tìm thấy, mà là bị Sheila lén cầm đi giao cho người khác. Chỉ là bản thân không hiểu có sao Sheila phải làm như vậy, làm như vậy với cô ấy có lợi gì?

"Bà xã, giúp anh gọi điện thoại cho Sheila, kêu nàng lập tức tới đây!" Anh lạnh lùng nói, có chút tức giận không thể đè nén.

"Trước tiên anh không nên tức giận, sẽ dọa đến em và bảo bảo." Lâm Vũ Phi vỗ vỗ tay anh giọng nói mang theo trấn an. Nghe thấy lời cô nói, Khúc Uyển Tâm khó mà tin lập tức dời ánh mắt tới gương mặt anh, lại hướng xuống nhìn xuống bụng bằng phẳng của cô, vẻ mặt chấn kinh không còn chút máu. ♥ Diendanlequydon.com ♥

"Hôm qua mới biết đến, cho nên anh ấy có hơi lo lắng quá, thái độ có phần không được tốt lắm, thỉnh thông cảm." Lâm Vũ Phi cười giải thích, không khí tại hiện trường dịu đi không ít.

Trải qua sự tình Sheila trước đó, cô triệt để xét lại bản thân, hiện tại ngoại trừ có thể hoàn toàn tín nhiệm vị hôn thê ra, cũng không kích động như trước, gặp phải chuyện gì sẽ nghĩ nhiều một chút.

"Bà xã, em vừa mới bị dọa đến chỗ nào sao? Có chỗ nào không thoải mái hay không?" Sở Ngự Nhất nghe cô nói vậy, nhất thời nhớ tới cô vừa sợ hãi kêu, vô cùng lo lắng nhìn chăm chăm hỏi.

"Không sao, có chút hoảng sợ thôi, không có việc gì rồi." Cô cười trấn an anh.

"Thật không có việc gì sao?" Vẻ mặt anh vẫn còn lo lắng.

"Thật sự." Cô nói lời đảm bảo với anh, sau đó chuyển hướng sang vị khách tự xông vào nhà dân không mời mà tự đến.

"Khúc Uyển Tâm tiểu thư phải không? Xin chào, tôi là vị hôn thê của Ngự Nhất, tên tôi Lâm Vũ Phi." Cô tự giới thiệu mình. "Nói thật, hôm nay có thể nhìn thấy cô bản thân tôi còn rất cao hứng, bởi vì tôi vẫn rất muốn nhìn một lần, nữ nhân lúc trước sau khi chia

tay khiến Ngự Nhất cam nguyện để trống tình cảm năm năm có hình dáng ra gì...."

"Bà xã, anh không phải vì cô ta mới không lại yêu đương, anh là vì công việc, bởi vì rất ít khi ra ngoài, ít cơ hội nhận thức quan hệ khác phái mới không lại quen bạn gái nữa, không có quan hệ gì tới cô ta, thật sự." Sở Ngự Nhất vội lên tiếng giải thích, chỉ sợ lão bà hiểu lầm.

Lâm Vũ Phi liếc mắt nhìn thoáng qua sắc mặt Khúc Uyển Tâm càng ngày càng khó coi, đột nhiên có chút đồng cảm với người ta.

"Mặc dù trước kia em cũng tự nói với mình như vậy, nhưng trong lòng vẫn bối vì suy nghĩ lung tung mà cảm thấy có chút không ổn, bất quá hiện tại sẽ không thế nữa." Cô nhìn anh cười nói.

"Hiện tại sẽ không?" Sở Ngự Nhất nhìn cô khó hiểu, không biết thay đổi của cô là do đâu.

"Người ta dầu gì cũng là một nữ sinh, người không nể tình xưa thì cũng nên có điểm phong độ thân sĩ chứ, không nên đối xử hung bạo với người ta như vậy?" Cô nhìn anh mà nói. Chỉ là nói thật, thái độ anh đối với bạn gái cũ từ đầu tới cuối đều khiến cô cảm thấy rất an tâm.

Một điểm cảm giác dư tình chưa dứt cũng không có.

"Phong độ thân sĩ không thích hợp với chỗ này, bởi vì người tự nhục sau đó sẽ bị người vũ nhục lại." Sở Ngự Nhất không thương tiếc nói.

Nếu nói lúc trước mình đối với Khúc Uyển Tâm còn có chút ray rứt, thương tiếc, nhớ nhung, thậm chí là cảm tình thì tại giờ phút này tất cả những thứ cảm tình đó đều tan thành mây khói rồi.

Anh cũng không biết cô ta và Tịch Lạp thông đồng cái gì, có kế hoạch gì, nhưng chỉ nhìn cô cầm chìa khóa nhà anh rồi lén lút lên vào nhà, điểm này anh sẽ không tha thứ cho cô.

Trước Vũ Phi vì hiểu lầm mà chạy như bay trên cầu thang cực kỳ nguy hiểm, hôm nay cũng có khả năng, nếu hôm nay cô đến công ty làm việc, sau đó tan tầm về nhà lại khéo bắt gặp hình ảnh khiến cô hiểu lầm, hậu quả kia chỉ là thiết tưởng không chịu nổi.

(không thể tưởng tượng nổi)

Tóm lại, sau này đối với anh cô chỉ là người xa lạ, không còn gì khác.

"Cô đi đi, xem tôi như nhóm người chưa bao giờ biết qua, về sau ở trên đường gặp gỡ cũng không cần chào hỏi." Về mặt anh không chút thay đổi nhìn Khúc Uyển Tâm nói, chỉ thấy sắc mặt cô ta nháy mắt trắng xanh.

"Ông xã....." Lâm Vũ Phỉ muốn nói điều gì, lại bị anh cắt ngang.

"Cái gì cũng đừng nói, anh không báo cảnh sát xử lý đã là khoan dung rồi." Anh nói với cô, sau đó nhìn sang Khúc Uyển Tâm lạnh lùng nói, "Cô đi đi, hi vọng từ này trở đi không cần lại xuất hiện trước mặt tôi."

Khúc Uyển Tâm mặt cắt không còn chút máu, nhấp nháy cánh môi thôi cũng không còn sức, nước mắt theo hốc mắt cô vô thanh chảy xuống, cô biết hiện tại chính mình nói cái gì cũng đều uổng phí, chỉ có thể cất bước rời đi.

Sau khi cô ta rời khỏi, Sở Ngự Nhất vẫn tiếp cầm điện thoại lên muốn tìm Sheila tính sổ, nhưng bị Lâm Vũ Phỉ ngăn lại.

"Anh tính nói gì với Sheila?" Cô hỏi.

"Anh muốn biết lý do tại sao cô ấy làm như vậy? Có phải bí mật thu lợi gì hay không?"

"Sau đó thì sao?"

"Anh muốn hủy bỏ hiệp ước với cô ta, bởi vì anh không có cách nào tin tưởng, tiếp tục hợp tác với người như thế nữa." Anh nói rất lạnh lùng.

"Cho nên mặc kệ cô ấy làm thế vì lý do gì, anh đều quyết định muốn giải ước với cô ấy?" Cô nhìn anh nói.

"Đúng."

Cô gật đầu một cái, sau đó hỏi anh, "Đã như vậy, anh cần gì hỏi người ta lý do làm

vậy làm cái gì? Mặc cho cô ấy làm vậy là vì tốt cho anh hay không, anh đều không tin tưởng cô ấy nữa, không cách nào hợp tác với cô ấy nữa không phải sao? Không bằng trực tiếp gọi điện thoại đến công ty đại diện bản quyền sở tại, nói mình cần thay đổi người đại diện là được, như vậy tiết kiệm không ít sức lực."

Sở Ngự Nhất nhìn cô chăm chăm, đột nhiên bình tĩnh lại.

Cô cầm lấy tay anh, nghiêm túc nhìn anh nói, "Em thấy được Sheila có trợ giúp rất lớn với anh, là một người đại diện rất tốt, trên phương diện công việc anh cũng rất phụ thuộc vào cô ấy. Tuy nhiên, em thừa nhận điều này khiến em có chút không thoải mái, nhưng chuyện liên quan đến chuyên môn lĩnh vực, em cũng không thể làm gì." Cô miễn cưỡng cười, "Quan trọng nhất là, em có thể cảm thấy, từng cái quyết định Sheila làm, điểm xuất phát cũng là vì tốt cho anh. Chuyện xảy ra hôm nay thật sự là cô ấy đã làm sai rồi, nhưng sao anh biết cô ấy làm vậy không phải vì tốt cho mình chứ?"

"Ý đồ phá hư tình cảm hai chúng ta, cái này gọi là vì tốt cho anh sao?" Anh lạnh lùng nói, vẫn còn rất tức giận.

"Rất nhiều cha mẹ cũng phá hoại tình cảm bạn bè của con cái, anh có thể nói động cơ của họ không phải vì tốt cho đứa con không?" Cô hỏi ngược lại anh.

"Cô ta cũng không phải cha mẹ anh."

Cô rất muốn cười, "Em chỉ nêu ví dụ chứng minh có thể là tình huống như thế hay không, em cho là làm vậy là vì tốt cho anh."

"Anh nhìn không ra tốt chỗ nào bên trong."

"Nhưng em nhìn được một chút."

"Cái gì?"

Cô lắc đầu không trả lời, "Trước tiên để em và Sheila nói chuyện một chút được không, ông xã?" Cô nói ra yêu cầu của mình.

"Em muốn cùng cô ta chuyện gì?"

"Toàn bộ. Chuyện của anh, chuyện của em, chuyện của hai ta. Lần này em sẽ đi thẳng vào vấn đề, cùng giải quyết khuất mắt. Về phần sau này đi hay ở, chúng ta để cô ấy tới quyết định, được không?"

Anh không trả lời.

Sheila vô cùng bất ngờ khi Sở Ngự Nhất mang theo vợ sắp cưới của mình đến khách sạn tìm cô, khiến cho cô cảm thấy quái lạ là anh dường như không muốn nói chuyện cùng cô, chạy đến tìm cô nhưng ngay cả một câu cũng không nói, chỉ lạnh lùng nhìn mình, sau đó cùng với vợ sắp cưới nói mấy câu, liền để vị hôn thê lại một mình rời đi.

"Có chuyện gì xảy ra?" Cô (Sheila) không khỏi nghi ngờ lên tiếng hỏi.

"Tôi muốn nói chuyện với cô một chút, vì thế anh ấy đưa tôi đến đây."

Lâm Vũ Phi tư tìm cho mình cái ghế dựa ngồi xuống.

"Nói chuyện? Cô muốn cùng tôi nói chuyện gì?" Sheila chỉ cảm thấy không hiểu gì cùng mờ mịt.

Lâm Vũ Phi liếc nhìn nàng, không nhanh không chậm nói ra ba chữ "Khúc Uyển Tâm."

Toàn thân Sheila cứng đờ, sắc mặt không thay đổi.

"Chuyện này làm cho Ngự Nhất vô cùng tức giận, nhưng tôi ngược lại khá tốt, vì có lẽ tôi biết được cô vì cái gì mà làm như vậy." Lâm Vũ Phi bình tĩnh nói cho người trước mắt biết.

Nếu đã đến mức này rồi, Sheila cũng không muốn phủ nhận, chỉ là cô rất hiếu kỳ sao Lâm Vũ Phi có thể bình tĩnh như vậy? Cô còn tưởng rằng cô ta sẽ giống như người đàn bà chanh chua, gắt gỏng chạy đến tìm mình tính sổ.

"Cô biết?" Cô nhìn Lâm Vũ Phi hỏi.

"Có lẽ cô cảm thấy tôi không xứng với Ngự Nhất, cảm thấy tôi không thích hợp làm vợ của anh ấy?" Lâm Vũ Phi nhún vai một cái.

"Cô không phải là không thích hợp, cô là không đạt tiêu chuẩn." Thấy cô thẳng thắn như vậy, Sheila cũng không che dấu bất mãn mình đối với cô, dứt khoát nói rõ.

"Tôi có thể biết cô cho điểm tiêu chuẩn ở đâu sao?" Lâm Vũ Phi tò mò hỏi.

"Hết ăn lại nằm."

Lâm Vũ Phi á khẩu không trả lời được, lần đầu tiên bị phê bình đến nói không ra lời, hết ăn lại nằm? "Tôi không có kém như vậy chứ?" Cô lăm bầm lâu bầu y hết cười khổ nói.

"Đối với một người vợ tốt, lấy tiêu chuẩn hiền lương thực đức (có đức có tài) ra so sánh, cô chính là kém, như vậy hoàn toàn không thích hợp." Sheila lời nói nhấn tâm phê bình.

Nếu đã nói đến đây, cô dứt khoát đem suy nghĩ của mình từ đầu chí cuối nói ra

"Cô biết giá trị một con người sao? Biết anh ấy một phút đồng hồ kiếm được bao nhiêu tiền sao? Tay anh ấy dùng để đánh chữ viết bản thảo kiếm tiền, không phải dùng để hầu hạ cô, giúp cô nấu ba bữa cơm, dọn dẹp nhà cửa, anh ấy không phải người hầu của cô! Anh là MR.One, tác gia nổi danh quốc tế, ngôi sao mới siêu cấp giới kỳ huyền! Cô căn bản không xứng với anh, không thích hợp làm vợ anh ấy."

Lâm Vũ Phi im lặng nhìn nàng, đột nhiên khẽ thở dài, nói với nàng, "Như người uống nước, lạnh ấm tự biết. Cô biết những lời này có ý gì không?"

Tuy nhìn bề ngoài Sheila được coi là người Hoa, lời nói cũng thông thạo Trung văn, nhưng lại sinh ra lớn lên ở nước Mỹ, cầm hộ chiếu nước Mỹ là người Mỹ, vì vậy cô mới có câu hỏi này.

Sheila nhú mày, bản thân hiểu những lời này là có ý gì, nhưng không biết Lâm Vũ Phi có ý tứ gì.

"Đối với cô mà nói, làm ba bữa cơm, xử lý việc nhà là chuyện lãng phí thời gian, nhưng với Ngự Nhất nói, đây lại là liều thuốc giải tỏa áp lực công việc của mình, cô không biết đi? Cảm giác của cô không phải cảm giác của anh ấy, cảm giác của mình chỉ có anh ấy biết, hạnh phúc hay không, vui vẻ hay không, tôi nghĩ anh có khả năng phân biệt, cô không thấy sao?" Lâm Vũ Phi bình tĩnh nhìn cô ta

"Chuyện Khúc Uyển Tâm tôi không giận cô, là bởi vì tôi biết cô muốn tốt cho anh ấy." Cô tiếp tục chậm rãi nói, "Nhưng tôi phải nói cho cô biết, anh ấy vô cùng tức giận. Ngày hôm qua chúng tôi đến bệnh viện, bác sĩ đã nói tôi mang thai được bảy tuần rồi."

Sheila kinh ngạc mắt mở lớn.

"Cho nên cô phải biết anh vì sao lại tức giận như vậy." Cô nói tiếp, "Nếu hôm nay không phải đúng lúc tôi xin nghỉ làm, lại đánh bậy đánh bạ bắt gặp bạn gái trước của anh lén lút chuồn vào nhà, muốn thừa dịp anh ngủ say lén vào phòng anh mà nói, cô cảm thấy khả năng sau đó sẽ phát sinh chuyện gì?"

Sheila toàn thân cứng đờ nhớ tới phản ứng lần trước cô ấy hiểu lầm mình và Sở Ngự Nhất, nếu Lâm Vũ Phỉ mang thai bảy tuần ngã xuống cầu thang....

Cơ thể nhất thời rét run, sau một lúc cảm thấy hối hận và sợ hãi.

"Sheila tôi đối với cô không có bất kỳ địch ý, bởi vì tôi biết cô là người Ngự Nhất tín nhiệm nhất, cũng là đồng nghiệp mình y lại nhất, thành công của anh có một nửa công lao của cô, tôi vô cùng cảm kích cô."

"Cô không cần cảm kích tôi, vì đây là công việc của tôi."

"Tôi biết, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cô, động thời hy vọng cô có thể tiếp tục làm người đại diện cho anh, kệ cho anh nói với cô cái gì, cô cũng đừng tìm anh tranh cãi, không cần để ý đến anh ấy, bởi vì anh vẫn còn tức giận."

Cô vể mặt chân thật nghiêm túc nói.

"Cô, lời này là có ý gì?" Sheila cảnh giác hỏi.

"Tôi nói rồi, Ngự Nhất rất tức giận." Lâm Vũ Phỉ nhìn cô ấy, có phần bất đắc dĩ nói.

"Vì vậy, tôi hỏi cô lời này là có ý gì?"

Cô thở khẽ một hơi dài, nói: "Anh muốn đuổi cô đi, đổi người đại diện."

Sắc mặt Sheila trong nháy mắt trắng xanh, "Cô ở đây lừa tôi?"

"Tôi không có."

"Nhưng làm sao có thể, anh ấy làm sao có thể...." Cô lắc đầu, không chịu tin.

Làm sao anh ấy có thể đối với cô như vậy? Cô không tin! Sau đó, cô lại bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt lạnh lùng tìm tòi của anh ban nãy, không tự chủ được cảm thấy một trận hàn ý.

"Tôi nói, anh rất tức giận, còn đang trong cơn giận. "Lâm Vũ Phi thở dài nói, "Nhưng tôi biết chỉ cần chờ anh hết giận, sẽ không có việc gì, cho nên trong khoảng thời gian này ủy khuất cô nhẫn nại một chút, đừng để ý đến anh, đừng để cho anh làm ra chuyện tương lai phải hối hận. Cầu xin cô đấy." Cô vẽ mặt thành khẩn ngóng trông cô ấy, thỉnh cầu nói.

"Sở dĩ cô muốn một mình nói chuyện với tôi, chính là vì muốn nói cái này?" Sheila đột nhiên hiểu ra, có chút khó có thể tin nhìn cô.

"Đúng." Lâm Vũ Phi thành thật thừa nhận.

Vẻ mặt Sheila phức tạp nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới hướng cô nhận sai, "Thực xin lỗi, tôi nghĩ bản thân mình quá tự cho là đúng. cô cùng với trong tưởng tượng của tôi rất khác biệt, cô xứng đáng có được anh ấy."

Lâm Vũ Phi mỉm cười tiếp nhận lời khen ngợi, tất nhiên cô xứng với anh.

Chương 10

Sau khi Lâm Vũ Phi và Sheila cùng nhau nói chuyện thẳng thắn, hai người quên hết ân oán trước kia, tình cảm cũng đột nhiên tăng mạnh.

Sở Ngự Nhất ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt, từ đầu đến cuối cũng không cho Sheila nhìn sắc mặt tốt, ngay cả lúc cùng cô bàn bạc công việc, cũng là gương mặt lạnh lùng, lấy tốc độ giải quyết nhanh thảo luận xong liền xoay người rời đi.

Vì thế Sheila cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhưng không cách nào oán trách, đơn giản là tất cả mọi việc đều là mình tự làm tự chịu, trách không được người khác. Chỉ là ít nhất anh không mở mồm nói muốn đổi người đại diện, điều này làm cô và Lâm Vũ Phi nhẹ cả người.

Nhìn hôn lễ càng lúc càng gần, công việc của Sở Ngự Nhất cũng đang bước vào giai đoạn nước sôi lửa bỏng (gấp rút), ngọn nến không ngừng đốt hai đầu kết quả cuối cùng là... anh mệt mỏi lừ đừ.

Lâm Vũ Phi cực kỳ tức giận, giận anh cậy mạnh, càng giận mình hư vinh, rõ ràng có thể tổ chức hôn lễ đơn giản lại không mất phần long trọng, cô lại cố làm cho đa dạng chồng chất, tự mệt chết bản thân còn chưa tính, cô lại không cẩn thận mang thai, làm gì cũng không thể làm, chỉ có thể để việc cho anh làm thay, cô thực sự giận chính mình.

Nhìn vẻ mặt cô nghiêm túc ngồi bên giường bệnh không nói một câu, Sở Ngự Nhất nhẹ nắm tay cô, an ủi, "Bà xã, em đừng lo lắng, anh không sao mà. Không phải bác sĩ chỉ nói do anh mệt mỏi quá độ, khí huyết không đủ, dẫn tới não bộ thiếu dưỡng khí mới có thể té xỉu sao? Truyền nước biển xong, về nhà ngủ một giấc thì tốt rồi, em đừng lo."

Lâm Vũ Phi nghe vậy, bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nhìn anh.

"Ai bảo anh em lo lắng, em là đang tức giận." Cô rầu rĩ lạnh lùng nói.

"Được, rất xin lỗi, toàn bộ đều là lỗi của anh, em đừng nóng giận, hửm?" Anh nhẹ giọng trấn an cô.

"Anh...." Cô tại chỗ bị cơn tức làm cho đỏ mắt, nước mắt lập tức tràn đầy hốc mắt, rơi xuống.

"Bà xã!" Sở Ngự Nhất ngay lập tức từ trên giường bệnh bò dậy, giãy tiếp theo lại bị cô đẩy trở lại giường.

"Anh nằm yên không nên lộn xộn, đã quên bản thân đang truyền nước biển sao?" Cô tức giận mắng, tay lau đi nước mắt trên mặt.

"Vũ Phi, có phải anh làm sai chuyện gì chọc em tức giận hay không? Em đừng khóc, nói cho anh biết, anh nhất định sẽ sửa đổi." Sắc mặt anh tiều tụy, mày cau chặt, vẻ mặt nghiêm túc kéo tay cô, hướng cô bảo đảm.

Lâm Vũ Phi mới lau khô nước mắt, chớp mắt lại vì câu nói của anh mà vận sức chờ phát động. (ý chỉ lại sắp khóc tiếp)

"Anh sao phải đối tốt với em như vậy? Mọi chuyện đều theo ý em, cho dù bản thân rất mệt cũng không biết từ chối, mãi đến mệt ngã mới thôi? Anh có biết thiếu chút nữa dọa chết em không?" Cô tức giận vừa khóc vừa nói, không nhịn được động thủ đánh anh.

"Xin lỗi, hù sợ em rồi." Anh lại nắm tay cô trong lòng bàn tay, dịu dàng nói xin lỗi. "Anh cam đoan với em, về sau tuyệt đối không xảy ra lần nữa, được không? Anh xin thề."

"Anh muốn thề thế nào?" Cô cứng họng nói.

"Theo em nói, về sau không cần đối xử tốt với em như vậy, không cần mọi chuyện đều nghe theo em?" Anh trêu cô.

"Em nào có nói vậy?" Cô hấp háy cái mũi, bất mãn cãi lại.

"Ý em vừa rồi không phải muốn anh không cần phải đối tốt với em như vậy, không cần theo em mọi chuyện, miễn cho chính mình lại mệt mỏi sao?" Anh mỉm cười ngóng nhìn cô, "Hay là do anh hiểu lầm ý em?"

Trong lúc cô ngơ ngác nhìn anh không biết nói là phải hay không.

"Chọc em đấy." Anh khẽ cười nhìn cô, dịu dàng nói, "Anh hiểu ý em, bất kể về sau làm việc gì, anh đều làm theo khả năng, sẽ không lại miễn cưỡng bản thân."

"Anh phải nhớ kỹ những gì mình nói đấy." Cô hít hít mũi.

Anh gật đầu.

Hai người nắm tay mười ngón đan vào nhau, sau một hồi im lặng, Lâm Vũ Phỉ hạ quyết tâm nói, "Ông xã, em nghĩ muốn hủy bỏ hôn lễ...."

"Em nói cái gì?" Cô nói còn chưa xong đã bị anh cắt ngang. Anh từ trên giường bệnh đột nhiên ngồi dậy, kích động nói với cô. "Anh không cho phép, vì sao muốn hủy hôn lễ? Anh chỉ té xỉu, cũng không phải bị bệnh nặng, vì sao lại hủy? Vì sao chứ?"

Cô ghen hòng nhìn anh, mất một lúc lâu mới bất đắc dĩ cười nói, "Anh không thể nghe em nói hết lời sao? Còn có, trước năm xuống được không? Đừng quên anh còn đang truyền nước biển."

Anh cau chặt mày liếc cô một cái, lúc này mới nằm lại giường bệnh.

"Được." Ý anh bảo cô có thể tiếp tục nói.

"Em định nói chính là, em muốn hủy bỏ những trình tự không cần thiết trong hôn lễ, đem nó đơn giản hóa." Cô nhìn anh tựa tiểu phi tiểu nói.

"Ừ." Sau khi nghe xong anh có chút sáng tỏ "Nhưng mà trình tự không cần thiết em nói là chỉ cái nào?"

"Nói một cách đơn giản, chính là phần ta vẽ răn thêm chân." Cô hơi chút ngượng ngùng.

"Thế nhưng không phải điều em hy vọng sao? Hơn nữa em còn đổ rất nhiều tâm huyết lên nó, sao đột nhiên lại đem hủy bỏ?" Anh kinh ngạc khó hiểu hỏi.

"Bởi vì em chợt hiểu những thứ kia căn bản không phải là trọng điểm, trọng điểm là cùng em kết hôn, người đàn ông trở thành chồng mình là anh, như vậy là đủ rồi." Cô thâm tình khẩn thiết nói với anh.

"Yên tâm, cái này trọng điểm sẽ không thay đổi, những nguyện vọng nhỏ bé của em cũng không gây ra mâu thuẫn, vì vậy toàn bộ vẫn làm theo kế hoạch ban đầu." Anh đưa

tay cô lên môi hôn nói

Cô lắc đầu, "Nghĩ muốn đơn giản hóa còn có nguyên nhân, em không muốn bảo bảo quá mệt mỏi."

Nghe vậy, ánh mắt của anh lập tức trở nên nghiêm túc, mau chóng sửa lời nói, "Được, đem toàn bộ những trình tự không cần thiết hủy bỏ đi."

"Vốn biết anh coi trọng bảo bảo hơn là coi trọng em." Cô có phần giận dỗi.

"Đừng nói nhảm."

"Em nói vậy chỗ nào? Anh rõ ràng vừa nghe nói đến bảo bảo sẽ mệt mỏi thì lập tức chữa lời, thái độ quay ngoắt 180 độ." Cô hừ lạnh.

"Bảo bảo còn ở trong bụng mẹ, mới cỡ bằng hạt đậu, vẫn còn ở bên trong phát triển thành hình, hỏi nó mệt mỏi cái gì? Anh coi trọng đương nhiên là mẹ bảo bảo, chính là em- bà xã của anh, cho nên thỉnh không cần ăn dấm loạn được không, bà xã thân ái của anh?" Anh có chút dở khóc dở cười.

"Lời anh nói là thật?"

"Có cần anh thề không?"

"Vậy sau khi bảo bảo ra đời thì sao? Anh sẽ xem trọng bảo bảo hơn em sao?" Mặc dù cô biết hỏi vấn đề này là mình cố tình gây sự, nhưng cô vẫn muốn hỏi.

"Tất nhiên là không." Anh trả lời như chém đinh chặt sắt.

"Anh chắc chứ?"

"Chắc chắn. Một đứa bé sơ sinh vừa mới sinh ra chỉ biết ăn uống với ngủ, so với bà xã của anh sẽ yêu anh, hôn anh, lo cho anh, còn có thể nói chuyện cùng ngủ với anh, nghĩ thế nào thì cũng là bà xã anh tốt nhất, anh không coi trọng em thì coi trọng người nào chứ, em nói có đúng hay không, bà xã?" Anh mỉm cười lấy lòng cô.

"Coi như anh biết ý." Cô nghiêng người hôn lên môi anh, sau đó dịu dàng nói, "Tốt

lắm, em không tranh cãi với anh nữa, anh ngủ chút đi. Dịch truyền đại khái còn hơn một giờ mới xong."

"Được." Anh đáp ứng xong mới hỏi cô, "Em có muốn về nhà nghỉ ngơi trước hay không?"

Cô lắc đầu, kiên định nhìn anh, "Em phải ở đây cùng anh."

Anh mỉm cười nắm chặt tay cô, không nói gì nhắm mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi.

Một năm sau.

Con gái của bọn họ cười rộ lên giống như một thiên sứ, nhưng khi khóc tuyệt đối chính là tiểu ác ma.

Hiện tại Sở Ngự Nhất có thể thề với trời, anh thật sự xem trọng bà xã hơn nhiều cái tiểu ác ma này, bởi vì chỉ có bà xã mới có thể dụ được tiểu ác ma mặc quần áo, muốn bé đừng khóc thì không khóc, muốn bé ngủ là ngủ, mà mình hoàn toàn thúc thủ vô sách.

"Ngoan, bồi bồi ngoan, đừng khóc nữa, chờ một chút mẹ trở về rồi."

Bà xã mau về nhà đi.

"Ngoan, ngoan, ngoan, đừng khóc nữa mà, ba ba hát cho con nghe-bồi bồi công búp bê, đi đến hoa viên đến xem hoa, oa oa khóc kêu mẹ, trên cây chim nhỏ cười ha ha. Bồi bồi công búp bê, đi đến hoa viên đến xem hoa, oa oa khóc kêu mẹ, trên cây chim nhỏ cười ha ha."

Con gái tiếp tục khóc.

"Ngoan, ngoan, ngoan, khó nghe sao? Vậy để ba ba đổi sang bài khác- ca ca ba ba thật vĩ đại, danh dự chiếu nhà ta, vì nước đi đánh giặc, tham gia quân ngũ cười ha ha, ba ba ca ca đi thôi đi thôi, việc nhà không cần người lo lắng, chỉ cần ta lớn lên, chỉ cần ta lớn lên..."

Con cái vẫn tiếp tục khóc to, làm cho Sở Ngự Nhất cảm giác vô lực thật sâu, vù em làm khó nha.

Anh nhìn đồng hồ trên tường, 2h30'.

Bà xã đi ăn cùng các chị em của mình, không biết hội họp mấy giờ mới có thể ra về, thắm nhất chính là, trước khi bà xã ra cửa anh liền vỗ ngực đảm bảo anh một mình trông con gái không thành vấn đề, muốn cô yên tâm vui chơi, không có việc gì không cần trở về sớm.

Sớm biết rằng... Ai, ngàn vàng khó mua sớm biết rằng.

“ Trên đời chỉ có mẹ tốt, mẹ của đứa trẻ giống như một kho báu, không vào vòng tay mẹ của mẹ, không thể tận hưởng hạnh phúc của thế giới. Trên đời chỉ có mẹ tốt, không có mẹ đứa bé giống như lá cỏ, theo cơn gió nhỏ bay xuống, đi đâu để tìm thấy hạnh phúc.”

Anh tiếp tục ca hát, đem bài hát thường ngày bà xã hát tới dụ con gái ngủ, một bài một bài hát.

“ Anh hỏi em rằng em yêu anh có sâu đậm không? Em yêu anh như thế nào? Tình cảm của em, những rung động trong sâu thẳm con tim em là thật. Tình yêu em dành cho anh cũng là chân thật. Ánh trăng trên cao kia đại diện cho trái tim anh.” (Đây là bài hát The Moon Represents My Heart của Đặng Lệ Quân.)

“ Bảo bối, bảo bối của mẹ, cho con một chút ngọt ngào, để đêm nay con say nồng giấc ngủ. Tiểu quý, tiểu quý của mẹ, vuốt nhẹ đôi chân mày cho con, để con thêm yêu cuộc đời này.” (Bài bảo bối của Trương Huyền)

“ Thật là một đóa hoa nhài xinh đẹp, nào một đóa hoa nhài xinh đẹp, thơm ngát xinh đẹp đầy cành lá, hết hương lại đến bạch nhân khen ngợi...”

Hát hết một vòng lại một vòng.

“ Anh hỏi em rằng em yêu anh có sâu đậm không... Bảo bối, bảo bối của mẹ...Thật là một đóa hoa nhài xinh đẹp....”

“ Anh cũng không rõ mình hát bao nhiêu lần, bé con trong lòng mới an tĩnh ngủ.”

Anh rón rén, thật cẩn thận đem bé con đặt vào trong giường trẻ sơ sinh, lại rón rén ra khỏi phòng đem cửa đóng lại, lúc này mới đem thở một ngụm khí lớn, có cảm giác như

thức đêm đuổi bản thảo ba ngày ba đêm không chợp mắt, mệt chết mất.

Anh đi đến trước sofa, quăng ngã chính mình lên trên ghế, một giây sau nghe thấy “ Rắc, rắc” hai tiếng, cửa lớn bị đẩy ra, bà xã từ ngoài cửa bước vào. Giờ phút này anh thật sự rất muốn khóc.

“ Bà xã.....”

“ Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Vũ Phi bị vẻ mặt khóc không ra nước mắt của anh dọa sợ. Sau khi đóng cửa, theo bản năng trước quay đầu nhìn thoáng qua phòng trẻ, lúc này mới đi tới ngồi xuống cạnh anh hỏi, “ Bé con đang ngủ?”

“ Bà xã, anh thật sự không thể không có em.” Không báo trước anh đưa tay ôm lấy cô, nước nở nói.

Hành động này khiến cô cảm thấy có chút buồn cười, nhin không được cười hỏi, “ Anh làm sao vậy?”

“ Bé con khóc suốt không ngừng, anh ôm ru hát cho con nghe, đong đưa tới tay cũng muốn dứt, hát đến khàn cả giọng con mới ngủ. Sau đó, con mới vừa ngủ thì em vừa về đến nhà.” Nhìn mặt anh thảm thiết, ai oán kể với cô, đến khi cô nghe xong, thối phè một tiếng cười.

“ Thật vui mừng giữa hai con người chúng ta vẫn có một người cười được.” Anh vè mặt đau khổ, bản thân đánh trống lảng, để cho cô buồn cười muốn ngừng mà không được.

Từng nghe người ta nói, con gái tình nhân kiếp trước của cha, cho nên khi siêu âm ra bảo bảo trong bụng cô là con gái, cô lại ần ần lo lắng địa vị của mình trong lòng ông xã, từ vị trí quan trọng nhất sẽ rơi xuống xếp thứ hai.

Kết quả, khiến cô nghĩ muốn cười to cho ba tiếng, bé con đáng yêu của cô hoàn toàn bỏ rơi ba bé, chỉ thích mẹ bé mà thôi.

Sau đó quan trọng là, bởi vì bé con quá dính cô, chiếm lấy của cô rất nhiều thời gian, cho nên ông xã có chút ghen ghét, cũng bắt đầu thay đổi chỉ yêu bà xã này rồi.

Hôm nay cô mới nói chuyện với các chị em, bây giờ cô có hai bảo bối, mọi người

nghe xong đều cười.

“Ông xã, anh biết không? Lý Bội kết hôn rồi.”. Cô nói.

“Chuyện khi nào, sao chưa từng nghe em nói đến?” Anh vòng ôm lấy cô, cùng cô tán gẫu chuyện nhà.

Lúc bà xã mang thai hơn bảy tháng đột nhiên có hiện tượng lạc hồng, liền bị anh bắt buộc từ chức ở nhà dưỡng thai, sau khi sinh xong bé con, anh tưởng cô sẽ lập tức bỏ nhanh đi tìm công tác mới, không ngờ cô lại yêu tuyển nhân vật “Rảnh rồi thê lương thiện mẫu.”, hoàn toàn ở nhà.

Cô luôn có thể làm cho anh bất ngờ.

“Em cũng là hôm nay mới biết cùng cổ chủ “Ám Độ Trần Thương” của nàng vụng trộm tự bao giờ, vậy mà gạt chúng ta, anh nói có đáng giận không chứ”. Cô nói lải nhải.

Lúc trước nhìn cô xin nghỉ việc. Lý Bội và Trương Nhân Tịnh cũng lần lượt đệ đơn từ chức lên công ty, Trương Nhân Tịnh phải đến công ty ông xã mình hỗ trợ, còn hướng đi của Lý Bội là một điều bí ẩn, mãi cho đến hôm nay, mọi người mới rõ ràng nửa năm qua nàng đã làm gì.

“Lời nói Ám Độ Trần Thương cũng không phải tốt lành gì, em lấy ra dùng trên người bạn tốt mình, như thế có được không?” Sở Ngự Nhất có chút buồn cười hỏi cô.

“Chỉ là nói thật mà thôi, ai bảo cô không có nghĩa khí, vụng chộm yêu đương không nói còn chưa tính, thậm chí ngay cả kết hôn cũng lén lút, không nói một tiếng cho bọn em biết.” Cô hừ nói.

“Cô ấy có lẽ muốn xác định sau mới nói cho bọn em biết thôi?”

“Đều đã kết hôn có thể chưa xác định sao? Trước khi kết hôn cô ấy nên nói với bọn em, như vậy mọi người còn có thể giúp cô ấy nhìn xem nam nhân kia có đạt tiêu chuẩn, có thích hợp với mình hay không, hiện tại hôn lễ cũng có rồi còn ích lợi gì chứ? Có muốn hối hận cũng không kịp!” Cô tức giận bĩu môi.

“Thế nào, Lý Bội kết hôn cùng người kia không đáng tin sao?”

“Có thể tin được hay không em cũng không biết, nhưng vấn đề là làm mẹ kế không dễ nha.” Cô thở dài nói.

“Mẹ kế làm khó?” Sở Ngự Nhất suy nghĩ có chút xoay không kịp.

“Người kia có một đứa bé năm tuổi.”

“Oa!” Sở Ngự Nhất không biết nói gì, chỉ có phản ứng kinh ngạc.

“Nếu như đứa bé còn nhỏ thì thôi đi, nhưng năm tuổi đã định tính, với lại cái gì cũng đều hiểu, tuổi này cái gì cũng đã nhớ rõ, Lý Bội làm mẹ kế thật sự không tốt, cũng không biết đầu cô ấy nghĩ cái gì, lại đẩy mình vào trong vũng nước đục này.”

“Anh thấy Lý Bội rất thông minh, em không cần quá lo lắng thay cô ấy.”

“Thông minh cái quỷ gì, nếu thật sự thông minh, lúc trước cô ấy còn có thể để tiểu tam đoạt mất ông xã sao? Cô ấy đó, chính là lòng dạ mềm yếu, cho nên mới luôn chịu thua thiệt!”

“Không phải có câu tục ngữ nói như vậy sao? ‘Thua thiệt chính là trăm tiện nghi’.”

“Đó lừa gạt ngu ngốc.” Lâm Vũ Phi mắt trợn trắng.

Sở Ngự Nhất nhin không được cười, tiếp đó nhìn cô trấn an nói, “Em đừng lo nhiều như vậy, Lý Bội cũng không phải trẻ con, nhất định biết bản thân đang làm cái gì. Huống chi tất cả đều đã thành kết cục đã định, em nghĩ nhiều như vậy cũng không có chỗ dùng, chỉ cần chúc phúc cho cô ấy, thời điểm cô ấy cần giúp đỡ, tận tâm tận lực là đủ rồi.”

“Ừm.” Cô gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Hai vợ chồng yên lặng tựa vào nhau, cho dù chưa nói gì, cũng không làm gì, cũng cảm thấy hạnh phúc an nhàn

“Đúng rồi, buổi chiều em nhận được tin nhắn từ Sheila, cô ấy có gọi cho anh không?” Lâm Vũ Phi đột nhiên nhớ tới chuyện này.

“Không có, làm sao vậy?”

“Cô ấy sắp kết hôn rồi! Hỏi bọn em có thể đến tham dự hôn lễ của mình không.” Cô toét miệng cười.

Sau khi Sheila quay trở về Mỹ vẫn luôn giữ liên lạc với cô, hơn nữa không biết là cố ý hay vô ý, tần suất liên lạc với cô còn cao hơn ông xã, khiến cho lần trước ông xã còn chọc cô, nói không biết rốt cuộc Sheila làm người đại diện cho ai?

Đương nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội cười nhạo ông xã này, vẫn cứ nói hăn lòng dạ hẹp hòi bày ra vẻ mặt thú vị cho Sheila nhìn suốt hai tháng, lúc này ông xã mới lộ ra biểu tình xấu hổ.

“Em muốn đi không?” Với Sở Ngự Nhất, có đi hay không trước giờ cũng không quan trọng, quan trọng là ý nguyện của bà xã.

“Muốn.” Lâm Vũ Phi lập tức gật đầu nói, “Chỉ là bé con phải làm sao bây giờ?”

“Nhờ mẹ chăm sóc vài ngày là được.”

“Có làm phiền mẹ không?” Lâm Vũ Phi có chút khó xử, nếu không phải mẹ cô chưa về hưu, bà còn muốn đi làm, cô sẽ nhờ mẹ mình.

Đương nhiên, đây cũng không phải nói bà ngoại cục cưng không tốt nhờ vả có thể có câu oán giận, mà là đối với mẹ mình có vẻ không cần khách sao, nói đơn giản chính là tương đối dễ sai bảo là được rồi.

“Sao có thể? Khăng định mẹ sẽ rất vui mừng, cơ hội này có thể cho bà chơi đùa với cháu.” Sở Ngự Nhất lập tức nói, “Em quên lần trước mẹ còn hướng chúng ta oán giận, nói chúng ta ở quá xa, hại bà muốn nhìn cháu gái cũng phải đợi chúng ta rảnh rồi trở về mới được sao?”

“Em lo mẹ sẽ mệt mỏi, cũng không phải chúng ta đi một hai ngày là về được.”

“Mười ngày nửa tháng sẽ không quá mệt mỏi đâu, huống chi ở nhà cũng không phải chỉ có mẹ, còn có ba, anh và em gái, nhất là em gái, lúc trở về mua cho con bé vài món đồ hàng hiệu làm quà tới đưa cho nó, con bé còn không cúc cung tận tụy*?”

* Làm việc hết mình, trông nom hết mình.

“Làm gì có ai nói em mình như vậy chứ?” Cô nhin không được cười nói.

“Chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.” Anh nhún vai, dùng chính lời cô vừa nói phản bác lại.

Lâm Vũ Phi lại cười cười, nếu ông xã cũng đã nói vậy, thì cô liền mặt dày giao con gái cho bà bà chăm sóc mười ngày nửa tháng đi, bởi vì đã mất công đi máy bay bay đến Mỹ, không nhân cơ hội chơi thật đã, vậy sẽ rất có lỗi với tiền vé máy bay rồi.

“Ông xã, em muốn đi Đại Hạp Cốc, công viên Hoàng Thạch Công, Las Vegas, còn có vòng quanh Cinemax!” Cô không nhin được mong chờ và hưng phấn nói. ♥
Diendanlequydon.com ♥

“Tốt, em thích đi chỗ nào chúng ta sẽ đi chỗ đó.” Anh cưng chiều gật đầu, “ Vừa lúc chúng ta kết hôn cũng sắp tròn một năm, nhân dịp này hưởng tuần trăng mật lần hai chúc mừng luôn.”

“ heo như lời anh nói có phải hay không kết hôn hai năm có thể hưởng tuần trăng mật lần ba, ba năm lần bốn, bốn năm lần năm, là ý này có phải không?” Cô cười tít mắt hỏi.

Sở Ngự Nhất mỉm cười gật đầu, “ Đợi qua 99 tuổi, là có thể đón tuần trăng mật lần thứ 100 rồi.”

“Chờ đến 99 tuổi, hai ta cũng biến thành lão yêu quái rồi.” Cô cười ra tiếng.

“Cho dù biến thành lão yêu quái, anh vẫn yêu em.” Hắn cúi xuống in môi lên môi cô.

“Em cũng vậy.” Cô hôn đáp lại.

Vì thế hai người kìm lòng không được bắt đầu anh hôn em, em hôn anh, tình nồng ý mật không kiềm chế bắt đầu thoát quần áo.

Sau một hồi hai người ở trên sofa phòng khách chàng chàng thiếp thiếp. Sở Ngự Nhất rốt cuộc nhin không được, một tay ôm lấy quần áo trên người đã bị anh cởi ra hơn nửa, một tay ôm bà xã bước nhanh vào phòng ngủ, chuẩn bị xong tốt cùng bà xa ôn tồn một

phen, kết quả sao biết.”

“Oa...oa....”

Trong phòng trẻ lại đột nhiên truyền đến tiếng khóc con gái, tay nhẹ đẩy anh sang một bên, sau đó mới mặc lại áo vừa bỏ đi, đứng dậy snag phòng bên dỗ dành con gái đang gào khóc.

Sở Ngự Nhất u xù nằm trên giường, miên man suy nghĩ không biết nếu đổi lại mình khóc, bà xã có thể hay không bỏ con gái chạy sang bên này dỗ mình?

Đáp án đương nhiên là không, chỉ là anh miên man suy nghĩ.

Một người nằm trên giường quá cô đơn, anh xoay người xuống giường đi phòng bên cạnh, chỉ thấy bà xã thuần thực ôm bé con đã ngừng khóc nhẹ rung, miệng hát bài “Bảo bối.”

“Làm sao vậy?” Anh đi lên phía trước nhẹ giọng hỏi, hỏi nguyên nhân vừa rồi bé con khóc.

“Núm vú cao su bị rơi.” Câu trả lời của cô làm anh á khẩu không nói được gì.

Nhìn vẻ mặt anh không nói gì, Lâm Vũ Phi nghiêng người hôn lên mặt anh, giọng hơi khàn nói với anh: “Xin lỗi, chờ một chút bé con sẽ ngủ.”

Anh nhìn con gái mắt mở to nhanh như chớp, hoài nghi nhìn cô “Chờ một chút” sẽ ngủ xem có thể tin.

Đột nhiên trong lúc đó con gái hí mắt nhìn anh, mỉm cười thật tươi, mắt nhỏ cong cong, khóe miệng cũng cong cong, vô cùng đáng yêu, làm trái tim anh tan mất rồi.

“Không sao, anh cũng ở đây.” Anh nhẹ nhàng nói, dang tay ôm lấy bà xã và cục cưng vào lòng, cả nhà cùng ở bên nhau.

Hai vợ chồng bốn mắt tương giao, nhìn nhau mỉm cười, tất cả không cần nói.

Cuộc sống không cần quá như ý, nhưng nhất định phải tràn đầy hạnh phúc.

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10